

AVDELNING TRE [243] UNDERVISNING OM INITIATION

DEL I

Innan de flesta aspiranter och lärjungar kan gagnas av ytterligare information, varmed de ökar även sitt ansvar, är det av särskild vikt för dem att intaga en annan hållning till det tillfälle att bereda sig för initiation som yppar sig för dem alla. De mer framskridna av dem är medvetna om förestående möjligheter. Den erbjudna skolningens betydelse har de riktigt uppskattat. Andra är så upptagna av de prov och svårigheter som sammanhänger med det klarläggande av visionen som föregår initiationsprocesserna att de icke har vare sig tiden eller styrkan att mer än genomleva provtiden och samtidigt tjäna efter bästa förmåga. Både visionen och deras tjänande blir lidande av deras oförmåga att utveckla denna *gudomliga likgiltighet som utmärker den verkliga invigde*. Därtill kommer världssituationen med sin ofrånkomliga alltomfattande psykiska atmosfär, de påfrestningar och den ständiga, tröttande ängslan den medför, vidare det grepp de som fått lida av kriget har om allas hjärta och medkänsla. De flesta aspiranter och lärjungar tror att det de får utstå räcker och att de provas intill gränsen av sin förmåga. Så är icke fallet. De djupare källor till styrka de äger inom sig har ännu icke frammanats, och den spänning under vilken de borde handla och leva från dag till dag har hittills blott varit svag – den är icke alltkrävande. Begrunda denna sista mening.

De objektiva krav, som ställs på alla lärjungar och således på er alla, är inte avsedda att enbart sätta er i stånd att genomleva det nuvarande tidsskedet så framgångsrikt – emotionellt, mentalt och andligt – som möjligt. Det går långt djupare än så, eller borde göra det. Frånsett kraven på era andliga resurser (vilka sammanhänger med den särskilda initiation som det är önskvärt att ni genomgår) finns även kravet på alla [244] lärjungar att delta i den ansträngning mänskligheten såsom helhet gör för att genomgå första initiationen med alla de fysiska försakelser och den ångest som alltid föregår Kristi födelse i individens hjärta – med den skillnaden att det denna gång är i hela mänsklighetens hjärta. Till förberedelse för denna första initiation måste alltid – individuellt och nu för första gången kollektivt – det lägre jaget förnekas och personligheten ivrigt godtaga förlusten av alla de materiella faktorer som hållit själen fången i tidens moderliv.

Härav, mina bröder, den vida omfattningen av den materiella förstörelse man ser överallt, djupen av den fysiska fattigdom, vari alla människor har kastats och ännu kastas, frigörelsen från tvånget att *sätta tingen i första rummet* och nödvändigheten av att återuppbygga mänskolicivet på sundare värden än de fysiska. I allt detta deltar i dag lärjungar och invigde, och stor är den hjälp de kan lämna (när det råder förståelse och rätt inriktning) som redan genomgått första initiationen. Till detta är ni kallade, och på ert förstående gensvar på det kollektiva behovet beror den snabbhet, med vilken ni blir i stånd att genomföra nästa medvetenhetsexpansion eller initiation, som kan bli möjlig för er såsom individer. Ni har således att beakta ert individuella gensvar på de krav er egen själ ställer och ert kollektiva gensvar på det kollektiva behovet. Det är den invigde i er, Kristus i er, som nu är kallad till detta kollektiva tjänande, och utstrålningen i dag av Kristi ande, närvarande i alla lärjungars hjärtan, är det enda som kan rädda mänskligheten, möjliggöra för mänskligheten att skrida framåt mot lärjungaskapets väg och sålunda frammana den nya anda som kan bygga den nya världen och kommer att göra detta.

Jag vill något behandla den antagna lärjungens inställning till sin Mästare och till det allmänna ämnet initiation och sedan betrakta de närmaste steg framåt lärjungen måste taga, varifrån han står och med den utrustning han äger. Detta är det första och nödvändiga steget. Lärjungar måste klarlägga var de står och måste fortsätta att lära av sin Mästare trots [245] de kriser initiationen medför. Såvida de icke handlar enligt meddelad undervisning och icke hyser tillit till Mästarens esoteriska avsikt, är allt Han kan säga eller göra blott av ringa gagn. Det tjänar då endast till att öka ett tungt ansvar med åtföljande förpliktelser. Kunskapen och den andliga energins tryck blir till en fara, om de ej används. Detta är ett grundläggande och viktigt uttalande.

Mina bröder, det finns två viktigare förutsättningar ni alla behöver uppfylla i samband med gruppintegration, och de följer på det ni tidigare fått, när jag sökte hjälpa er att integreras med era bröder. Ni minns nog att jag gav er följande enkla integrerande formel att ingå i er gruppmeditation:

”Jag är ett med mina gruppbröder, och allt jag har är deras. Må den kärlek, som finns i min själ, strömma fram till dem. Må den styrka, som finns hos mig, höja och hjälpa dem. Må de tankar min själ skapar nå och uppmuntra dem.”

Av de två förutsättningar, jag nu hänvisar till såsom sådana ni alla behöver uppfylla, avser den ena er integration i min grupp av ”utövande chelaer” och den andra er förmåga att efter behag kontakta mig – något som ännu så länge endast tre av er får göra, och detta emedan de sällan nyttjar detta privilegium. Vår första uppgift är således att ge akt på dessa fordringar, som förutsätter att ni har rätt inställning och använder den första av de gamla formler jag avser att ge er att djupt begrunda och till sist experimentvis bruka. Men innan jag ger denna formel, vill jag besvara en fråga, som måste uppstå hos dem av er som är äldre medlemmar av denna grupp.

Denna fråga kan ställas sålunda: ”Om jag förbereder mig för andra eller tredje initiationen, måste jag ha tillhört en lärjungegrupp – förmodligen Tibetanens – åtminstone flera liv. Varför behövs då en integrerande formel?” Därför, min chela, att du visserligen tidigare tillhört en grupp medlemmar, men icke min grupp utan [246] antingen Mästaren M.:s eller Mästaren K.H.:s grupp. På grund av nödläget i världen och väldigheten av det arbete De har att utföra även på grund av att De bereder sig för att genomgå en av de högsta initiationerna, har dessa båda Mästare överlämnat alla utom ett fåtal av Sina äldre lärjungar till mig och två andra av Sina invigda lärjungar, vilka själva är Adepter eller Mästare. I Sina lärjungagrupper har De behållit även dem som i tidigare liv inledde särskilt arbete under Deras ledning, och ett fåtal lärjungar, som inkarnerat i denna världssperiod och blivit medvetna såväl i hjärnan som i det mentala om sin förbundenhet med dessa Mästare. Dessa förhållanden gäller icke i denna grupp gentemot mig – den Mästare som utvalts att leda er framåt. Likväl (ehuru ni ej minns det) kände ni mig alla väl, när ni arbetade med de två Chohanerna, och därav ert beslut att arbeta under min undervisning och ledning. Det har fungerat lyckligt och hittills utan försening.

En annan grund till att denna formel för integration används av dem som haft erfarenhet av grupparbete är att det i gruppen finns några som ännu är långt ifrån att vara verkligt integrerade och att de äldre chelaernas erfarenhet kan vara av ovärderlig hjälp, om de sålunda vill tjäna gruppen och mig. Mycket av det jag i den tidigare undervisningen (Volym I) sagt om chelaernas förhållande till sin Mästare kan med fördel tillämpas här.

FORMLERNA

Sex gamla formler eller symboliska former återfinns i arkiven för lärjungar. De avser de sex grundförutsättningarna för initiation. De används inför alla de större invigningarna och har därför fem betydelser eller innebörder, som står klara först när var och en av dessa initiationer genomgås. De har ibland formen av symboler och ibland av ord och hör till de äldsta formlerna i världen. De har används under tidsåldrarnas lopp av alla den Stora Vita Logens lärjungar och invigda. De avser det som kallas ”de sex [247] relationerna”. Var och en av dessa relationer måste komma till uttryck i inställningen, i tjänandet och i något slags djupare medvetenhets-expansion, som jag icke kan ange utan som måste vara självupplevd. Det är väsentligt att initiationen själv upptäcker vad den formel han skall begrunda har för esoteriskt, inre och subjektivt värde. Jag kan emellertid ge blott en antydning i detta sistnämnda avseende.

När den blivande lärjungen antas till lärjunge (och detta genom Logens erkännande av hans löfte till sin egen själ), kommer han till en bestämd insikt om Hierarkins faktiska existens. Hans antaganden, hans önskemål, hans längtan, hans teorier eller vad man än vill kalla hans trevande ut och upp mot det gudomliga, ersätts med klar vetskap om de befriade själarnas grupp. Detta

sker inte genom upplevelse av övertygande fenomen utan genom ett inflöde av intuitionen. Han genomgår således en medvetenhetsexpansion, som kanske registreras i hjärnan men icke behöver göra det. Varje steg på vägen från denna insikt framåt måste medvetet uppnås och måste innefatta en medveten insikt om en rad expansioner. Dessa expansioner är icke initiation. Kom detta klart ihåg. Den omedelbart förestående initiationen är helt enkelt insiktens effekt. De kunde kallas ”stabiliserande kristpunkter”, varvid ”det tillfälliga blir det beständiga och det avsedda blir det avsiktliga”. Begrunda dessa ord. Hierarkin är nu ett faktum i ert liv och ert varsevara. Vilket är nästa faktum eller steg i integrationen eller i den medvetet uppnådda inklusiviteten? Ett studium av formlerna och deras riktiga bruk uppenbarar detta för er. Jag har lagt tonvikten vid visualisering och givit er några antydningar i samband med såväl initiation och fantasins skapande arbete, eftersom denna undervisning och utvecklandet av dessa förmågor förutsätter er förståelses medverkan, om de formler som sammanhänger med initiation skall lämnas. Dessa sex formler är således formler för integration, och ett par antydningar kan därför här meddelas.

Den första formeln avser, såsom jag sagt er, integrationen med en Mästares grupp och brukas på två sätt – om jag så [248] får uttrycka det från er särskilda synpunkt sett. Med det ena sättet att bruka den frambringas en gruppens inklusivitet, som integrerar er och era gruppbröder med min grupp och uppenbarar den dolda sidan av en chelas liv. När jag säger detta, syftar jag på hans nya emotionala *betingning*. Denna heter *gruppkänslans uppenbarande*. Detta ämne är till sin innebörd större än ni kan ana, ty det avser gruppens förenade känslighet eller mottaglighet utåt för människornas värld, inåt för Hierarkin och uppåt för monaden. Den avser icke någon av alla dessa futtiga stämningar och känslor, som gruppmedlemmarnas personligheter hyser. Med det andra bruket erhålls kontakt med er grupps Mästare – i detta fall med mig själv, Mästaren D.K. Detta är något jag redan gjort mitt bästa för att hjälpa er att uppnå genom mina anvisningar för kontakt vid fullmånnetiden – något ni icke tillräckligt förstått och försökt göra. Kanske ni nu kommer att arbeta hårdare för att åstadkomma ”kontaktförhållande”, såsom det esoteriskt heter. Det är med den första formeln ni nu måste arbeta.

Den *andra formeln* handlar om inrätning, icke inrätning såsom denna uppfattas i det högst nödvändiga förberedelsearbete Arcane School utför. Detta slags inrätning ger en effektiv och direkt kontakt med själen. Den inrätning denna formel avser sammanhänger med antahkarana. Detta kommer vi att betrakta härnäst, när den första formeln åstadkommit vissa förändringar i medvetandet. Jag skall för närvarande inte behandla dessa formler. Jag skall endast påpeka deras viktigare betydelser, vilka sällan är vad ni tror, betingade såsom ni är av det lägre mentalas beteckningar och tolkningar.

Den *tredje formeln* har att göra med vissa förändringar i jagets lotusblomma. Dessa förändringar kunde man, om än oegentligt, uttrycka med *Den gamla kommentarens* ord:

”Det finns det som förvandlar kunskap till visdom inom ett ögonblick av *tiden*. Det finns det som förändrar känsligheten till kärlek inom ett område av *rummet*. Det finns [249] det som omvandlar offer till sällhet, där varken tid eller rum finns.”

Den *fjärde formeln* har en särskild verkan på ”ädelstenen i lotusblomman”, i det den väcker den till liv. Detta gör den (genom de verkningar den ger) i de tre världarna, varvid den sålunda åstadkommer förändringar i de sju hjulen (centren), så att den ”dynamiska punkten i varje hjuls mitt utplånar de ringare kraftpunkterna och hjulet således börjar vrida sig i flera riktningar”.

Den *femte formeln* väcker *viljan*, men ingen tolkning av detta väckande torde säga er något, förrän de fyra tidigare formlerna gjort verkan på er och de behövliga inre förändringarna ägt rum.

Den *sjätte formeln* kallas ibland ”dödens ord”. Den upphäver den förstörande inverkan av den dödsprocess som ständigt pågår inom lärjungens eller den invigdes mekanism. Dödsprocessen fortgår då med sitt behövliga arbete, men den verkar *icke* förstörande. Denna formel har förut aldrig lämnats ut till lärjungar men kan nu bli känd, eftersom Fiskarnas tidsålder är den tidsålder, i vilken den fysiska dödens makt slutgiltigt brutits och uppståndelsens tecken uppen-

barats. I detta esoteriska upphävande av döden ligger de djupt dolda och *intrycksgivande* orsakerna till världskrigets (1914–1945) två skeden, och i denna formel ligger betydelsen av all världens folks ”kamp för frihet” Den kallas ibland ”befrielsens formel”.

Om ni vore lärjungar, som hade tillgång till de arkiv, där anvisningar för lärjungar förvaras, skulle ni (vad gäller de sex ovan åsyftade sex formlerna) finna sex stora plåtar av någon för er okänd metall. De ser ut som om de vore gjorda av silver och består i verkligheten av den metall som är silvrets allotrop och som således förhåller sig till silver såsom diamant till kol. På dessa plåtar finns ord skrivna, symboler och symboliska former tecknade. Förbundna med varandra innehåller dessa de formler som lärjungen skall tolka och införliva med sin dagsmedvetenhet. Detta måste han göra genom förfaranden i livet. [250] Eftersom jag inte kan visa er dessa formler i fysiska världen, är det bästa jag kan göra att beskriva dem för er, och i denna del av undervisningen skall jag söka beskriva den första formeln. När lärjungen förstår orden och symbolerna, uppstår två reaktioner i hans medvetenhet – och när en grupp lärjungar arbetar med samma formel (såsom sker i denna grupp), intensifieras detta och blir till ännu större värde.

Denna första reaktionen kallas ”uppenbarelsens formel” och sammanhänger med gruppens förenade sensitivitet. Medan gruppmedlemmarna tillsammans funderar på formeln och når fram till förståelse av den, blir de mottagliga för gruppindividernas känsla och sensitiva reaktioner, och dessa utgör tillsammans gruppens emotionalkropp.

När denna reaktion grundlagts (och härvid blir en anda av icke-kritik och av kärlek till stor hjälp), kan gruppen samfällt nå fram till formelns andra ändamål, som kallas ”upptäckten av punkten inom cirkeln”. Detta betyder – vad gäller gruppen – uppenbarandet av själva gruppens centrala sammanhållande kraft. Denna är – samtidigt och fram till tiden efter den högre initiation som vi kallar fjärde initiationen – Mästaren i gruppens centrum. Denna är följaktligen vad gäller individen motsvarigheten till ”ädelstenen i lotusblomman”, vad gäller mänskligheten till Hierarkin och till den centrala punkten av liv i alla former. Cirkeln och punkten är de naturliga symbolerna för form och medvetenhet. Detta gäller såväl atomen, som människan, planeten och solsystemet. Begreppet måste utgöra den grundläggande idén i all reflektion på denna formel.

Nu själva formeln:

”En linje av eld mellan två lågande punkter. En ström av blått vatten – åter en linje – som framträder ur jorden – och slutar i oceanen. Ett träd med roten uppåt och blommorna nedåt.

[251] Ur elden och alltid vid punkten i mitten framträder Guds (Shivas) öga. På strömmen, mellan de båda ytterändarna, flyter seendets öga – en tråd av ljus förenar dem båda.

Djupt inne i trädet, mellan roten och blommorna, synes åter ögat. Det öga som vet, det öga som ser, det riktande ögat – ett gjort av eld, ett flytande såsom havet och de två som skådar härifrån dit. Eld, vatten och jord – alla behöver de den livgivande luften. Luften är liv. Luften är Gud.”

Denna formels innebörd är ej svår för den framskridne studerande att fatta i samband med honom själv. Kunskapens öga, seendets öga och Gudomens riktande öga är honom bekanta. Men det är de stora och viktiga innebörderna jag ber er att begrunda. Att vidga dessa begrepp till att innefatta en Mästare och Hans ashram eller Hans grupp av utövande lärjungar är av värde för er i er reflekterande medvetenhet. Den första och självklara tolkningen avser kunskapens öga. Men vad om seendets öga, *när dualiteten övervunnits*, och vad om det ”ändamål för vilket världarna skapades” – individens lilla värld (sedan individualiteten väl erhållits) och den större värld en organiserad grupp utgör, sedan den integrerats och fungerar såsom en enhet, och den gudomliga avsiktens fjärran, subtila värld.

Jag säger intet mera i detta sammanhang. Jag anbefaller dessa svårfattliga innebörder till er ihållande reflektion. Jag ber er att begrunda dem och – före fullmånen i Wesak – att skriva hur ni uppfattar formlerna ur två synvinklar. Om dessa två synvinklar bör ni avgjort ha ideer.

1. Individens synvinkel.
2. En chelagrups synvinkel.

Både dessa använder kunskapens öga och seendets öga. [252]

DEL II

UPPENBARELSEPUNKTER

Jag har i mina tidigare skrifter mycket behandlat temat krispunkter. Vi kan nu nalkas ämnet och visa hur livskraftigt vårt framtidskridande är genom att behandla det ur synvinkeln *uppenbarelsepunkter*. Den förberedelseprocess initiationen är har till hela sitt ändamål att frambringa uppenbarelse. Ni måste alltid minnas att det som uppenbaras alltid finns närvarande. Det ligger alltså en esoterisk sanning i yttrandet ”intet nytt under solen”. Allt som uppenbaras på lärjungaskapets och initiationernas väg finns alltid till, men det som kan förnimma, nå ut till och innefatta, har utvecklats genom tiderna. På lärjungaskapets väg, på dennas tidiga stadier, är seendets öga det inlysta mentala. På initiationernas väg är seendets öga det, varav det mentala ögat är den yttre formen – själva själens intuitionsförnimmelse. Men allteftersom evolutionen fortskrider och århundradena förrinner, förändras i hög grad det som föres fram till att kunna uppfatta de existerande sanningarna. Även den nutida adepten är avsevärt mer insiktsfull, förmår riktigare tolka och genomtränga med sitt seende mer än adepten i Atlantis gjorde, och den som i den kommande vattumansepoken uppnår den invigdes insiktsförmåga, kommer att vida överträffa dem som i dag verkar såsom adepten.

Jag har varnat er för att lärjungaskapet blir allt svårare. Detta beror på den ökade sensitivitet för de esoteriska värdena och verkligheterna som den nutida lärjungen uppvisar. Han kan förnimma vad som i förflutna tidsåldrar var initiationens mål och förnimmar detta normalt och såsom ett givet faktum hos ett utvecklat varsevara. Detta är den andliga parallellen till de fem sinnen utveckling under materieevolutionen. Målet för hans ”tillspetsade inriktning” ligger långt framme, och han inklusivitet öppnar för honom dörrar, som i äldre tider öppnades endast då den invigde knackade på dem. Det är följaktligen ingen lätt väg jag anvisar er utan endast en svår väg ni måste anpassa ert liv efter. [253]

På alla framförliggande stadier av initiationernas väg finns tre faser, som avser initiandens reaktioner. Där finns först och främst själens vision, men medan i det förflutna visionen och utgångspunkten fanns där, förnimmar nutidens lärjunge likaledes många av de mellanliggande stadierna, de varandra motsatta krafterna, spärarna och de hastigt uppkomna begränsningarna och hindren. De ord jag här brukar är valda med avsikt. Han är nu inte helt blind och skriker heller inte fram alldeles i mörker. Han har inom sig ljus nog att ge honom det som kallas den ”lilla uppenbarelsen”, och i det ljuset kommer han att se det större ljuset och nå fram till en sannare uppfattning. Han ser sig själv och det har – i långa tidsåldrar – lärjungen alltid kunnat göra. Men nu förnimmar och igenkänner han även sin broder i ljuset, och detta framkallar personlighetsreaktioner, och han måste anpassa sig icke endast till sig själv, sådan han upptäcker sig vara, utan även till den han även finner sin broder vara. Det är ingen lätt anpassning det handlar om, och om denna har de tidigare meddelade *Vägens regler* givit er anvisning.

Mina bröder, jag vill här sammanfatta för er de viktigaste av de uttalanden jag gjorde i den tidigare undervisningen, varvid jag anger dem som innehåller viktiga antydningar och visar er denna enda gång med vilken omsorg jag förbereder det jag söker lära er och hur. Därför väntar jag mig att ni noga studerar mina ord. Här är de huvudsakliga tankarna:

1. Endast det som ni själva vet och medvetet upplever är av vikt. Detta avser i synnerhet det följande:

- a. Er förnimmelse av visionen.
- b. Er kontakt med mig, er Mästare.
- c. Ert igenkännande av initiationsprocessen.

Jag har därför sagt er att ni måste ha till ert mål att framvisa den invigdes medvetenhet genom både det mentala och hjärnan och följaktligen i fysiska världen. [254]

2. Initiationen är, vad er för närvarande angår, ett ”ögonblick av kris, vari medvetenheten svävar på gränslinjen till uppenbarelse.” Detta innefattar följaktligen:

- a. En oerhörd dragningskraft mellan motsatserna.
- b. Till resultat därav en spänningsfält.
- c. Ansträngningen att stå fast vid mittpunkten.

Jag vill påminna er om att detta icke avser människan i det hon vandrar livets väg och därvid dras mellan motsatserna i begärens värld, utan själen i det det står vid mittpunkten mellan monaden och personligheten och bereder sig för den Stora Avsägelsen – en avsägelse, som personligheten möjliggör – och att försvinna och därvid lämnar de två (personligheten och monaden) fullständigt förenade. Det är människan, såsom själen, som i full dagsmedvetenhet genomgår initiationen. Härav den vikt som läggs vid kontakt med själen, när människan är antagen till lärjunge på prov och genomgår lärjungaskapets tidiga stadier. Detta leder senare till framhållandet av att människan behöver genomföra två aktiviteter, innan hon kan genomgå de högre initiationerna:

- a. Inrättning.
- b. Det vetenskapliga byggandet av antahkarana.

3. Den uppenbarelse den invigde får är icke en vision av möjligheter utan en faktisk upplevelse, som leder till:

- a. Frammanandet av nya krafter.
- b. Insikten om nya sätt och områden för tjänande.
- c. Rörelsefrihet inom Hierarkins gränser.
- d. Nya hierarkiska kontakter och nya ansvarsåtaganden för den invigdes vidkommande.

Han inser därför vad Paulus menade, när han – i hierarkiska ordalag – sade ”Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit!” Det är icke blott en fråga om vision och kontakter, utan även om livsviktigt inbördes förhållande och igenkännande, vilka medför *insikt i Guds tanke*. [255]

4. Fyra ämnen i undervisningen behandlades särskilt i tidigare århundraden och fram till år 1875.

- a. Antydningar rörande förändringen av personlighetens karaktär till förberedelse för initiation.
- b. Undervisning om Gudomens och den universella ordningens enhet.
- c. Undervisning om skapelseprocessen.
- d. Laya-yoga eller energins yoga, som verkar genom kraftcentra.

Två saker måste nu ske: de teorier, som meddelats och hittills väglett lärjungens tänkande, måste bli praktiska erfarenheter och det måste ske en sådan förändring i medvetenheten att den nuvarande visionen blir den förflutna erfarenheten, och en ny, djupare och helt annan insikt måste träda i de gamla målens ställe. Här sätts följaktligen äldre hierarkiska metoder och arbetssätt fullständigt på prov. Har det som det förflutna givit visat sig vara en ändamålsenlig förberedelse för det som blir framtidens metoder och företag? Har sanningens grundvalar lagts så stadigt att den kommande överbyggnaden vilar på en sådan sund verklighet att den uthärdar de nya inkommande solsystemiska och kosmiska krafternas effekt? Kommer Hierarkins tidigare utförda arbete att bestå? Dylika är de problem de invigda, lärarna, i dag står inför.

Liksom lärjungens inställning till det dagliga livet och till världshändelserna alldeles skiljer sig från genomsnittsmänniskans, eftersom han allt mera lever i meningens värld, så utvecklar den *invigde* lärjungen en inställning till livsprocesserna och världshändelserna som (nödvändigtvis) bygger på karaktären, tolkas i meningens värld, men ställer dem i ett annat ljus och

låter sig motiveras av dem – utgående från den kunskap och förståelse han nyligen förvärvat – på ett sätt, som helt och hållet skiljer sig från det som rådde under de två tidigare förhållandena. De fyra undervisningsämnena är tagna för givna. Den invigde förutsätts ha fattat och bemästrat allt detta i någon mån genom experiment och erfarenhet. Nu måste de nya livsformlerna styra. De är formler för livet, icke [256] för själen. Ny kunskap måste ersätta den gamla, och den kommer icke att avse det som hittills betraktats såsom det yttersta målet.

Ett exempel på detta är att esoterikern i det förflutna ej visste mycket om de sju strålarna och de sju stråltyperna, och ingenting hade han fått veta om Shamballa. Nu vaknar de undervisade lärjungarnas grupp sakta till insikt om dessa nyare värden och sanningar och om livsuttryckets sjufaldiga källa. Guds Vilja tar i framtiden medvetet gestalt i människornas tänkande på ett sådant sätt att de gamla sanningarna kommer att betinga och styra såsom aldrig förr men kommer att automatiskt sjunka ner under det dagsmedvetnas tröskel och de nya framträdande värdena och insikterna intaga deras plats i alla lärjungars dagsmedvetenhet – och deras namn blir Legion.

5. Emotionalkroppen vållar den invigde lärjungen intet hinder utan erbjuder ett medel för lätt kontakt med Hierarkin. Detta beror på att emotionalkroppen och buddhimedvetenheten på detta stadium blir allt närmare förbundna. De utgör väsentligen två motsatser, som till sist smälter samman. Då förvinner emotionalkroppen, liksom själskroppen gör det på ett senare utvecklingsstadium.

6. Varje lärjunge måste själv och ensam upptäcka vilken initiation han förbereds för. Om detta upplyser Mästaren aldrig. Ljus på detta ämne får lärjungen genom insikt om de prov han får genomgå och de slags erfarenheter han för göra. Jag har tidigare sagt er att det ”handlar om inre inriktning och icke om yttre upplysning”. Insikt och inriktning är grundprinciperna för detta skede.

7. Ödmjukhet behövs alltid. Denna innefattar:

- a. Ett anpassat sinne för rätta proportioner.
- b. Ett balanserat betraktelsesätt.
- c. En lidelsefri inställning.
- d. Sanningsenlig insikt om såväl *tillgångar* som brister. [257]

Här gav jag er även en antydning, när jag sade att sann ödmjukhet bygger på faktum, på vision och på tidens påfrestningar.

8. Två mål ligger omedelbart framför lärjungarna, därtill behöver de en viss egenskap:

- a. Att integreras med den inre Ashramen såsom ”utövande chelaer”.
- b. Att kontakta Mästaren när de så vill.
- c. Att utveckla gudomlig likgiltighet.

9. I samband med formlerna framkallas hos den sanna lärjungen och hos denna sanna gruppen inom Ashramen automatiskt två reaktioner:

- a. Den reaktion som kallas ”uppenbarelsens formel”. Denna betecknar sensitivt gensvar på de gamla formler de får som förbereds för initiation. En av dessa har jag redan givit er.
- b. Den reaktion som kallas ”upptäckten av punkten inom cirkeln”.

Mina bröder, har ni någonsin tänkt på att en orsak till att ni ännu ej kontaktat mig fritt i dagsmedvetenheten och samtalat med mig ansikte mot ansikte kan vara att ”cirkeln” för er ännu så länge endast är en teori? Förrän era bröders cirkel eller krets är ett faktum i er dagliga medvetenhet och är av främsta vikt i ert dagliga liv, är det er icke möjligt att nå kontakt med ”Punkten”. Lärjungen utgår från Mästarens cirkels periferi och arbetar sig in mot centrum. Han tenderar dock att i sin medvetenhet kasta om detta förfarande.

Jag har uttalat att initiationen väsentligen är en uppenbarelseprocess. För den lärjunge, som bereds för att genomgå en initiation, ligger vikten nödvändigtvis vid *insikten* – den intelligent insikten om vad som skall uppenbaras. Detta förutsätter av honom att han avgjort stiger ur

självbedräglighetens värld, så att han kan klart förnimma den nya visionen, kan se gamla och välkända sanningar i ny belysning, så att deras innebörd för honom starkt [258] förändras och att i denna förändring Gudomens plan eller ändamål får en helt ny mening. Den oerfarne neofyten får ständigt uppenbarelsen och registrerar sådant han betraktar såsom högst ovanliga intuitioner. Men allt som egentligen händer är att han blir medveten om själens kunskap, medan för den invigde intuitionen alltid uppenbarar Shamballas ändamål och den gudomliga planens såväl kortsiktiga som långsiktiga genomförande. Den uppenbarelse, som ges vid initiation, mottas av själen, registreras av "intellektet som hålls stadigt i ljuset" och överföres senare – snabbt eller sakta – till hjärnan. Ni kan således förstå att rajayogasystemets egentliga ändamål är att skola intellektet att *till sist bli mottagligt för den andliga triaden*. Ni kan även förstå varför i hundratals år den uråldriga visdomens lärare lagt vikten vid nödvändigheten av urskillning, i synnerhet vad gäller den på prov antagne lärjungen.

Jag är vid denna tid i färd med att föra den gängse undervisningen om initiation ett steg framåt och med att söka visa att denna egentligen icke är en process, vari själen förenas med personligheten (ehuru denna förening måste vara ett första steg), utan en process, vari personligheten integreras med monaden, en process som genomföres på grund av att en inrättning med själen redan erhållits. Initiationen är i själva verket den väsentliga och ofrånkomliga process som består i att manifestationens primära trefald förvandlas till den grundläggande dualiteten andemateria. Den är "det mellersta ledets upplösning", som tillämnades med Kristi korsfästelse och död och som avsåg att för de gångna två tusen årens invigda vara uppenbarelsen av manifestationens treenighets förvandling till ändamålets dualitet. Jag kan inte uttrycka detta annorlunda, men de upplysta begriper vad jag menar. De som tolkat Evangelierna och många till kristendomen hörande lärjungar har på ett egendomligt sätt varit oförmögna att fatta denna uppenbarelse. De har framhållit personlighetens död, fastän Kristus, när han upplevde "mörkets stora tomhet" och högt sjöng det esoteriska mantrat "Min Gud, min Gud, varför har Du övergivit mig", samtidigt erkände skillnaden mellan Sin "härlighets klädnad" (symboliserad av de [259] romerska soldaternas delning av hans kläder) och även riktade alla framtida lärjungars och invigdas uppmärksamhet på den "mellersta principens", själens, försvinnande. Han lät (i världsmedvetenheten) framträda den insikt om förhållandet till Fadern eller monaden som måste komma. Denna stora upplösning når för oss sin höjdpunkt vid tredje initiationen, då monadens ljus utplånar själens ljus och den trefaldiga personlighetens materiella atomiska ljus. Men – och här ligger poängen – före fjärde initiationen, korsfästelsen, är insikten om denna död och upplevelsen av dess verkningar endast symboliska. Alla ringare skeenden av upplösning, död, avsägelse och försvinnande av det som den lägre naturen håller fast vid och hålles fast av, upplevs i förhållande till det människan vant sig vid genom sitt liv och medvetande i formen. De är blott förberedelser och symboler för kausalkroppens slutliga stora upplösning, som fullbordas vid korsfästelsen. Denna leder till att personlighetens och själens (förenade) medvetenhet uppstår i monadens. Detta föres till solsystemisk fulländning vid den initiation som kallas himmelsfärden.

Jag har givit er denna undervisning, sådan den formulerats i den kristna framställningen, då denna kanske är lättare för er att fatta, men det finns många andra formuleringar av och sätt att nalkas dessa sanningar, och ju nyare de är, desto svårare måste det bli att framställa dem. Endast de som står omedelbart inför initiation förstår. De övriga föredrar att tolka dessa sanningar för sig själva i de lättfattligare och bättre kända formuleringar som avser det förberedande stadium, på vilket personligheten inrättas med själen.

Det stadium, på vilket den invigde inser den uppenbarelse som beskärs den som initieras i de större mysterierna, är i sig indelat i mindre faser. Dessa kan anges såsom tre till antalet, ehuru mycket beror på vilken initiation som genomgås och den förberedda lärjungens stråltillhörighet. De är:

1. *Penetrationens stadium*. Detta avser att tränga bortom den kollektiva självbedrägligheten och därmed uppnå två mål: [260]

a. Den andliga triadens ljus strömmar via antahkarana in i den invigdes medvetenhet, så att planen för mänskligheten och det gudomliga ändamålet med avseende på planeten framstår allt klarare. Detta inleder relationen med Shamballa.

b. Den kollektiva självbedrägligheten skingras sålunda delvis, emotionalvärlden göres klarare och mänskligheten betjänas följaktligheten. Varje lärjunge, som kommer till insikt om den uppenbarelse som beskärs den invigde, frigör ljus och skingrar del av den självbedräglighet som kollektivt förblindar människorna. Den lärjunge som tillhör sjätte strålen tar betydligt längre tid på sig att genomgå detta penetrationens stadium än lärjungar tillhöriga de övriga strålarna, men så endast i denna världscykel.

2. *Polarisationens stadium*. Detta är det stadium, på vilket det invigde, sedan han låtit ljuset strömma in och själv trängt bortom de täta dimmorna i självbedräglighetens värld, plötsligt inser vad han just har gjort och bestämt fattar posto, rätt orienterad mot visionen (eller för att säga det med andra ord: mot Shamballa). En av de insikter som måste göras är att den invigde, då han är en punkt av hierarkiskt liv (antingen i Hierarkins periferi eller inom cirkeln eller vid mitten), utgör en bestämd del av Hierarkins strävan. Denna strävan är inriktad på detta större centrum för liv – *Shamballa*. Studerande är benägna till att tro att Hierarkin har sin inriktning mot mänskligheten. Så är icke fallet. Hierarkin svarar på människornas behov, när anhållan är verksam, och är Planens väktare, men hela den hierarkiska gruppen har sin inriktning mot den första aspekten, såsom denna uttrycker Logos' Vilja och manifesteras genom Shamballa. Liksom lärjungen måste göra två saker: polarisera sin ställning genom att upprätta riktiga mänskliga relationer och samtidigt bli en medveten, utövande medlem av Guds Rike, Hierarkin, så måste den invigde – på ett högre varv av spiralen – upprätta riktiga relationer med Hierarkin och samtidigt bli medveten om Shamballa.

Det enda jag här kan meddela är det önskade målet, [261] men den använda terminologin är ganska meningslös utom för dem som har erfarenhet av initiationsprocesserna i högre eller mindre grad, allt enligt de initiationer de redan genomgått. Denna polarisation, denna punkt av fokuserad strävan och denna uppnådda inriktning är den grundidé som uttrycks med orden "initiationens berg". Den invigde "ställer sig på bergets topp och uppfattar från denna höjd Guds tanke, skådar idén inom Guds intellekt, följer Guds öga från mittpunkt till yttre mål och ser sig själv såsom allt som är och likväl inom det hela."

3. *Precipitationens stadium*. Sedan han sålunda genom penetration och polarisation identifierat sig med Planen och med Guds Vilja (som är nyckeln till Shamballa), fortsätter han – såsom ett resultat av denna trefaldiga insikt – med att göra sin insats i att förverkliga Planen och så mycket han förmår låta denna Plan komma till yttre manifestation och uttryck. Han blir sålunda först och främst en utpost för Hierarkin (vilket nödvändigtvis betyder mottaglighet för Shamballas energi) och sedan i ökande mån en agent för ljuset – det universella ljuset eller monadens ljus.

Jag har i dag intet mer att säga om initiation. Begrunda det jag givit och fatta så långt ni i föreställningen förmår initiationsprocessens storslagenhet – så vida mer inklusiv än vad någon av den hittills meddelade undervisningen angivit. När kriget är över och den nya världen med dess kommande civilisation och kultur börjar taga gestalt, kommer tonvikten i ökande mån att läggas på den Styrande Gudomens eller den grundläggande Livsenergiens *ändamål* sådant som detta förverkligas genom mänskligheten. Detta kommer skolade esoteriker att göra. Mycket som ledare och tjänande arbetare i varje nation nu säger är tecken på omedvetet gensvar på Shamballas energi. I slutet av detta århundrade och under 2000-talets första årtionden kommer undervisning om Shamballa att lämnas. Människans abstrakta intellekt kommer att sträva mot att begripa detta, liksom [262] målet att nå kontakt med Hierarkin utmärker lärjungens nuvarande strävan. Självbedrägligheten håller på att försvinna, illusioner skingras, stadiet av penetration in i en ny dimension, in i en ny fas av strävan mot målet och målets uppnående

förkunnas med snabbhet. Detta göres trots all fasa och ångest och blir ett av de första resultaten av att kriget upphört. Kriget självt slår sönder illusioner, visar behovet av förändring och driver fram ett krav på en framtida ny värld och en kommande skönhet i livet, som blir omvälvande och ett materiellt svar på en intensiv initiationsprocess, i vilken alla lärjungar kan delta och för vilken alla framskridna aspiranter kan bereda sig.

FORMLERNÄ

När ni nu antagligen i några månader reflekterat över mina anvisningar om Formlerna, skall jag meddela er några av de djupare innebörderna.

Den första formeln. ”En linje av eld mellan två lågande punkter. En ström av blått vatten – åter en linje – som framträder ur jorden – och slutar i oceanen. Ett träd med roten uppåt och blommorna nedåt.

Ur elden och alltid vid punkten i mitten framträder Guds (Shivas) öga. På strömmen, mellan de båda ytterändarna, flyter seendets öga – en tråd av ljus förenar dem båda.

Djupt inne i trädet, mellan roten och blommorna, synes åter ögat. Det öga som vet, det öga som ser, det riktande ögat – ett gjort av eld, ett flytande såsom havet och de två som skådar härifrån dit. Eld, vatten och jord – alla behöver de den livgivande luften. Luften är liv. Luften är Gud.”

Dessa formler och deras innebörder har vållat somliga av er bekymmer, eftersom de är ytterst svåra att tolka. Jag ber er att hålla i minnet att ni [263] individuellt är alldeles oförmögna att fatta hur långt er förståelse når, emedan *det mentala* (den viktigare betingande faktorn i lärjungens liv på skolningens tidiga stadier) vet långt mer än hjärnan förmår registrera. Senare, i den invigdes liv, registrerar själen medvetet för den lärjunge som kan identifiera sig med själen, långt mer än vad det konkreta mentala kan registrera. Jag ber er därför att sluta söka bedöma er förmåga att förstå och i stället blott begrunda och reflektera.

Låt mig i korthet sammanfatta något av det jag yttrade om dessa formler i mina tidigare anvisningar:

1. De avser sex förhållanden, angivna i den ordning lärjungen lyckas upprätta dem.
2. Dessa sex förhållanden är *icke* sex initiationer utan är sex medvetenhetsexpansioner, som inträffar mellan de större initiationerna.
3. De är avgjort formler för integration:
 - a. De avser fortskridande integration i en Mästares grupp.
 - b. De avser även integration i något tillstånd av gruppsensitivitet, i någon värld, ty medvetenhet om sensitivt gensvar är grundprincipen för alla världarna i solsystemet.
4. De är även formler för uppenbarelse. Detta är i synnerhet fallet med den första formeln. Rätt använda frambringar de:
 - a. Uppenbarelsen av grupp känslan.
 - b. Uppenbarelsen av Mästaren sådan Han är, centrum av ljus och makt inom cirkeln.
 - c. Uppenbarelsen av punkten av liv innerst i alla former.

Dessa verkningar, som är resultat av rätt förståelse av formlerna, kan betraktas såsom reaktioner – automatiska och ofrånkomliga. Jag brukade i min senaste anvisning ord, ”reaktion”. Dessa reaktioner är ofta, för att icke säga vanligen, omedvetna, och det är endast gradvis, som lärjungen vaknar till insikt om att genom hans stilla reflektion på formeln vissa [264] medvetenhetsexpansioner, en större sensitivitet och en intuitiv insikt om det dittills osedda och oinsedda medfört bestämda förändringar i hans subjektiva natur. Han utför det erforderliga arbetet, och resultaten kommer naturligt och av sig själva.

Här ligger en antydning om behovet av esoterisk lydnad. Jag har ansvaret för att ange för er det arbete jag vill ha utfört och de mått och steg jag vill se vidtagas. Ni har därefter att utföra arbetet. De flesta av er, i det ni lever normalt såsom ni gör i verkningarnas värld och icke i orsakernas värld, är upptagna med de möjliga resultat och iakttagbara skillnader som ni väntar er resultera

av arbetet. I stället för att koncentreras på arbetets exakta utförande och samvetsgrann lydnad ödas därför er energi på tankar om vad som skall hända, på funderingar om arbetets svårigheter och på er tro att inga resultat visar sig i ert särskilda fall. Vad jag gör, när jag ger er dessa formler, är främst att bistå er i arbetet i orsakernas värld och därmed draga er medvetet ut ur verkningarnas värld. Jag vill således bedja er att göra det anvisade arbetet, att koncentrera ert tänkande på dessa formler av makt – ”arbeta utan bundenhet”, såsom Gitan uttrycker det – och avstå från att söka se resultat i vetenskapen om att de infinner sig, även om ni icke ser dem förrän er fokus är mer avgjort subjektiv. Mina bröder, jag sade icke ”introspektiv”, utan ”subjektiv”. Att vara introvert betyder egentligen att man såsom tänkande personlighet alltid beaktar sitt inre känslö- och tankeliv. Detta är icke att leva subjektivt, det är att leva såsom en yttre iakttagare, som skådar inåt. Att leva subjektivt betyder att er medvetenhets fokus är i det inre och att ni därifrån skådar i två riktningar: utåt på personligheten i fysiska världen och inåt på själen. Begrunda detta. Skillnaden är alldeles verklig, och den bör ni fatta. Den människa som vet skillnaden mellan att leva ett introspektivt liv och ett subjektivt liv, är på god väg att bli en verklig esoteriker.

Låt oss för en stund betrakta den första formeln och söka dennas [265] enklaste tolkning, som likväl för neofyten (som ni icke bör vara) ter sig avancerad. Jag skall behandla ett par allmänna ideer, vilka framkommer ur analysen av det hela och sedan några meningar, vilka tolkade kan sprida ljus över vissa grundläggande och praktiska innebörder.

Först vill jag att ni märker den tonvikt som i denna formel läggs vid ”öga”. Det är en grundprincip och framträder i olika skepnader. Bakom alla dessa ideer ligger seendets begrepp, begreppet av En Seende som betraktar det skapade hela. Samma begrepp återfinns i den grundläggande frimurarsymbolen Guds Öga, som behärskar allt inom Templet. I denna formel har vi:

1. *Guds öga*. Shiva är första personen i treenigheten, förstöraren, men samtidigt den som slutligen låter allt uppgå i sig, det hela och likväl delen. Det är den gudomliga viljans eller maktens organ, det öga genom vars riktade blick makten strömmar ut till dess skapade hela. Vad människoanden beträffar är det monaden.

2. *Visionens öga*, som denna gång anger icke den riktande energin utan den medvetna iakttagaren, själen, antingen denna är den kosmiska, den solsystemiska eller den mänskliga.

3. *Det öga som vet*. Detta är lärjungen, som på stadium efter stadium i ökande mån reagerar på den andliga viljans ledning och det sensitiva gensvarets tillväxt och i både hjärn- och mental-medvetenheten i de tre världarna *vet*. Denna kunskap är hos neofyten begränsad, djupnar hos lärjungen och är djup hos Mästaren, men den sammanhänger hos alla tre med visionen.

4. Samtidigt säger oss denna formel att det finns fyra ögon:

- a. ”Ett gjort av eld ... Guds öga.

- b. ”Ett flytande såsom havet” ... visionens öga.

- c. ”Och de två som skådar härifrån dit, det öga som vet.” Dessa är lärjungens öga och personlighetens öga. Det finns en ledtråd till detta i ett yttrande i *Den Hemliga Läran* om att högra ögat [266] är buddhis öga och vänstra ögat är manas’ öga – dessa är ögonen hos den högradigt integrerade personligheten i kontakt med själen.

- d. ”Eld, vatten och jord – alla behöver de den livgivande luften. Luften är liv.” Ledtråden till detta finns återigen i *Den Hemliga Läran*, i orden ”Materien är redskapet för själens manifestation på detta plan av tillvaro, och själen är på ett högre plan redskapet för andens manifestation, och dessa tre äro en treenighet, vars sammanfattning är livet, som genomgår dem alla.”

Ni kan således efter noggrann reflektion inse hur enkelt detta ämne är, exoteriskt betraktat, och att nyckeln till förståelse ligger i medveten identifikation med alla tre, både i ordningsföljd genom växande och samtidigt genom initiation. Jag har här givit er en esoterisk antydning.

Vidare vill jag att ni märker att denna formel avser antahkarana:

1. ”En linje av eld mellan två lågande punkter” – monaden och själen.

2. "En linje, som framträder ur jorden och slutar i oceanen" – avser sutratma som, när antahkaranda är fullbordat, förenar alla slag av medvetenhet, ande och materia, i ett enda levande helt, den yttersta verkligheten.

Detta är några av de mer uppenbara innebörderna. Djupare dylika kommer att framgå, när dessa är verkligheter och icke spekulativa teorier i ert liv. Det blir således tydligt för er att det behövs bestämt arbete med den undervisning ni fått om antahkarana. I samband med det ovanstående vill jag rikta er uppmärksamhet på något jag sade i min senaste undervisning för er med avseende på den andra formeln. Jag sade där att inrätningen "kommer vi att betrakta härnäst, när den första formeln åstadkommit vissa förändringar i medvetandet. Jag skall för närvarande inte behandla dessa formler. Jag skall endast påpeka deras viktigare betydelser, vilka sällan är vad ni tror, betingade såsom ni är av det lägre mentalas beteckningar och tolkningar." [267]

DEL III

Vi har i de förut lämnade anvisningarna sett att undervisningen i ämnet initiation meddelats av mig (liksom av alla Mästarna) på tre sätt:

1. Genom *antydningar*. Om dessa inses och följes, framkallar de intuitionen. Initiation genomgås aldrig, såvida intuitionen icke är i färd med att bli aktiv. Den andliga instinkten, intuitionens lägsta yttring, anger beredskap för första initiationen. Ett inlyst intellekt och andlig intelligens är det bestämda tecknet på att en människa kan genomgå andra initiationen, medan andlig insikt eller intuitiv instinkt betyder beredskap för förklaringen, tredje initiationen.

2. Genom bruket av vissa stora *formler* (varav ni redan fått en) blir vissa bestämda uppenbarelser möjliga. Dessa formler är till antalet sex. De uttrycker de sex förutsättningarna för initiation, och de föreligger ibland i form av ord och ibland i form av symboler. Dessa tjänar till att utveckla "de invigdas hörsel" och "de invigdas syn". De handlar om de sex förhållandena:

Den första formeln ... handlar om integrationen i en Ashram och avser uppenbarandet av *gruppkänslan*. Den sammanhänger med det emotionala.

Den andra formeln ... handlar om inrättning. Den avser uppenbarandet av gruppens antahkarana och sammanhänger med det mentala, vari antahkarana är förankrat.

Den tredje formeln ... handlar om vissa förändringar i själnaturen. Den avser tid- och rumförhållandet och sammanhänger således med det eviga nuet.

Den fjärde formeln ... handlar om livsaspekten. Den avser uppenbarandet av livets natur och sammanhänger således med energiers cirkulation och växelverkan. [268]

Den femte formeln ... handlar om viljeaspekten. Den avser uppenbarandet av det gudomliga ändamålet och sammanhänger således med Shamballa.

Den sjätte formeln ... handlar om dödens natur. Den avser uppenbarandet av det uppbyggande arbete förstörarens aspekt utför. Den sammanhänger således med Fiskarnas tidsålders utträde och med alla processer, vari sker ett "bortdragande".

Dessa formler har sju tolkningar. Men endast tre av dem kan den lärjunge upptäcka som vid just denna tid skolas, ty endast ljuset från den andliga triaden kan förmedla detta slags uppenbarelse och tolkning.

3. Genom framställandet av *uppenbarelsespunkter*:

a. Den nuvarande visionen måste bli förfluten erfarenhet. Dess uppenbarande ljus kommer att tona bort, när erfarenheten blir till vana och därför sjunker under medvetenhetens tröskel.

b. En ny och helt annan insikt måste få styra. Denna kommer att uttrycka de invigdas förståelse.

c. Dessa uppenbarelsespunkter framträder, när lärjungen inser att initiationen icke är en process, vari personligheten förenas med själen utan personligheten integreras med monaden.

d. Dessa uppenbarelsespunkter förekommer på tre stadier av insikt:

Penetrationens stadium.

Polarisationens stadium.

Precipitationens stadium.

Lärjungens uppfattning av hela ämnet initiation skiljer sig från äldre tiders uppfattning – även från den uppfattning som rådde för blott femtio år sedan. Det är väsentligt att ni begriper att denna uppfattning nu är mental och icke såsom hittills andäktig, emotional och driven av längtan. Den har hittills varit kama-manasisk, vilket betyder en blandning av uppåtsträvande längtan, uppmärksamhet och fokusering i det lägre mentala och iakttagande av de rent fysiska disciplinreglerna. I dag har den verkliga [269] lärjungen, som är redo för detta stora steg, kontroll över sitt emotionalhölje. Hans lägre mentala är mycket vaket och fokuserat, och hans högre mentala står avgjort i förbindelse med det lägre via antahkarana. Kanske ni får en klar uppfattning om detta, om ni inser att de krav, Initiatorn (fram till år 1400) ställde såsom villkor, gällde kontakt med själen. I dag krävs att ett visst mått av förbindelse med den andliga triaden via antahkarana upprättats. Detta är något mycket annorlunda. Kontakten med själen är nödvändigtvis för handen, visdom måste råda, men även sinnet för universalitet fordras och anger, när det väl finns, ett visst mått av inflöde från monaden. Detta inflöde erhålls naturligt genom antahkarana eller över ”regnbågsbron”. Härav inser ni varför jag på sistone lagt en sådan vikt vid byggandet av denna bro. En stor förändring i den mänskliga medvetenheten – år 1425 – gjorde det möjligt att införa förändringar i kraven för initiation och avgjort höja nivån. Fem hundra år har sedan dess förflutit, och avsikten med dessa förändringar i disciplin och skolning har visat sig väl försvarliga. Trots alla tecken på motsatsen, trots världskriget med dess beledsagande fasor och trots den ögonskenligen ouppväckta inställningen hos massan, är ett mycket verkligt mått av monadisk energi för handen. Mänskligheten kommer att i tilltagande mån visa detta, såsom det envisa kravet på enhet och internationalismens framväxt kommer att visa. De mål, teorier, syften och beslut, som mänsklighetens flertal uppvisar, vittnar redan om detta.

Dessa uttryck för mänsklighetens utveckling sammanhänger med de till viljeaspekten hörande egenskaper som först framträder. När jag säger detta, ger jag er en antydning, varvid jag påminner om att kandidaten för initiation växer genom att igenkänna och tolka antydningar och genom att ur antydning utvinna dennas sanna innebörd. Viljan är ej, som så många tror, ett kraftigt uttryck för avsikt. Den är ej den fasta beslutsamheten att göra eller framkalla något visst. Den är i grund och botten ett uttryck för offrandets lag. I enlighet med denna lag inser individen ansvaret, identifierar sig med [270] helheten och lär den esoteriska innebörden av orden: ”såsom fattiga, medan vi dock göra många rika” (vari ”fattiga” åsyftar offrandet och ”rika” universaliteten). Jag vill be er att reflektera på dessa ord av den store invigde Paulus. Dessa högsta andliga egenskapers fulla uttryck (från den nutida människans synpunkt betraktat) kommer efter fjärde initiationen, den stora avsägelsens initiation. Då uppges allt för att allt må förvaltas och brukas för allas bästa. Viljan-till-det-goda råder då. Därav nödvändigheten av att vetenskapligt bygga regnbågsbron. Därav den vikt som läggs vid monaden, fadersaspekten, som nu kan uppenbaras och kännas, eftersom tidsåldrarnas arbete når sin höjdpunkt i en allmän själskontakt vad avser mänskligheten såsom helhet. Detta bevisas av att så många tusenden genomgått första initiationen (vilket jag flera gånger sagt er). Kristusbarnet är sannerligen närvarande, och människor blir i hjärta och tanke medvetna om detta faktum. Målet för tusenden överallt är att framvisa kristusandan och att vara exempel på ett liv betingat av kärlek och med Kristus eller Shri Krishna, Hans tidigare inkarnation, såsom förebild.

Detta möjliggör därför nästa stora steg i människans utveckling, vilket växer fram ur kristus-medvetandet och drar Guds vilja ”fram i ljuset” (jag vet inte något sätt att uttrycka detta begrepp) och även visar den grundläggande skillnaden mellan god vilja och viljan-till-det-goda. Återigen vill jag bedja er att reflektera på denna skillnad, ty den avser skillnaden mellan ett liv, som behärskas och betingas av själen, och ett liv, som behärskas och betingas av den andliga triaden. Skillnaden är högst verklig, ty den ena egenskapen växer fram ur kärleken och den andra ur insikten om livets universalitet. Den ena är ett uttryck för kristusmedvetandet och livet, och den andra är en mottaglighet för monadiskt inflöde, och likväl är de båda ett. Mer om detta kommer att antydning för er, när ni studerar undervisningen om antahkarana.

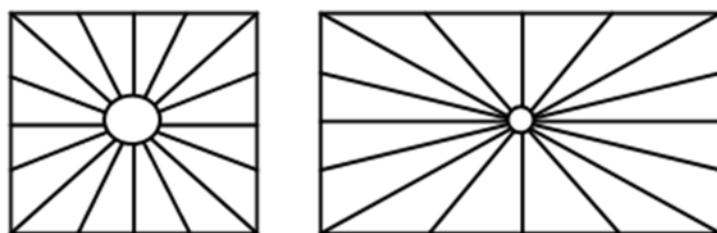
En av de uppgifter jag åtagit mig är att väcka världens aspiranter och lärjungar till insikt om de nya möjligheter och de nytillkommande förmågor, som kan bli tillgängliga för användning, om dessa aspiranter och lärjungar når fram till ett fullständigare begrepp om de framsteg som gjorts sedan år 1425. Mycket av det jag nu och [271] i framtiden ger om initiation, dennas metoder, processer och tillämpning, ter sig fullständigt nytt. Den nya tidsåldern kommer med tiden att medföra en civilisation och en kultur, som blir ytterligt olika något hittills känt. Jag vill här påminna er om att alla civilisationer och kulturer är yttre former – modifierade, kvalificerade och anpassade till släktets och nationernas behov – av den verksamhet, mäktig och vibrerande, de invigda och lärjungar i världen, som under denna tid utgör Hierarkin, planerar och genomför. Deras planer, deras tänkande och deras levande förmåga strömmar oupphörligt fram och påverkar deras lärjungars medvetenhet. Dessa senare nerdimensionerar de inströmmande energierna, så att tänkarna och idealisterna kan riktigare fatta dessa nya framträngande sanningar. Till sist förändrar de sålunda fattade sanningarna hela mänsklighetens medvetenhet och höjer denna. Sålunda formas de dagliga levnadssätten, det civiliserade uppförandet och kulturutvecklingen. Allt detta kan spåras till den grupp invigda på insidan, vilka sålunda tjänar sina medmänniskor och medvetet och avsiktligt verkar enligt evolutionens lag. Medan de gör detta, bereder de sig för att beträda ”den högre evolutionens väg”. Vad denna väg är för något kan jag icke säga er, ty ni skulle vara oförmögna att fatta dess mening. Den sammanhänger med monadens andliga tillstånd och ändamål, och monadens mål är *icke* medvetenhetens expansion utan det som dylika medvetenhetsexpansioner uppenbarar – något helt annat och något som alltjämt är fullständigt intetsägande för den som icke genomgått tredje initiationen. Glöm ej att Kristus och Hans stora Bröder och alla med rangen av ännu högre initiationer än Dessa äger, har ett bestämt mål, men detta är något som kommer att klart bestämmas först i det tredje solsystemet, det system, vari Guds Vilja är den härskande idén, liksom Guds Kärlek bestämmer detta system, vari vi nu är verksamma. Men detta är inte medvetenhet eller varsevara. Det är ett tillstånd av vara som sammanhänger med offrandets lag – den lag som styr de tillstånd av vara som växer fram ur upprättandet av riktiga mänskliga relationer.

Ändamålet kan uppenbaras och förstås först när dylika riktiga relationer är fast rotade vanor hos alla ”punkter för [272] gudomligt uttryck”. Ni kan således förstå varför det ej är möjligt för dem som är i färd med att fatta behovet av riktiga mänskliga relationer att förstå mer än att en stor möjlighet ligger framför dem. Om hur denna möjlighet är beskaffad kan endast invigda av högre grader vara medvetna, och mot denna är deras strävan riktad.

FORMLERNA

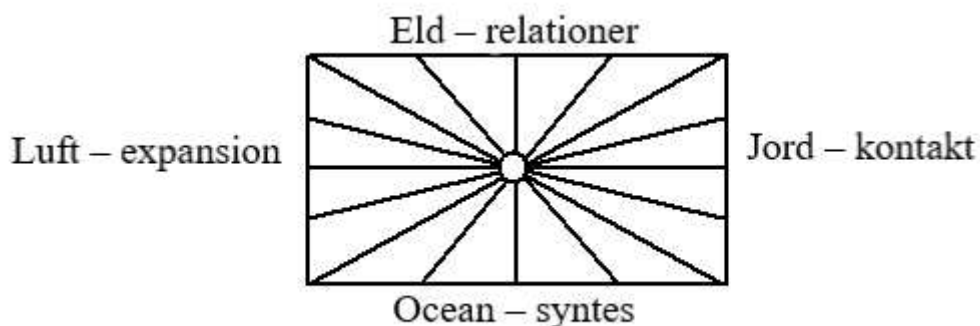
Vi kommer nu till den andra av de stora formler som ger den invigde nyckeln till hans arbetes nästa stadium. Dessa egendomliga och urgamla fraser eller symboler besitter kraft tack vare mäktigheten av de intellekt som reflekterat över dem, som byggt tankeformer om dem och som brukat dem såsom sätt eller metoder att fokusera triadens ljus på personligheten. Jag vill rikta er uppmärksamhet på de nyss använda ordformerna. Dessa formler frigör icke själens ljus i den uppmärksamma väntande mentalmedvetenheten. De frigör blixeldens ljus (och således icke solelden) i den integrerade personligheten, så att hela människan – nu vorden monadens inriktade mekanism – fylls med detta högre slags energi – en aspekt av viljans energi och sammanhängande med det gudomliga ändamålets förverkligande. Ni kan följaktligen uppskatta hur förhållandevis omöjligt det är för någon av er att mer än registrera dessa formlers mer självklara innebörder och sedan avvakta den tid, då ert inre växande möjliggör ett nytt sätt att nalkas deras uttolkning.

Denna formel ser lärjungen inskriven på de plåtar av okänd metall jag tidigare beskrev. Den har bildats av ett antal linjer, som möts vid en cirkel inom en fyrkant, såsom visas nedan:

[273] Egendomligt nog är det denna uråldriga symbol, med den hänsyftning den gör till det emotionala och således till den atlantidiska medvetenheten, som anger en grund för framåt-skridande, som är den subtila kraften bakom ”alla nationers flaggor”. Flaggor är sinnebilder för ett folks hängivenhet för den egna jorden och de egna nationella andliga målen. De har naturligtvis missbrukats till att betyda nationell avskildhet och själviskhet och nationell patriotism, men bakom flaggan finns en kraftpunkt, som är den punkt, från vilken inspiration utgår till folkets själ. Givetvis ännu ej i lika mån ”skrider punkten framåt in i folkets livs cirkel”. Ännu så länge finns endast fyrkanten, som anger folkets personlighetsreaktioner och de linjer enligt vilka folket i sin evolution nalkas en djupare medvetenhet. Denna i utveckling stadda medvetenhet kallar vi ”folkets själ”. Någon gång skall punkten intaga sin plats i fyrkantens centrum och alla linjer löpa samman i denna punkt. Då skall vi ha en nation, uppväckt till aktivitet av inre andlig energi, och skall de linjer, som dithills löpt samman inåt mot centrum, bli kanaler eller vägar för den andliga energins inflöde på varje område för nationens civilisation och kultur. Då skall nationen vara ansluten – genom punkten i mitten – till den gudomliga inspirationens källa, vilken är en enda för alla typer, alla nationer och alla raser i tid och rum.

Jag har använt flaggan, en exoterisk symbol, för att ge er en antydning om denna mycket enkla men högst mäktiga forms esoteriska mening. Fyra ord eller rättare sagt ordpar står skrivna djupt inne i metallen runt fyrkantens sidor:

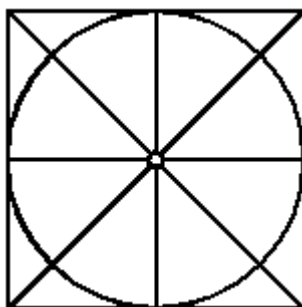

[274] Dessa ord är bärare av en i högsta grad otillräcklig och rent av olämplig översättning av vissa fraser på det gamla senzar, vilka avser att förmedla den väsendets enhet, den relationernas syntes och den i samarbetet vunna förståelse som en gång kommer att utmärka en mänsklighet, som är sammansatt av många aspekter men likväl är uttryck för enhetens liv. De har emellertid samband med eller är uttryck för monadgrupperingar eller universella insikter och icke för själs-medvetenhet. Det är mycket svårt för mig att förklara vad dessa fraser, som ytligt betraktade ter sig enkla, i högre mening betyder. Ni kan själva nå fram till denna betydelse först när ni begrundar de blott tre tolkningar som vid denna tid är möjliga för er: symbolens individuella tillämpning, dess nationella tillämpning och dess mänskliga tillämpning, varvid ni alltid minns att nyckeln till förståelse ligger i insikten om att det finns en ”högre väg”, den ”högre evolutionen”, det ljus som utmärker Shamballa och användningen av antahkarana, när detta går förbi själen och sålunda bär den mänskliga och likväl förändligade medvetenheten in i de hierarkiska rikena i förhållande till Shamballa.

UPPENBARELSEPUNKTER

Detta för oss nästan automatiskt till den tredje aspekten av förberedelsen för initiation, den aspekt jag vid ett tidigare undervisningstillfälle kallade ”framställandet av uppenbaresepunkter”. När lärjungen rätt studerar och till sist något uppfattar, åtminstone intellektuellt, dessa formler, för de honom till den punkt, där det nya, dittills oinsedda och outsägliga plötsligt kontaktas. Paulus hade nått en dylik punkt, när han talade om ”den tredje himlen sådan som den avslöjade den sjunde” (vilket var den ursprungliga ordalydelsen, som mottagarna av hans budskap vid den tiden vanställde, då de fann det fullständigt meningslöst). Intet öga har sett och intet öra har hört den uppenbarelse som ej kan uttryckas och som kommer till den invigde, som kan penetrera till vissa höga ställen, där den gudomliga Viljans beskaffenhet plötsligt antar en annan och häpnadsväckande innebörd, där de ändamål som fastställs i Shamballas Rådskammare skådas – icke i sina enskildheter utan såsom [275] en plötsligt kontaktad inspiration. Då blir den invigde för första gången medvetet mottaglig för den energi som strömmar in i Hierarkin från den Stora Vita Logen på Sirius.

Det är vid denna uppenbaresepunkt och i förbindelse med denna symbol, som den invigde till slut står. Då ”blir de många kraftlinjerna inom fyrkanten de sju vägar av ljus, varav han måste välja en att leda honom vidare på den invigdes evolution, som är en sjufaldig väg.” Detta är den högre evolutionens väg, varom människan ingenting vet. Orden avser de sju vägar, vilka Mästaren måste beakta och av vilka han måste välja Sin framtida väg. Då antar symbolen denna form:

”Alla vägar möts i centrum. De många blir de sju och de åtta. Från punkt till punkt sammanstrålar linjerna. De når från punkt till punkt. Den yttre fyrkanten, det Endas cirkel och enhetens punkt framstår såsom ett och Mästaren skrider på Sin väg framåt.”

Han har *penetrerat* till centrum genom att skrida framåt längs det antahkarana Han Själv byggt. Där *polariserar* Han Sig och fattar posto, och därifrån – vid cirkelns centrum och inom tjänandets fyrkant – *precipiterar* han de energier och krafter detta tjänande fordrar. Av dessa fåtaliga antydningar kan ni fatta hur denna symbol är beskaffad och vad dess innebörd har för egenskap, därtill den makt den kraft äger som (genom att rätt uppfattas) kan föra den invigde – lärjungen från ”det överkliga till det Verkliga”.

Den första formeln avsåg i grund och botten den monadiska innebörden av orden ”från mörker till ljus”, ledningen till vision och inlyst ändamål. Den andra formeln ger den högre innebörden av orden ”från det överkliga till det verkliga”, medan den tredje uttrycker, såsom vi även skall finna, den sanna [276] meningen av orden ”från död till odödlighet”. Således blir denna bön från det avlägsna förflutna den nuvarande ansträngningen för den fjärran framtiden. Kan ni förstå detta yttrande, mina bröder? In i detta ljus, denna verklighet och detta liv penetrerar den invigde. I detta ljus av verklighet och liv polariserar han sig, och från denna punkt av alltomfattande liv, verklighet och ljus verkar han.

DEL IV

Jag vill bedja er att behålla ett öppet sinne, när ni tillsammans studerar detta ämne, initiation. Jag har sagt er att det förestår förändringar i den skolning framtidens invigda erhåller och att de tekniker, som tillämpas för lärjungens medvetenhetsutveckling, kommer att skilja sig från dem som använts i det förflutna. De blir icke desamma som de som hittills brukats i österlandet. Detta betyder ej att de tidigare metoderna icke var korrekta och riktiga. Det betyder att lärjungens och den invigdes förmåga att intellektuellt begripa nu nått så långt (relativt sett) att de gamla metoderna inte skulle passa bättre än barnskolans övningar i de fyra räknesätten skulle vara till gagn för universitetsstudenten. De var nödvändiga på de tidiga stadierna, då de skänkte förmågan att addera, subtrahera, multiplicera och dividera, men det är *förmågan*, som nu blir till gagn och icke övningarna.

OM ANTYDNINGAR

De antydningar en Mästare tidigare gav avsåg i stort sett karaktärens daning eller förändring och chelans uppvaknande. Dylikt förekommer inte längre i de antydningar som ges den nutida lärjungen. Han vet av sig själv tillräckligt för att kunna arbeta med den egna karaktären, och han har trängt till den inre världens utkanter av egen ansträngning och med egen kraft. Sådan är regeln för majoriteten av dagens aspiranter. Sådana antydningar, som jag skall ge er, är ytligt betraktade lättförståeliga och har skenbarligen en självklar innebörd, men de [277] avser tjänande och mänsklighetens och planetens angelägenheter och har flera olika tolkningar – allt enligt utvecklingsgraden och stråltypen.

I min senaste undervisning gav jag er tre antydningar, och det kan vara till gagn, om vi kortfattat begrundar dem. Jag skall ange för er från vilket håll ljus kan nå er, såsom grupp, där just ni står i utvecklingen.

Den första antydan handlade om de förändringar som åstadkommits genom det arbete som utförts i de Ashramer som är inneslutna i den enda stora Ashram som Hierarkin utgör. Jag sade att detta arbete skulle få till resultat att det upprättas ett närmare förhållande med Sanat Kumara och Hans Rådskammare. Detta blir resultatet av det arbete lärjungarna i världen utför – antingen de är i eller utom inkarnation. Jag undrar hur många av er, som begrundat innebörden av uttalandet att förändringarna åstadkommits genom lärjungarnas verksamhet. Därmed menar jag inte de mer framskridna lärjungarna utan dem som ni menar, när ni talar om lärjungar. Ni kanske naturligt nog antog att Mästarna eller Kristus eller rent av Sanat Kumara skulle inleda de behövliga förändringarna. Men så är icke fallet. Hur kommer sig detta? Vilken tanke ligger bakom mitt klara uttalande? Lärjungarna i världen är förmedlarna mellan Hierarkin och mänskligheten. De är frukten av *oförmedlad* mänsklig strävan. De bestämmer takten i den mänskliga utvecklingen. De är därför i nära förbindelse med mänsklighetens medvetenhet. Det är de nya lärjungarnas kvalitet, den snabbhet, med vilken människor finner sin väg in bland lärjungarnas leder, och det krav som de i världen arbetande lärjungarna ställer å mänsklighetens vägnar (och de *känner* mänskligheten), som åstadkommer de behövliga förändringarna. Mästarna är skolade i igenkännandets konst, som är fullkommandet av den iakttagelse de övat. De står alltid beredda att i förfaranden eller undervisning införa de erforderliga förändringarna, så snart den mänskliga naturen vuxit ur de gamla framställningarna av de alltid behövliga sanningarna. Behovet anges för Dem av Deras lärjungar, och De inleder sedan de behövliga förändringarna. När dessa sker vid en tid av kris och får långtgående verkningar och bestämmer förhållandena för flera tusen år framåt, möts hela Hierarkin i konklav. På [278] grundvalen av det ljus, som ligger i denna antydan, kan ni själva sluta er till mycket.

Den andra antydan jag gav uttryckte att mänskligheten utvecklats så väl att de mål och teorier, de avsikter och beslut, som nu framträder i mänsklig tanke och skrift, visar att gudomlighetens viljeaspekt börjar göra sig gällande i sin första embryoniska manifestation. Har ni följt denna antydan? Har ni insett att massornas resning och beslutenhet att övervinna begränsningar

och alla hinder för ett bättre världens tillstånd är tecken på detta? Begriper ni att de senaste två hundra årens revolutioner är tecken på andeaspektens strävan? Att anden är livet och viljan, att världen i dag visar tecken på ett nytt liv? Tänk igenom vad detta innebär för nutiden och det omedelbart förestående och se vartåt världen är på väg under den andliga Viljans inspiration.

Den tredje antydning jag gav er avsåg att väcka tanken att det är lärjungens plikt och ansvar, i det han arbetar under Ashramens inspiration, att ”modifiera, kvalificera och anpassa” den plan Shamballa framlagt (och som Ashramerna svarar för) i samband med den kommande civilisationen och kulturen. Det finns en den ”andliga kompromissens konst”, som måste läras och som är svår att bemästra, emedan den motverkar fanatism, fordrar en skolad och intelligent förståelse av åtgärder som vidtagits och sanning och även motverkar flykten från ansvar. Den innefattar även en förståelse av tidsfaktorn, av olika ståndpunkter i evolutionen och därtill erfarenhet av förfarandet att utmönstra det övervunna och onödiga – oavsett hur gott det synes vara.

I dessa tre antydningar finns stort utrymme för individuell utbildning och medvetenhets-expansion, och det är i det rätta bruket av dessa antydningar, som lärjungen lär sig att tjäna ändamålsenligt och precist och att utföra tillfredsställande tjänst åt Hierarkin. Jag skall alltid ange för er, när jag gör en antydning, och på dessa antydningar ber jag er att koncentrera er uppmärksamhet. Jag kommer icke alltid att närmare utveckla saken, såsom jag i dag gjort, ty ni måste växa genom att lösa era egna problem.

En av de svårigheter, som uppstår i samband med införandet [279] av en ny och mer framskriden inställning till initiation, är att motverka föreställningen att den invigde alltid *vet* allt som går att veta. Ni behöver minnas att kunskap är förknippad med den värld som göres förståelig med *fakta*. Den avser den information som samlats tidsåldrarna igenom. Den har ett nära samband med minnet och dettas subjektiva motsvarighet – återerinringen av i det förflutna erhållen kunskap. Detta betyder att medvetet återvinna allt det som det högre jaget samlat såsom resultat av många inkarnationer och många olikartade erfarenheter. Den har samband med ”kunskapsbladen” i kausallotusen och med det konkreta, lägre mentala. Kunskap är det som avvägbringar ett effektivt förhållande mellan denna yttersta krans av kronblad, det konkreta mentala och hjärnan, när dessa samverkar. Den utgör ”intelligensens utrustning” hos en själ under någon inkarnation, varvid den i stort sett behandlar det obeständiga, övergående och kortlivade. Den faktor, som i kunskapen är bestående, är blott och bart dess förmåga att sammanbinda det förflutna och det närvarande och därmed frambringe verksamt liv i fenomenvärlden i dag.

Visdom är den invigdes kännetecken, och denna äger han, även om hans praktiska kunskap om världsliga detaljer – hörande till historien, geografin, ekonomin och kulturen – kan lämna mycket övrigt att önska. Lärjungarna inom en Mästares Ashram kan förse Honom med den kunskap Han kan fordra, ty de har hämtats från olika kulturer och civilisationer och kan sinsemellan lämna en sammanfattning av mänsklighetens hela kunskap vid någon viss tid. Detta får icke glömmas. En Visdomens Mästare vet alltid var Han kan finna kunskap. Kunskap och intelligens eller mental polarisering får inte sammanblandas i er tanke. Jag kan till det nyss sagda tillägga att kunskap handlar om det konstaterade och i de tre världarna verksamma, medan visdom handlar om det andliga uttryckets inneboende förmågor och möjligheter. Kunskap kan uttryckas i begrepp och regler, visdom uppenbaras genom ideer, mot vilka mycken världslig kunskap (mycket ofta) kraftigt strider. Det konkreta mentala hämmar ofta, såsom ni väl vet, det fria flödet av ideer som inges intuitivt. Det är med detta fria flöde av nya ideer, som den invigde i grund och botten är upptagen, eftersom det är ideerna, dessas rätta tillämpning och tolkning, [280] som bestämmer mänsklighetens och det planetariska livets framtid.

Det första som den lärjunge, som bereder sig för initiation, således har att lära är vad som kännetecknar ideer och hur de skall skiljas från kontaktade tankeformer – för att uttrycka det enkelt och därmed, på grund av ämnets komplexitet, otillräckligt. Mästarens främsta uppgift är att hjälpa lärjungen att utveckla intuitionen och att samtidigt behålla den mentala uppfattningen i ett aktivt och sunt tillstånd. Detta gör Han först och främst genom att sätta lärjungen i stånd

att nå fram till insikten om en riktig relation mellan det abstrakta och det konkreta tänkandets respektive områden och korrekt värdering av dem båda – denna högre aspekt och lägre aspekt av det mentala, vilka för själen motsvarar förhållandet mellan det lägre mentala och hjärnan för personligheten. Tänk igenom detta. En riktig insikt om denna skillnad medför inom själen en ny fokusering av livskraften, en fokusering, som på de tidiga stadierna verkat genom det abstrakta mentala och det konkreta mentala. Men de abstraktioner, vilka lärjungen under skolläringen handskas med, är till sin karaktär icke intuitioner, och på denna punkt sker ofta sammanblandning. Dessa är blott och bart de vida, generella och allmängiltiga uppfattningar och universella sammanfattningar, som mänsklighetens gradvis sig utvecklande intelligens registrerat och insett och som släktets förnämsta tänkare med lätthet fattar men som synes neofyten så häpnadsväckande. De förefaller honom så storslagna och viktiga (såsom föremål för hans ökade intellektuella synförmåga) att han sammanblandar dem med ideer och dessas uppfattande genom intuitionen. Han har ännu icke lärt sig att skilja mellan abstrakta tankar och intuitionens ideer. Här ligger problemets kärna.

Vad den invigde beträffar, är ideer något annat än detta. De avser i första hand det som med tiden skall ske och är dessa formande nya andliga och skapande impulser, som skall ersätta de gamla och bygga det ”nya hus”, vari mänskligheten skall bo. Cykel efter cykel och civilisation efter civilisation har den nya strömmen av inflödande ideer bestämt människans boningar och hennes levnadssätt och livsuttryck. Genom dessa alltid levande och ständigt framträdande ideer övergår mänskligheten till [281] något bättre och större och lämpligare för den sakta sig manifesterande gudomlighetens liv.

När lärjungen eller den invigde via antahkarana intuitivt kontakter ideer, måste dessa medvetet föras ner till tänkandets abstrakta nivåer, där de (symboliskt uttryckt) utgör de blåkopior som före skapelseprocessens igångsättande skänker dem tillvaro i fenomenvärlden. Jag vill därför att ni minns de tre faktorerna:

1. Intuitionen som kontakter och uppenbarar nya ideer.
2. Den abstrakta världen i vilken de erhåller form och substans och vilken förhåller sig till den senare skapade tankeformen såsom eterhöljet till det grovfysiska höljet.
3. Den konkreta tanken frambringar tankeformens konkretisering och gör därmed idén tillgänglig för mänskligheten.

Här, i denna enkla sammanfattning, får ni framställt för er den process lärjungen kan följa, när han är invigd. Allt eftersom varje initiation genomgås, ökas stadigt idéns omfattning och även dess styrka, så att man kan säga att den invigde – allt medan han skrider framåt på initiationernas väg – arbetar först med idén, sedan med ideer, sedan med den hierarkiska Planen i en vid och allmän bemärkelse och slutligen når den punkt, där han kommer under inflytande av Sanat Kumaras ändamål. Då kommer Världens Herres vilja att vara uppenbarad för honom.

Den invigdes *arbete* utföres inom det universella intellektets begränsningssfär. Detta är endast ett talesätt, som uttrycker det som en Planetlogos eller en Sollogos omfattar i tanke, planering och ändamål. *Kvaliteten* av den metod den invigde tillämpar i arbetet hämtas såsom ren energi från Planetlogos’ hjärtcentrum. Den är ren kärlek med dennas ofrånkomliga korollarier, visdom och [282] förståelse. Dessa ger honom insikt i planen. *Den makt*, han kan tillföra uppgiften, hämtas från hans förståelse av Planetlogos’ ändamål, och i detta vittomfattande arbete går han in etappvis och för det framåt under inflytande av sin expanderande medvetenhet och sin växande mottaglighet för intryck.

Jag söker här från ert tänkande avskilja den fixa idén att den invigde arbetar, eftersom han vet. Jag vill vända på denna utsaga och säga att han vet, eftersom han arbetar. Det finns intet

steg i framåtskridandet, på vilket Invigaren säger till den invigde: Nu vet du och därför kan du arbeta. I stället heter det: Nu tjänar du och arbetar, och medan du gör detta, är du stadd på en ny och svår upptäcktsfärd. Du kommer att under denna färd allt mer upptäcka verkligheten och nå fram till hela områden, där du får visa vad du går för, just därför att du tjänar. Såsom resultat av detta tjänande kommer vissa krafter och energier att framträda, och din förmåga att använda dessa kommer att visa dig, dina invigde kamrater och världen att du är en arbetare, fullt medveten på livets inre sida.

Den invigde verkar från sin plats på denna inre sida. På initiationsprocessens tidiga stadier arbetar han i *meningens värld*. Efter tredje initiationen arbetar han medvetet i *orsakernas värld*, tills han är framskriden nog att arbeta i *varats värld*. Aspiranten strävar efter att fatta meningens världs ändamål och att med förståelse tillämpa den vunna kunskapen på sitt dagliga liv. Lärjungen strävar efter att förstå orsakernas världs betydelse och att på ett praktiskt sätt se sambandet mellan orsak och verkan. Den invigde av högre grad använder dessa tre världars – meningens världs, orsakernas världs och varats världs – krafter för att förverkliga Sanat Kumaras ändamål.

Dessa skillnader är inte skarpt markerade, det handlar ej om klara gränslinjer. Livet är flöde och rörelse, och de mål som skall uppnås är talrika och höjes själva hela tiden, men den allmänna bilden tjänar till att föra era tankar bort från ”initiationens utanverk”, från det yttre prålet och de oviktiga så kallade fakta (verkliga och [283] inbillade) som så mycket betonats av de ockulta grupperna och ledarna och som framhållits såsom lockmedel på tilltänkta lärjungar. Jag vill att denna grupp, som jag skolar, glömmar de enskildheter rörande initiation, som så ofta framställs av mysteriemakare och emotionala människor, och i stället inriktar sig på de långt viktigare realiteter som mening, orsak och vara utgör. De gamla och utslitna framställningarna var alster av det konkreta mentala och är därför kristalliserande till sin verkan och förvrängande till sitt resultat. De framkallar såväl andlig själviskhet och isolering som emotional nyfikenhet. Det nya betraktelsesätt jag söker ange väddar till det abstrakta mentala och till själen, vilkas värden är sunda, och till sist även till intuitionen. På personligheten appellerar detta icke lika färgstarkt, men dess resultat blir av desto större skapande kraft och leder neofyten på en tryggare väg med färre besvikelser och misslyckanden.

FORMLERNA

Idén om mening, orsak och vara ligger till grund för symboliken eller innebörden av den formel vi har att göra med i denna undervisning. Jag har förut påpekat för er hur svårt det är att uttrycka dessa mycket gamla symboler eller symboliska ordalag i en sådan form att de med språkliga medel kan bli meningsfulla. I samband med denna formel är denna svårighet nära nog oöverstiglig. Grunden härtill är att denna formel bevarats såsom ljud eller (om jag får använda ett så tvetydigt uttryck) såsom *trumpetade ord*. Den har icke framställs i någon inskrift, såsom fallet är med de båda symboliska formler jag förut meddelat och ni redan mottagit. Det enda jag kan göra är att ge er en mening (så vitt jag själv kan förstå och ni kan fatta) av dessa stora ljud eller ackord, sammanförda och insprängda med vissa mycket gamla fraser. Ni vet själva hur svårt det är att uttrycka innebörden av ljudet O M. Detta är en ännu svårare uppgift. Ringa mänskligt tänkande har ännu ägnats denna formel, men mycket har skänkts det Heliga Ordet. Förrän ni ägnat någon tanke åt det jag nu skall försöka [284] ge er, är det inte lätt att finna orden att uttrycka den underliggande idén med – den idé ni kan kontakta på er utvecklings nuvarande ståndpunkt.

Denna tredje formel avser tiden och medvetenheten hos den andliga människan, som icke är varse avskildhet, uppdelningar i tid och rum eller den stora illusionens förtrollande makt. Den handlar om odödligheten och medvetenhetens och livets obrutna kontinuitet. Det är denna formel, som – vid tredje initiationen – frambringar förklaringen, vilken kommer, när det eviga nuet inses och när medvetenhetens och identitetens kontinuitet ses såsom en aspekt av Varat.

Denna formel har en av Mästarna kallat "fröet till alla filosofier", och i denna fras kan ni finna ljus kastat över ämnet – förutsatt att ni vet vad filosofi är!

För den invigde, som använder denna formel och därvid skapar de nödvändiga ljuden och yttrar de gamla orden på rätta ställen (och dessa kan jag icke ge er), framhålls följande sex tankar i hans medvetenhet. Dessa sex tankar ger er formelns innebörd så klart som möjligt. Det är inte möjligt att till er förmedla begreppens verkliga skönhet, men om ni minns tanken om mening såsom ljus över livet, om orsak såsom erfarenhetens livsande och om Varat såsom igångsättaren av allt som är, så kan någon vision, någon dröm uppstå i er medvetenhet och någon makt att förverkliga strömma in. Mästarna brukar denna formel, när de står inför någon forms död (och dessa ord måste användas såsom de är givna). Jag syftar icke på döden såsom den kan drabba Dem, utan på döden såsom den drabbar Guds skapade universum, varvid den åstadkommer frigörelse eller avslutning eller dörrens öppnande till nytt liv och dörrens stängning efter en manifestationscykel, en civilisation eller en ras eller nation.

Här är således de sex betingande tankar som den invigde håller i sin medvetenhet, *när han brukar formeln* – en formel som är äldre än Dzyans Stanser:

1. Gud ÄR. Herren står för alltid fast. Varat finns ensamt. Intet annat är.
2. Tiden ÄR. Varat nedstiger för att manifesteras. Skapelsen är. [285] Tiden och formen stämmer då överens. Varat och tiden stämmer icke överens.
3. Enheten ÄR. Det mellersta Enda kommer fram och vet både tiden och Gud. Men tiden förstör detta mellersta Enda och blott Varat ÄR.
4. Rummet ÄR. Tiden och rummet speglar och höljer det Enda som står bakom. Det rena Varat ÄR – okänt och oförskräckt, oberört, för alltid oförändrat.
5. Gud ÄR. Tiden, rummet, det mellersta Enda (med formen och processen) förgår och förblir likväl för alltid. Det rena förnuftet är då tillräckligt.
6. Varat ropar ut och säger: ... (oöversättligt). Döden krossar allt. Tillvaron försvinner, likväl förblir allt för alltid – oberört, oföränderligt detsamma. Gud ÄR.

Var och en av de sex fraserna har sin egen symbol vid slutet av varje tankeenhet, om jag så får kalla denna. Dessa symboler får jag icke ge er, ej heller de ackord, på vilka fraserna ljudas. Jag har försökt ange en av de innebörder formeln har men har icke givit någon översättning eller parafras. Kom detta ihåg, när ni begrundar dessa sex meningar, försök ge dem en tolkning, som kommer från *meningens värld* och ger en praktisk tillämpning, från *orsakernas värld* och ger en upplyst förståelse och (om ni är tillräckligt framskridna) från *varats värld* och ger inklusivitet. Dessa formler har intet att göra med personligheter eller med själar djupt i inkarnation, identifierade med form i de tre världarna. De avser världens rörelse, stora och alltomfattande utvecklingsprocesser och det mänskliga framåtskridandet (såsom en helhet betraktat) mot det gudomliga. Ni kan ännu icke tänka i dessa begrepp, men ni kan åtminstone försöka göra det och därmed växa.

UPPENBARELSEPUNKTER

I den förra delen av er senaste undervisning påpekade jag två synnerligen nödvändiga krav, som den lärjunge som skolas för initiation måste fatta. Emedan de är nära förbundna med denna tredje punkt (avseende de uppenbarelser den [286] invigde kan förvänta sig), vill jag här beröra dem. Det första uttalande jag gjorde var av innebörden att viljan i grund och botten är ett uttryck för offrandets lag. Det andra var ett försök att framhålla nödvändigheten av att fatta och godtaga två inledande förutsättningar:

Den första: att energi följer tanken.

Den andra: att ögat, öppnat av tanken, riktar denna energi.

Jag vill fråga er: Varför är viljeaspekten ett uttryck för offrandets lag? Därför att viljan, såsom den betraktas och förstås av den invigde, väsentligen är den monadessens, med "fast beslutsam-

het” såsom tillkommande egenskap, som är identifierad med Planetlogos’ vilja eller ändamål. Den är den högsta gudomliga aspekt som den invigde slutligen manifesterar, innan han anträder den högre evolutionens väg. I samband härmed är det till gagn minnas att en av Sanat Kumaras beteckningar är ”Den Stora Uppoffringen” och även försöka uppfatta någon av de faktorer som gjort Honom förtjänt av detta namn. Dessa kan anges såsom följer, bland andra, vilka ni ej skulle kunna fatta, även om det funnes något språk, på vilket de kunde uttryckas:

a. Det grundläggande offer Planetlogos bragte, när Han beslöt att inkarnera eller inträda i den form denna planet tillhandahåller. Detta var Hans rena val, motiverat av Hans ”fasta beslutsamhet” att verka såsom planetens Frälsare i samma bemärkelse som alla världsfrälsare träder fram till mänsklighetens räddning. Sanat Kumara är urtypen för alla världsfrälsare.

På sin lilla skala måste även den invigde lära sig att verka såsom en frälsare och sålunda uttrycka offrandets lag genom den utvecklade, rena, förnuftiga viljan och icke endast den vilja som kommer av den impulsiva kärleken och dennas aktivitet. Här ligger en grundläggande skillnad. Offrandet får inte betraktas såsom ett ”uppgivande” utan i stället såsom ett ”övertagande”. Det har ett gåtfullt samband med karmas lag, men detta på [287] så höga nivåer att endast den framskridne invigde kan fatta det.

b. Detta offer var i fullaste bemärkelse oavvisligt på grund av Planetlogos’ förmåga att fullt medvetet identifiera Sig med själen i alla livsformer, den själ som ligger potentiell i planetens substans. När Han ”övertog” denna uppgift, hade Han esoteriskt sett intet val, emedan beslutet låg inneboende i Hans egen natur. På grund av denna identifikation kunde Han icke avvisa den åkallande vädjan som framställdes av ”de livsfrön som strävar inom formens substans och söker ytterligare liv och ljus”, såsom *Den Gamla Kommentaren* uttrycker det. Denna strävan och detta sökande framkallade Hans gensvar och utgåendet av Hans gudomlighet, såsom denna uttrycks i viljan, aktiverad av ”fast beslutsamhet”, att möta den inom dessa frön djupt dolda gudomligheten. Det Han då igångsatte förblir alltjämt, och i enlighet med offrandets lag kommer han att fullgöra uppgiften, hur många eoner det än må taga.

I sin lilla skala får den invigde lära sig att verka såsom en närare och frälsare av de livsfrön inom alla former, med vilka han kan uppnå ett mått av identifiering. Hans vilja måste gå ut till gensvar på mänsklighetens åkallande anhållan, och hans ”fasta beslutsamhet” måste vara drivkraften för hans därpå följande verksamhet.

c. Enligt denna offrandets lag måste Sanat Kumara (för att uttrycka tanken esoteriskt) ”vända den Centrala Andliga Solen ryggen och med Sitt Anletes ljus lysa vägen för planetens fångar”. Han dömer Sig Själv till att stanna så länge som behövs, varvid ”Han verkar såsom planetens sol och ljus intill Dagen var med oss och pralayas natt sänker sig över hans fullbordade värv”. Endast så kan den Centrala Andliga Solens ljus begynna tränga in i Jordens mörka skrymslen. När detta sker, ”försvinner alla skuggor” – en esoterisk hänvisning till den alltomfattande strålgång som utgår från monaden, när den upptar både sin avspegling, själen, och sin skugga, personligheten.

I sin lilla skala genomför den invigde ett parallellt [288] uttryck för offrandets lag. Han vänder till sist Shamballas gårdar och den högre evolutionens väg ryggen, när han återupptar kontakten med Jorden och verkar såsom en medlem av Hierarkin för utbredandet av viljantill-det-goda bland människorna och således bland de lägre evolutionerna.

d. Enligt offrandets lag förblir Världens Herre alltid i bakgrunden, okänd och oinsedd av alla ”fröna”. Han kom för att frälsa och förblir intill den tid, då de nått det stadium, på vilket de blommar ut såsom fullkomliga människor och i sin tur blir mänsklighetens frälsare. Då vet de att Han finns. För de fyra naturrikenas livsformers ståndpunkt finns Sanat Kumara icke. De människor, som nått en viss grad av utveckling men ännu ej anträtt provlärjungens väg, anar och söker Honom under den oklara beteckningen ”Gud”. Senare, när det liv som ”fröna” manifesterat nått den mänskliga hierarkins högre skikt eller klasser, framträder i lärjungens medvetenhet förvissningen om att det bakom fenomenvärlden finns en värld av ”fräl-

sande Liv", varav han kan en gång bli en del. Han börjar förnimma att det bakom dessa Liv står stora Väsen av makt, visdom och kärlek, Vilka i Sin tur styres av Sanat Kumara, den Evige Ynglingen, Världens Herre.

I sin lilla skala får den invigde likaledes lära sig att arbeta i bakgrunden, okänd och icke erkänd. Han måste offra sin identitet i Ashramens och dess arbetares identitet och senare i dess arbetande lärjungars identitet ute i det dagliga livets värld. Han inrättar de behövliga verksamheterna och genomför de erforderliga förändringarna, men han mottar ingen belöning annan än den belöning som består i att själar har räddats, liv har återuppbyggts och mänskligheten letts framåt på återvändandets väg.

Dessa få tankar om offrandets betydelse eller om "övertagandet" genom identifiering av uppgiften att rädda, återuppliva och erbjuda tillfället är viktiga för alla lärjungar såsom ett mål och en vision. [289]

Den andra förutsättning som framhölls, byggd på den esoteriska satsen "energi följer tanken", bör för den allvarlige lärjungen ha en innebörd som verkar inspirerande, om han verkligen begrundar de gjorda yttrandena och inser att de äger praktisk tillämpning.

Jag har sagt er att tanken har två resultat och att den intelligenta lärjungen visserligen kan mentalt fatta dem men likväl mycket sällan förstår dem. De är:

1. Tanken alstrar energi enligt måttet av tänkandets kraft och bestämd av tänkandets ämne. Härav inser ni således några av de innebörder som ligger i den meditation jag anvisat er. "Såsom en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon" är ett uttalande av Kristus. Från detta framvisande personliga tankecentrum kommer energi att genom eterkroppen strömma ner i den fysiska hjärnan. Det kommer då att betinga människans levnadssätt, uttryck och inflytande i fysiska världen.

2. Såsom ett resultat av fokuserat tänkande "i hjärtat" öppnas det andliga ögat och blir det styrverktyg som den invigde medvetet använder, medan han utför sitt arbete enligt offrandets lag. Vad menas här med "i hjärtat"? Själen är hjärtat i den andliga människans system. Det är sätet för personlighetens liv och medvetande och är drivkraften i varje inkarnation enligt den erfarenhet som betingar den andliga människans uttryck i varje särskild inkarnation. På erfarenhetens tidiga stadier förblir detta "öga" slutet. Det finns då ingen tankeförmåga och ingen förmåga att tänka i hjärtat, det vill säga på själens nivåer. När intellektet utvecklas och förmågan att fokusera i det mentala växer, får människan vetskap om själens existens och ändrar sin uppmärksamhets riktning. Sedan blir människan förmögen att fokusera i själsmedvetenheten och sålunda förena själen och intellektet, så att hon kan börja tänka "i sitt hjärta". Då öppnas även "själens öga" och riktas intelligent brukad energi från själen till det som nu [290] oklart kallas "det tredje ögat". Omedelbart börjar personligheten i de tre världarna uttrycka sig såsom själen i fysiska världen och börjar viljan, ändamålet och kärleken att styra.

Dessa två stycken är av vikt för lärjungen och bör han noga ge akt på. När dessa utvecklingsresultat erhålls, växer den andliga viljan stadigt till att bli styrverktyget, varvid den använder det högra ögat såsom fördelaren av kärlekens energi, livad av viljan. Detta är grunden till att det högra ögat i esoteriken kallas "buddhis öga". Detta styrverktyg brukar det vänstra ögat såsom redskapet för fördelningen av den mentalenergi som riktas av den numera inlysta och sublimerade personligheten.

Dessa ideer bör ni ha i åtanke, när jag nu riktar er uppmärksamhet på hela ämnet syn, vilket nödvändigtvis ligger till grund för vårt betraktande av uppenbaresepunkterna. Det är enkelt inse att det i huvudet hos aspiranten som utvecklas finns en mekanism med stor potential, förmögen att styra personlighetens liv. Där finns:

1. Det tredje ögat, *icke* tallkottkörteln utan dennas eteriska motsvarighet. Detta är den mekanism som gensvarar på själens styrande öga.

2. Det högra ögat och det vänstra ögat, som *symboliskt uttryckt* mottar den inkommande energin och delar denna i två strömmar, som är motsvarigheter i etermaterial till buddhi och manas.

- a. Högra ögat . . . andlig energi. Buddhi. Rent förnuft. Förståelse.
- b. Vänstra ögat . . . mental energi. Manas. Tankesubstans.

Det är det medvetna bruket av dessa energier och den intelligenta användningen av denna tredelade mekanism, som är den invigdes mål fram till den tredje initiationen. Han lär sig att medvetet rikta kraften på det rätta sättet genom det erforderliga organet, varvid själen verkar i full medvetenhet på sin egen nivå men så fullt identifierad med personligheten att [291] mekanismen (nu utvecklad inom personligheten) kan användas i Hierarkins arbete.

Låt mig nu vidga begreppet ytterligare, varvid jag påminner om den så ofta använda frasen "det allseende ögat". Den hänför sig till Planetlogos' förmåga att se in i Sitt planetariska höljes – Sin fysiska kropps – alla delar, aspekter och faser (i tid och rum) och att identifiera Sig med alla reaktioner och känsligheter i Sin värld och att med kunskap delta i alla skeenden och händelser. Varmed gör Han detta på Sina egna höga nivåer? Genom vilken mekanism "ser" han sålunda? Vilket är Hans synorgan? Hur är den syn beskaffad, varmed Han kontaktar Sitt manifesterade universums sju världar? Vilket är det organ som Han brukar och som motsvarar tredje ögat hos människan? Svaret är följande: monaden är för Planetlogos vad tredje ögat är för människan. Detta blir klarare för er, om ni håller i minnet att våra sju världar är de sju underavdelningarna av den *kosmiska fysiska världen*. Den så kallade monadiska världen är Hans synorgan. Den är även Hans styrverktyg för det liv och ljus som måste ingjutas i fenomenvärlden. På samma sätt är även monaden källan till liv och ljus för personligheten i de tre världarna.

Det finns således, vad den andliga människan beträffar, tre uppenbarelseorgan:

- 1. Människans öga, som ger insikt i fenomenvärlden, släpper in ljuset och uppenbarar omgivningen.
- 2. Själens öga, som uppenbarar de inre världarnas, Guds rikes och den gudomliga planens natur.
- 3. Centret inom det Enda Liv som vi benämner med det intetsägande ordet "monad", gnistan inom den enda Lågan. I de avslutande initiationsgraderna blir monaden den som uppenbarar Guds ändamål, Planetlogos' vilja och den dörr som öppnas mot den högre evolutionens väg. Denna väg leder människan *bort* från den kosmiska fysiska världen till den kosmiska [292] emotionala världen och således in i det gudomliga kännandets värld, av vilket vi omöjligt kan ha någon förståelse men till vilket medvetenhetsutvecklingen givit oss de första stegen.

Människan har lärt sig att använda de fysiska ögonen för att med deras hjälp finna sin väg i och genom sin omgivning. Det stadium i den mänskliga evolutionen, på vilket hon först lärde sig att "se" ligger långt bakom henne, men när människan såg och kunde fokusera och rikta sina steg *med ljusets hjälp*, betecknade detta en häpnadsväckande utveckling och hennes första verkliga inträde på ljusets väg. Begrunda detta. Det har även inre återverkningar och var förvisso resultatet av en åkallande växelverkan mellan inre kraftcentra och den trevande varelsen i fenomenvärlden.

Människan lär sig nu att använda själens öga, och när hon det gör, aktiverar hon även dettas motsvarighet i huvudet, så att det börjar fungera. Detta framkallar sammansmältning och identifiering och aktiverar tällkörteln. Det främsta resultatet är emellertid att möjliggöra för lärlingen att i fysiska kroppen bli varse ett nytt område för kontakter och förnimmelser. Detta markerar i hans utveckling en kris, som till sin natur är lika drastisk och viktig som den fysiska synens förvärv och det fysiska ögats bruk var i utvecklingen av den egendomliga varelse som föregick den mest primitiva djurliknande människan. Okända ting kan nu uppfattas, sökas och slutligen skådas. Framträtt har en ny värld av vara, som alltid funnits ehuru aldrig förut känd.

Själarnas rikes eller Hierarkins liv, natur, kvalitet och fenomen ligger lika utbredda för hans syn och är lika verkliga som de fem fysiska sinnenas värld.

Senare, på initiationernas väg, utvecklar den invigde sin ringa motsvarighet till det planetariska "allseende ögat". Han utvecklar monadens förmågor. Dessa sammanhänger med det gudomliga ändamålet och med den värld, i vilken Sanat Kumara rör sig och vilken vi kallar Shamballa. Jag har annorstädes inskräpt hos er att monadens tillstånd av vara intet har att göra med det som vi kallar medvetenhet. På samma sätt finns i Shamballas värld intet som är av samma natur som människans fenomenvärld i de [293] tre världarna eller ens själens värld. Det är en värld av ren energi, av ljus och av riktad kraft. Den kan ses såsom kraftströmmar och kraftcentra, som alla bildar ett mönster av fulländad skönhet, alla mäktigt åkallande själens värld och fenomenens värld. Den utgör därför i en mycket verklig mening orsakernas och initiationernas värld.

Allteftersom människan såsom människa, lärjunge och invigd gradvis skrider framåt på livets ström, kommer uppenbarelsen steg för steg, rör sig från en stor brännpunkt till en annan, tills intet mera återstår att uppenbaras.

Vid alla dessa andliga krispunkter eller tillfällen för vision, för ny andlig insikt och för uppenbarelse (ty det är vad de i verkligheten är) är tanken på kamp den första som bör uppmärksammas. Jag använde i detta sammanhang orden "penetrationens stadium". Den tanke, som detta förmedlar till den invigdes förståelse, betyder ett vidgande av den kamp neofyten för i syfte att uppnå inre kontroll och sedan bruka det mentala såsom ett sökarljus för att tränga in på nya områden för varsevara och insikt. Glöm ej att insikten innefattar rätt tolkning och rätt förhållande till det som ses och kontaktas. I all denna uppenbarelse ingår begreppet "hel syn" eller en förnimmelsens syntes, och sedan kommer insikten om det som ses och förnimmes. Det är intellektet (sunda förnuftet, såsom det brukat kallas), som använder de fysiska förnimmelssinnena och genom dessas samfälliga insats får en "hel syn" och en syntetisk förnimmelse av fenomenvärlden enligt människans utvecklingsståndpunkt, mentala förmåga att inse, rätt tolka och rätt hänföra det som genom de fem sinnenas aktivitet förmedlats till henne. Detta är vad som menas, när vi använder uttrycket "inre öga", och denna förmåga är mänsklighetens allmänna egendom i olika grader av tillgänglighet.

Senare använder människan "själens öga", såsom vi tidigare anmärkt. Det uppenbarar för henne en värld av finare fenomen, Guds rike eller själarnas värld. Sedan flödar intuitionens ljus in och för med sig förmågan att inse och rätt tolka och uppfatta samband.

Allteftersom lärjungen och den invigde skrider framåt från det ena stadiet [294] av uppenbarelse till nästa, blir det allt svårare att klargöra icke endast vad det är som uppenbaras utan även uppenbarelsens processer och de metoder som tillämpas för uppenbarelsestadiets uppnående. Mänsklighetens stora massa överallt i världen har ingen klar uppfattning om det mentala såsom ett synorgan, inlyst av själen. Ännu färre, endast lärjungarna och de invigda, kan få en glimt av det andliga ögats ändamål och sätt att arbeta i intuitionens ljus. När vi kommer till det stora organet för universell uppenbarelse, den monadiska principen, som verkar genom ett utomplanetariskt ljus, träder vi således in på områden, vilka är odefinierbara och för vilka ingen terminologi formulerats och vilka endast invigda över tredje graden kan begrunda.

Med de båda efter penetrationens stadium följande stadierna – polarisationens och precipitationens stadier – skall jag i dag icke befatta mig. Jag är angelägen om att ni så långt möjligt är fattar penetrationens idé, den kamp den innefattar och det verktyg som står till buds i kampen för seendet, förnimmelsen och registrerandet av intryck.

Det jag vid denna tid givit er förser er med ett digert tankestoff. Ytterligare undervisning i dessa ting bleve er till intet gagn, förrän den tid kommit, då den inre mekanismen för fortgående uppenbarelse är klarare bestämd i er medvetenhet och åtminstone teoretiskt förstådd och godtagen såsom hypotes. Om ni tänker klart på och andligen begrundar detta ämne under det kommande året, kanske jag kan avsevärt utveckla saken i min nästa undervisning.

DEL V

Mina bröder, jag vill i denna undervisning göra er vissa förslag rörande de steg mot lärjungaskapet som mänskligheten är i färd med att taga och de steg mot initiation som lärjungar i alla länder och av alla tankeskolor och religionstillhörigheter i dag är i färd med att taga. Jag har på många ställen sagt er att teknikerna för lärjungars skolning förändras för att överensstämma med det snabba framåtskridande som göres i massans inriktning och att ny belysning på hela [295] ämnet initiation förestår. Jag vill därför, om möjligt, uttrycka mig något tydligare. Åtminstone ni borde, efter alla dessa år jag skolat er, vara mottagliga för en något större insikt i dessa avseenden.

Mänskligheten är nu – såsom ofta sagts – världslärjungen. Varför är det så? Huvudsakligen på två grunder:

1. Människor är i färd med att snabbt vakna mentalt. Hela världen tänker, först och främst i politiskt avseende och i enlighet med rådande ideologier. Även folk, som länge slumrat, skakas nu av mentala processer. Detta skifte i mänskligt medvetande innebär en hastigt skeende fokusering i det mentala. Denna mentala polarisering är väsentlig för lärjungaskapet. Det är hittills en allmän tendens, men mycket framåtskridande har skett såsom resultat av den spänning kriget medfört.

2. Människor är i färd med att snabbt utveckla en förståelse av god vilja. Världen är full av rörelser för bistånd och för lindring av människors nöd, och dylika finns i både små och stora samhällen liksom även i nationell och internationell skala. Därom vittnar Röda korset, UNRRA och många liknande välgörande sammanslutningar av människor överallt. Detta anger icke endast en mental polarisation utan även mottaglighet för Guds kärleksnatur. Sammantaget visar detta en sammansmältning och en känslighet, som är något nytt i den mänskliga historien och som är synnerligen uppmuntrande, då det vittnar om evolutionsprocessens slutliga framgång.

Den tid är således förbi, då Hierarkin fick nästan helt och hållet taga sig an emotionalt hängivna, och detta nya skede har inträtt långt tidigare än förutsett. Mästarnas uppgift före 1700-talet bestod i att antaga emotionala aspiranter och skola dem i den mentala polarisationens teknik, innan de lät dem inträda i Deras Ashram. Detta var det bästa som kunde förväntas, och när allt kommer omkring, var det allt som krävdes, eftersom mentalt polariserade aspiranter på lärjungaskap skulle ha varit till ringa gagn i arbetet med att höja mänskligheten närmare ljuset. Det är främst för detta ändamål Ashramerna existerar. Men dagens [296] mentalt fokuserade mänsklighet kan inte nås med enbart emotionala arbetare. Det mentala tillvägagångssättet efterfrågas, och lärjungar av en högre typ behövs.

Den skolning aspiranter får (och denna måste påbörjas i våra utbildningscentra) kommer att avse de två sätten att använda det mentala, energins natur, påvisa att det finns en plan för evolutionen som innefattar mer än de fysiska formerna och senare att det finns ett bestämt och klart ändamål för mänskligheten liksom att anvisa sätt och metoder för utvecklandet av människans subjektiva och finare förmågor. Detta kommer att innefatta studium av människans konstitution och dennas lägre och högre tredelade naturs förhållande till gudomens tre aspekter. Ni märker att jag alltmer och med er alla framhåller människans väsentliga tvåfald och icke hennes tillfälliga trefald. Jag vill att ni försöker utröna och förstå mina skäl därtill. När denna undervisningsplan är ordentligt vedertagen, kommer den att revolutionera de nutida utbildningssystemen i planetarisk skala, och då kommer människan, den omorienterade aspiranten, bli människan, den antagna lärjungen.

Jag undrar om ni någonsin beaktat vilken vitt utbredd inverkan som erhållits av allt det reflekterande tänkande, alla längtansfyllda böner och allt meditationsarbete – skolat eller såsom resultat av skolning – som miljontals människor genom tiderna utfört över hela planeten. Dess kvalitet förändras, dess styrka ökar, dess livsuttryck åstadkommer förändringar i den mänskliga

organismen. Det andliga livets flodvåg är i dag så stark och strävande att de närmaste ett hundra femtio åren kommer att visa att själarnas eller Guds rike är ett faktum. Såsom ni säkerligen inser, kommer detta att framkalla grundliga förändringar också i de omedelbart förestående målen för det mänskliga framåtskridandet, i Mästarnas planer, i den meddelade undervisningen och den framlagda skolningen.

Detta leder mig till att dryfta de mål som *nu* ligger framför de lärjungar som skolas för initiation. I stället för de mål som gällde i det förflutna – kontakten med själen och inträdet i en Ashram – kan följande mål anges, men dessa måste förstås esoteriskt och får ej uppfattas bokstavligt:

1. *Medvetenhet om planetariska förhållanden.* I stället för att tonvikten [297] läggs på individens förhållande till sin själ, till sin Mästare och till Ashramen, vidgas hans medvetenhet medvetet (om jag får använda en dylik skenbar pleonasm), så att han når insikt *uppåt* i hittills osynliga och okända riken, *nedåt* i de undermänskliga rikena, *utåt* i den mänskliga omgivningen och i människoriket och *inåt* (ett meningslöst ord, mina bröder) mot själva gudomen. Detta betyder i riktning mot syntes, mot helhet, mot medvetenhet om helheten, mot totaliteten. För alla dessa fyra riktningar (för vilka norr, söder, öst och väst är symboler) finns bestämda tekniker, men i dag kan jag ange endast riktningen.

2. *Medvetenhet om "intelligent övervakning".* Detta måste fattas esoteriskt. Vad betyder det? En av de egenskaper i djupast andliga mening, som tilltänkta invigda måste utveckla, är den ständiga insikten om en fokuserad kontroll över det dagliga livet, omständigheterna, framtiden och ödet. Detta är alltså en embryonisk medvetenhet eller ett helt nytt förnimmelseområde och förhållandevis nära och en sida av gudomens viljeaspekt. Den gör människan medveten om sitt öde, utvecklar hos henne förmåga att förutsäga och ger henne den invigdes insikt om ändamålet och den plan för detta som utvecklas. Den är en förmåga, som ni gör klokt i att beakta och söka föreställa er såsom ett steg mot att utveckla medvetandet.

3. *Medvetenheten om inriktning på mänskligheten.* Jag utgår ifrån att ni inser att det jag säger är sant, när jag uttrycker åsikten att er individuella eller personliga kärlek till mänskligheten och er uppmärksamhets fokus på människors behov till mycket stor del är teoretisk. Den är i praktiken av övergående och experimentell natur. Era avsikter är goda och fina, men ni har ännu inte *vanan* av rätt inriktning, och mycket av det ni gör är resultatet av ålagd uppoffring förbunden med en känsla av kostnad. Det är inte naturligt för er utan är fortfarande resultatet av hoppfull strävan. Ni är alltså förbryllade i frågan om hur ni skall vara inriktade på Hierarkin och er själ och samtidigt vara inriktade på mänskligheten och era medmänniskor. Men den tid kommer, då ni personligen är så decentraliserade att automatiskt känslan för "andra" är [298] långt större hos er än känslan för personligheten eller det lägre jaget. Ge er fantasi fritt spelrum för ett ögonblick och gör er en bild av ett tillstånd i världen, i vilket människornas flertal upptas med det som är bäst för andra och icke med egna själviska mål. En dylik fantasilek är god och konstruktiv och hjälper till att manifesteras den nya värld och det nya slags mänsklighet som framtiden ofrånkomligen skall uppvisa. Jag skall inte utveckla detta vidare. Utövandet av den goda viljan kommer att lägga grunden för detta nya slag av känslighet.

4. *Medvetenheten om registrerat intryck.* Denna nya förnimmelse, riktad utåt mot det okända och mot det som fordrar en inkännande medvetenhetsexpansion, skall jag vid denna tid icke behandla. Den avser ämnet skolning i telepati. Jag kommer att behandla det, när vi begrundar den vetenskap om intryck som med tiden blir huvudämnet för de utbildningssystem som kommer att vara rådande vid slutet av den nya tidsålder som nu så hastigt nalkas. Först nu har de krafter fått inträda i vårt planetariska liv som kommer att tillhandahålla den nya subjektiva miljö som alltid funnits, ehuru oinsedd. Orsaken till att denna nya sensitivitet blir föremål för den kulturella skolning Hierarkin meddelar är att denna insatt att människan nu är tillräckligt intelligent för att skolas i rätt tolkning.

5. *Frammanandet av viljan*. Detta är i synnerhet för lärjungar det nya och högst nödvändiga steget i utvecklingen. Såsom jag ofta sagt er, sammanblandar genomsnittsaspiranten vilja med fast avsikt, målmedvetenhet, envishet och tillspetsad uppmärksamhet. Han inser icke att viljan hos människan är den aspekt av gudomen som sätter henne i förbindelse med och sedan låter henne styras av det gudomliga ändamålet, intelligent förstått i tid och rum och genomfört av själen såsom den kärleksfulla tillämpningens uttryck. Det sätt framom alla andra, på vilket viljan kan utvecklas, är odlandet av insikten om den gudomliga Planen genom tiderna. Detta framkallar medvetenhet om syntes, och denna medvetenhet om [299] syntes knyter människan till planen genom insikten om att:

- a. Planen är ofrånkomlig och således fordrar medverkan.
- b. Planen genomföres med framgång och således frammanar klok verksamhet.
- c. Planen har ett omedelbart förestående mål – till vilket hela det förflutna har fört.
- d. Planen är riktig, varom intuitionen vittnar.

För den lärjunge som är under skolning är det inte lätt att förbinda medvetenheten om syntes med bruket av viljan och inse att ett odlande av detta till första strålen hörande uppfattningssätt är ett mäktigt medel han kan använda för att utveckla de högsta aspekterna av den andliga viljan (som ännu ligger embryonisk inom honom). På annat ställe behandlar jag viljan, dess natur och väsen mer ingående.

6. *Medvetenheten om det nära förestående*. Detta avser ”regnmolnet av vetbara ting”. Jag vill rikta er uppmärksamhet på ordet ”vetbara”. Detta är icke insikten om det som är förestående i människan, i naturen eller ligger potentiellt i manifestationen. Spekulation om dylikt kan sakna verklig betydelse och gör det ofta. Det är det i andlig mening förestående, som angår den verkliga lärjungen. En av de första lärdomarna på det esoteriska området är sinnet för den rätta tiden, och med detta sammanhänger det nära förestående. Lärjungen måste vakna till insikt om det som är alldeles i färd med att tränga ner i människornas tänkande, liv och förhållanden. Han måste taga de esoteriska mått och steg som sätter honom i stånd att uppfatta icke endast det som svävar över mänskligheten på gränsen till att uppenbaras eller att bli karmiskt användbart (märk detta uttryck) utan även göra honom skickad att föra sig så riktigt och klokt att han steg för steg blir en medarbetare i förfarandet att bistå i detta arbete med att uppenbara. Mer ljus kommer att kastas över detta ämne, när vi studerar vetenskapen om intryck. Vad jag emellertid här söker framhålla är att denna känslighet för det överskuggande molnet förutsatte att det subjektivt fanns en förmåga, som lärjungen hittills icke använt men som nu kan intelligent utvecklas och därmed ge en snabbare syn och en skarpare uppenbarande förnimmelse. [300] Denna förmåga har alltid funnits. Den är en aspekt av evolutionens kraft och har fört människan från en uppenbarelse till nästa, från en förmåga till nästa, från ett sinne till nästa och från en förståelse till nästa. Allra först frambragte den de fysiska sinnena. Den ledde människan vidare till emotionalt uttryck och till mental utveckling. Den är hemligheten bakom den andliga förståelsen, men *den har hittills aldrig* brukats medvetet. Den förhåller sig till mentalmedvetenheten såsom denna, i egenskap av sunda förnuftet, har förhållit sig till alla fem sinnena. Tänk igenom detta.

Detta regnmoln svävar, tungt med innebörd och kunskap, över en värld, som i dag är stadd i omorganisation och ombildning. Mästarna söker hos Sina lärjungar påskynda framväxten av denna insikt om det som förestår, så att dessa kan vara de intelligenta agenter, genom vilka de nödvändiga regnen ur molnet kan åstadkommas. Det finns en särskild teknik för erhållandet av detta särpräglade slags medverkan, men det är icke möjligt att arbeta med den eller tillämpa den de närmaste tjugofem åren.

Här har jag mycket kortfattat angivit för er huvuddragen av de nya steg i utvecklingen som är möjliga, om lärjungen är rätt fokuserad och rätt inriktad. Det finns outnyttjade möjligheter i det inre. Om ni hejdar er och tänker efter, inser ni att den uppgift Mästaren hade i det förflutna, när han sökte bereda lärjungen för initiation, huvudsakligen bestod i att väcka honom

till insikt om behovet av esoterisk lydnad, rätt inriktning, ihärdighet och hängivenhet för målet. Men för den nutida lärjungen ligger allt detta långt bakom honom. I dag visar Mästaren honom det överskuggande molnet av vetbara ting. Mästaren försäkrar honom att han inom sig har oanade förmågor, vilka, sedan de förts upp över dagsmedvetenhetens tröskel, visar honom hans eget potentiella adeptskap och möjliggör för honom att medverka i den stora hierarkiska uppgiften att inlysa, nedhämta och upplyfta. I dag överlåter Mästaren – som gjort det just nämnda – på lärjungen att arbeta genom kunskap och användbarhet i samarbete. Mästaren varken driver honom till förtidig handling eller ständigt övervakar honom. Han omger lärjungen med Sin närvaros aura och Sin Ashrams skydd och [301] stimulans. Han ger lärjungen då och då antydningar, och lärjungen handlar och arbetar enligt de antydda förslagen. Antydan blir en klar ledning och ett strålande område av upplysning.

OM ANTYDNINGAR

Jag har arbetat med er alla på detta sätt nu fler än tio år. Jag har sökt åstadkomma ett bestämt uppvaknande för slumrande möjligheter och för de förmågor till samarbete som lärjungen till sist måste förverkliga. Jag är *icke* modfälld, ty fränsett min insikt om de ofrånkomliga begränsningar som vidlåder envar av er såsom individ är jag även medveten om att ni infunnit er i min Ashram för skolning i den svåraste perioden av mänsklighetens hela historia – en period, vari hela mänskligheten genomgår den omorientering tidsskedet kräver och genomgår en helt ny anpassning till ett högre slags rytm och uttrycksområde. Detta har allvarligt ökat alla era svårigheter och även mina, när jag arbetar med er. Men under de kommande ett hundra åren blir det viktiga utvecklingsresultat i min Ashram. Den är, såsom jag sagt er, en av de nyare Ashramerna, och det är först nu den finner sin egen form, låter sin egen ton ljuda och antar sin egen kvalitet. Denna situation har även i betydande mån ökat ert problem, ty ni hjälper mig att bilda något nytt.

Intill denna tid har jag givit er fyra antydningar, vilka kan sammanfattas enligt följande:

1. Att de stora förändringar, som genomförts i Hierarkin och för att göra arbetet i den nya tidsåldern ändamålsenligt och upprätta ett närmare samband med Shamballa, har varit resultatet av det arbete som utförts av de lärjungar som arbetar i världen. Varför de arbetande lärjungarna, mina bröder, och varför *icke* Mästarna? En antydan framkallar alltid en fråga, och det är genom att besvara dessa frågor, som lärjungarna lär och till sist själva blir Mästare. [302]

2. Att människors planering och tänkande inför framtiden är de första tecknen i mänsklighetens historia på viljeaspektens framträdande. Kan ni besvara frågan: Varför är detta tecknen?

3. Att lärjungar i alla Ashramerna har till uppgift att ”modifiera, kvalificera och anpassa den gudomliga planen”. Varför måste det vara så? Detta är en högst betydelsefull och nyttig fråga. Mina bröder, varför påtvingas *icke* planen? Vad är skillnaderna mellan kvalitet, modifierationer och anpassningar – ty det råder en skillnad mellan vart och ett av dessa ting.

4. Att den invigde vet, eftersom han arbetar. Kristus gav Sina lärjungar samma antydan, när Han sade dem att de, om de ville veta läran, måste utföra Guds vilja. Ligger det för er någon verklig mening i dessa ord?

Ni märker att alla dessa fyra antydningar eller frötankar (avsedda för mycket vidgat tänkande, som leder till förnyad aktivitet) har med mänskligheten och *icke* individen att göra. Detta är en sak av vikt att hålla i minnet, ty det anger återigen skillnaden mellan den skolning som nu ges och den som gavs i det förflutna. Till exempel ger jag er *icke* (i denna gruppundervisning) individuella antydningar rörande ert eget liv. Detta har jag i det förflutna gjort, liksom alla Ashramerna i dag, när de genomför sin övergång från de gamla till de nya, framväxande teknikerna. De måste bruka kompromissen och anpassa sig till det kommande. I framtiden upphör således

stegvis antydningar avseende personligheten. I framtiden består den verkliga metoden i att hos lärjungen utveckla medvetenheten om syntes och om "platsen" i den enda världen och sålunda decentralisera honom. Ämnet *inriktning* ligger till grund för undervisningen medelst antydningar. Det är tydligenvis en långsam teknik, men det finns häri en sak, som esoteriker gör klokt i att minnas. Om upplysningar rörande mikrokosmos' och makrokosmos' beskaffenhet, om den gudomliga avsikten och den andliga planen, om esoteriska skeenden i tid och rum och om framtiden eller omedelbart förestående möjligheter lämnades med allmänfattliga ord (även om det därför behövliga språket vore tillgängligt), skulle det råda ringa förståelse. Jag kunde till [303] exempel säga er mycket, som torde vara er till lika litet gagn som följande uttalande skulle ha varit för en outvecklad förhistorisk människa: "Det finns i världen intet annat än energi. Atomen eller atomerna är blott energi och Gud Självt är intet annat än energi." Dessa meningar skulle ej ha betytt någonting som helst för hennes tröga hjärna. Den primitiva människan ägde inte den mekanism som kunnat möjliggöra begripande. En nyckel till den riktiga tolkningen av en antydan ligger i dennas förbindelse med tanken på riktning i tid och rum. Och, mina bröder, i de nyss uttalade meningarna ger jag er den antydan jag avsett för er begrundan detta år. Ordet "riktning" är nyckeln till förståelsen av evolutionsprocessen, av ljusets begrepp, av frimureriets hemlighet och av den drivkraft som ligger bakom manifestationen. Mer än detta skall jag icke uppge, men jag söker ert intelligenta instämmande i detta ord.

Det kommer att framstå allt tydligare för er att lärjungens hela liv blir ett liv av reflekterande meditation. Meditationsformer må på ett visst utvecklingsstadium falla bort, men vanan vid att meditera kommer att bli permanent och väl grundad och kommer till sist ej att veta av något upphörande. När man nått därhän, får idén om inriktning en gudomlig innebörd. Detta är min andra antydan på samma tema. Ni drar er till minnes att i min senaste undervisning hela ämnet meditation sammanfattades för er på följande vis:

1. Ett förberedande stadium, på vilket meditationens tema inses.
2. Mottaglighet i inställningen, så att den möjliga och esoteriska undervisningen kan inses och tillgodogöras.
3. Överföring av ideer i en eller annan form till hjärnan, sedan de registrerats av det mentala i form av frötankar, antydningar eller framställda teman och begrepp.
4. Tankens avsiktliga fokusering på dessa ideer.
5. När dessa ideer begrundas och utvecklas, underkastas de analys och tar till sist gestalt i skapade tankeformer.
6. De genomgår sedan en föreningsprocess genom det medvetna och ständiga bruket av ett mantra. [304]

Om ni noga begrundar denna översiktliga plan för tänkandet, blir det tydligt för er att den lämpar sig för alla verkliga tankeprocesser, alla mentala stämningar och all analys och tillämpning av esoteriska antydningar. Jag vill att ni inser att alla gudomliga processer väsentligen är enkla och att ni märker det yttersta faktum att alla dylika processer når sin höjdpunkt i en andlig identifiering, som ogensägligen bevisar att åtskillnaden i grund och botten är obefintlig. Detta gäller även de formler vi begrundat.

FORMLERNA

Såsom jag i min senaste undervisning sade er, är dessa formlers innebörd och även form så svåra att i ord uttrycka att jag flera gånger tvekat att fortsätta ens med ett så kortfattat försök att utreda saken. Men även om jag kan förmedla blott en ringa del av deras innebörd, kan jag åtminstone i ert tänkande bygga dessa formlers begrepp. De är själsideers framställningar, gjorda enligt andra strålen. Vi har med avseende på den andra aspektens verksamhet fått höra att Gud geometriserar och att subtila geometriska former ligger till grund för den exoteriska manifestationen. Dessa former är för esoterikstuderanden bärare av meningens världs symbolik.

Bakom matematiken och de geometriska formerna och bakom den numerologi som (hittills alldeles fruktlöst) sökt förmedla sanningen men som på ett gåtfullt sätt ligger till grund för skapelsearbetet ligger vissa formler, som – vilket jag påpekat – uttrycker innebörd, avsikt, mening. Tre av formlerna har vi kort begrundat. I största allmänhet kan sägas att dessa bestämmer evolutionsprocessen genom de former som är resultatet av dessa formlers riktiga bruk på ett sådant sätt att ett *direktiv* gives. Jag vet ej hur jag annars skall uttrycka detta. De tre redan behandlade direktiven innehåller och uttrycker således den äldsta åkallande vädjan som finns i världen, och (på grund av denna vädjans uråldrighet) har dessa tre formler fått en riktning som intet kan rubba. De förhållanden som följer därav är oundvikliga:[305]

Första formeln Led oss från mörker till ljus.

Andra formeln Led oss från överklighet till verklighet.

Tredje formeln Led oss från död till odödlighet.

Detta för oss till ett uttalande om nästa formel och en begrundan av dess mening:

Fjärde formeln Led oss från kaos till skönhet.

Denna formel framställs i form av en symbol, som befinner sig i en sådan ständig rörelse att det är synnerligen svårt att beskriva eller levandegöra den för er.

Forskarens blick möter en kvadrat eller rektangel, sammansatt av en kaleidoskopisk massa av blott antydda färger, som rör sig, pulserar och är i oupphörlig obeskrivlig oordning. Ovanför denna kvadrat strålar en sol, omgiven av en krans bestående av prismats sju färger. Dessa färger strålar ut ur solen i regelbundna rytmiska band och alstrar en underbar färgprakt. Kvadratens bakgrund synes uppvisa sitt eget virrvarr av färger av en tung, lysande sort och kvalitet. Den bild av skönhet som framträder (även om den synes pålagd) är genomskinlig, fin och strålar av liv. Den tyngre bakgrunden är tack vare genomskinligheten tydlig. Formeln skiftar enligt hur den som skådar och studerar den är polariserad. Om han är fokuserad i personligheten och således bestämd av personlighetens stråle, är det dennas energityp, som påverkar hans medvetenhet. Om han är själsmedveten och fokuserad i själen, är det dennas energityp, som ger effekt. Sålunda framträder två olika bilder. Båda är riktiga, men uttolkarna skiljer sig åt.

Om denna formel noga begrundas och studeras under ett antal år, blir den en grundläggande form, med vars hjälp aspekter i skapelseprocessen blir föremål för den studerandes uppmärksamhet. Därtill uppenbaras för honom några av de gudomliga mål som är vidsträcktare och har större och rikare innebörd än han dittills insett. Jag vill här påminna er om att dessa formler icke är symboler för det som redan *är*, utan är [306] grundläggande former som utvisar det som kan eller skall vara – vilket är något helt annat och vilket ni bör hålla i minnet. De är symboler som avser framtiden och icke det förflutna. De förutsäger, gör ej utsagor om något fullbordat. De uppenbarar det som är i vardande såsom den gudomliga tankens resultat och är icke bildframställningar av det som redan finns.

Således är de inte lätta att fatta och tolka, eftersom endast intuitionens aktivitet möjliggör för er att förstå och skrida framåt in på detta nya och pådrivande kausala område. Även om denna uppgift må vara svår (och det är den, mina bröder), är den av särskilt stor vikt för lärjungar, som skolas för initiation, emedan den tenderar att stadigt underlätta deras inträde i orsakernas värld och deras utträde ur verkningarnas värld. Ni kan även av detta förstå att denna formel sammanhänger med karmas lag. I de forntida uppteckningar, varur dessa formler hämtats, har fjärde formeln faktiskt symbolen för en av Karmas fyra Herrar i kvadratens eller rektangelns fyra hörn. Denna formel kallas ibland ”solen på kvadraten”. Jag har vid denna tid intet mer att säga i detta ämne eller om denna formel i denna undervisning. Allt jag meddelar er är avsett att vara tankeväckande och utveckla er förmåga att använda tolkningssinnet – ett av de sinnen som är nya vad avser erfarenhet och experiment men som ligger potentiellt hos varje människa.

UPPENBARELSEPUNKTER

Ni inser det nog ej, men ordet ”uppenbarelsepunkter” betecknar en alldeles bestämd teknik, som tillämpas i lärjungens skolning för initiation. Allt liv är avsett att antaga formen av en fortgående serie av uppvaknanden. Framåtskridande, rörelse, uppvaknande, expansion, upplysning, evolution, växande – dessa ord är blott ett fåtal av dem som brukas att beteckna skapelseprocessens både inre och yttre verkningar. Vad är denna skapelseprocess annat än den fortgående framvisningen av hur den gudomliga avsikten antar form? Denna avsikt är en i det universella intellektet fullständigt fattad plan. Vi kallar den ändamål, när vi beaktar hur Shamballa fattar denna alltomfattande avsikts syntes, [307] och vi kallar den plan, när vi beaktar Hierarkins arbete med att så fullständigt som möjligt låta detta ändamål komma till uttryck.

I våra studier genom åren och i de böcker, jag framlagt inför allmänheten med hjälp av A.A.B. och F.B. och alla er som samarbetat med dessa, har vi i första hand beaktat den verkan denna gudomliga avsikt, detta gudomliga ändamål och denna gudomliga plan utövat på mänskligheten, och detta emedan planen – som utgår från Hierarkin – måste genomföras av mänskligheten. Därav vikten av att denna begriper och förstår hela det framlagda programmet. Vilken egenskap får då mänsklighetens reaktion på det som dess utvecklade förståelse uppenbarar? Vad kan den vänta sig och vilka aspekter eller former kan uppenbarelsen väntas antaga? Skall den vänta sig ett plötsligt ljushav eller en stegvis framträdande serie mindre ljus? I vad slags förhållande står dessa uppenbarelsen till esoterikernas liv, och måste denne allra först registrera och godtaga det som förmedlas till honom såsom oförklarligt men antagligt och såsom oöverläggligt ehuru ofattbart? Eller vad?

Låt mig för er upprepa den välkända sanningen att ingen människa är en invigd, om hon ej förstår att den invigdes liv består i ständig registrering av ny kunskap, som måste förvandlas till praktisk visdom, av esoteriska fakta som måste finna sin av intelligensen anvisade rätta plats i den invigdes livstjänst och av nya införlivanden av medvetenhetsområden. Dessa sistnämnda måste bli det normala erfarenhets- och uttrycksområdet. Då kommer de att bilda grundvalen för vidare expansion. Varje uppenbarelse måste bemästras ur fyra synvinklar:

1. De mentala, esoteriska, andliga, hierarkiska och till triaden hörande *fakta*, varav den är bärare. Varje uppenbarelse har sin egen form, ty alla våra världar – vilka så stadigt uppenbaras – är underavdelningarna av den kosmiska fysiska världen.
2. Den mening som fakta och form höljer och döljer och som den som upplyses måste söka. [308]
3. Den verkan som uppenbarelsen är ämnad av utöva i lärjungens eller den invigdes dagliga liv och tjänande och ashramiska relationer.
4. Den grodd, frötanke, grundläggande form och åkallande makt det uppenbarade äger. Varje uppenbarelse har sin plats i en lång följd av uppenbarelsen och upplysningar. Lärjungen har att inom uppenbarelsens form finna det han måste använda för att nå nästa bestämda uppenbarelse.

Jag har här mycket kortfattat givit er en av de nya teknikerna för lärjungar i den nya tidsåldern och ett av de meditationssätt, varmed uppenbarelseprocesserna påskyndas. Hittills har uppenbarelsen kommit oväntat, liksom den gjorde för Saulus från Tarsus i den bibliska berättelsen. Lärjungen kämpar och arbetar och tjänar uppriktigt. Han går framåt i blindo, och ofta i stor förvirring söker han kunskap och mottar den i oväntade ögonblick, och dessa ökar ofta, åtminstone tillfälligt, hans förvirring. Men under den förestående nya tidsåldern kommer lärjungar att undervisas i hur de skall arbeta medvetet och med kunskap för att få ljus. Det kommer att visas dem hur de skall inse vad som händer dem, innan de tar de nödvändiga stegen och genomgår initiation. Detta kommer att bespara dem mycken tid och ”fokusera ljuset på den önskade platsen” långt snabbare än hittills.

Ni förstår således varför jag medtagit denna undervisning om uppenbarelsespunkter i det jag har behövt meddela er om de processer, varmed lärjungar bereds för initiation. Det är väsentligt att den nutida lärjungen inte längre går framåt i blindo utan att han medverkar intelligent i de nya skolningssystemen. Ni märker sambandet (om ni ej kallar det mer än detta) mellan de två uttrycken ”uppenbarelsespunkt” och ”initiationens berg”. I *Den Gamla Kommentaren* föres de båda samman i ett mycket inlyst yttrande – inlysande, om man reflekterar på det som sig bör:

”Lärjungen bestiger berget, dess fem toppar belysta av solen och döljande de två andra.[309]

Från punkt till punkt går han, och vägen fortsätter hela tiden uppåt – ut ur mörkret, in i ljuset, från djungeln till den öppna rymden, från natt till gryning.

Från punkt till punkt förflyttar han sig, och vid varje punkt får han en ny uppenbarelse. Fem är bergstopparna, och medan han stiger uppåt mot varje topp, mottar han fem gånger ljuset. Fem till fem och så från fem till fem, tills fem femmor har fört ljuset till honom. Tio ligger framför honom, men dessa angår honom ännu icke.”

Vad som här menas (för att begränsa det till det rent faktiska huvudinnehållet) är att det ligger fem initiationer framför lärjungen med ytterligare två framför Mästaren, sju initiationer allt som allt, och att det före varje initiation – i symbolisk eller faktisk mening – sker fem stora uppenbarelses, inalles tjugofem, med tio som Mästaren senare registrerar.

Jag har i min tidigare undervisning angivit för er tre av dessa uppenbarelses. De är, såsom ni torde minnas:

1. Energi följer tanken och ögat riktar denna energi. Detta har varit en ockult banalitet ända sedan H.P.B.'s dagar, under vilken tid det bestämdes att denna var den första av de uppenbarelsespunkter som kunde tryggt lämnas ut till allmänheten. Att hävda detta faktum var ett väsentligt led i kunskapens uppenbarande för världen, innan Ashramerna – eller Hierarkin, mina bröder – träder fram i det yttre. Tanken att allt är energi har den nutida vetenskapen redan godtagit, och synens begrepp (första steget mot förståelsen av det andliga ögats bruk) ingår redan i nutida filosofiska och många metafysiska skolors läror.

2. Viljan är i grund och botten ett uttryck för offrandets lag. Paradoxalt fann vi att, när den andliga viljan – även i ringa mån – uttryckte sig, det icke förekom något slags offer. I förbigående beaktade vi offrandets stora representanter och stora område, varvid vi begrundade det stora Liv, vari vi alla liksom alla andra former lever och rör sig och har vår varelse.[310]

Jag vill här citera något jag sade er på tal om detta ämne: ”Dessa få tankar om offrandets betydelse eller om ’övertagandet’ genom identifiering av uppgiften att rädda, återuppliva och erbjuda tillfället är viktiga för alla lärjungar såsom ett mål och en vision.” (Sidan 288.)

3. Monaden är för Planetlogos vad det tredje ögat i esoterisk mening är för människan. Detta är för er alla en högst svårfattlig utsaga och kräver mycken koncentrerad reflektion och stilla meditation. Den syn Sollogos och Planetlogos äger är nära förbunden med avsikt och ändamål och är orsaken till Planen. Den är dock bortom och något annat än Planen. Jag överlämnar denna tanke för er begrundan och meditation men kan försäkra er att ni icke kommer till något lätt eller snart begripande.

Senare, allt eftersom åren förrinner och de studerande kommer och går, blir ett klarare grepp om förståelsens tekniker – dessa framträdande uppenbarelsespunkter – teman för längre meditation och inträdesportar till den nya esoteriken. Grunderna till denna nya esoterik är väl och sunt lagda. Överbyggnaden kan nu uppföras, sakta och med den omsorg som erfordras, i enlighet med de andliga blåkopiorna och till gensvar på en inkännande reaktion på andligt intryck.

Jag har även sagt er att det i samband med dessa uppenbarelsespunkter finns tre stadier av aktivitet, vilka, när de rätt genomgås, gör det uppenbarade gagneligt för lärjungen i hans insats

för mänsklighetens räddning. Dessa tre är penetration, polarisation och precipitation. Låt oss nu ägna dessa tre en kort stunds reflekterande begrundan.

Ni bör inse att skolningens alla skeden – de som hör samman med livet självt och den specialiserade skolning som meddelas invigda – är förbundna med och beroende av varandra. Det är *skolning*, mina bröder, icke utbildning i sträng mening. Utbildningsprocesser avser kunskap och må som sådana vara specialiserade, och utbildning kan förvärfvas på sådana kringskurna områden som konkologi, biologi eller historia. Men i den invigdes [311] skolning, som till sitt mål har visdom och (framför allt annat) den andliga sensitivitetens utveckling, främjas varje sätt att nalkas det gudomliga och alla medvetenhetens expansioner, så att det gudomliga omfattas, och uppenbarar varje främjande av förståelsen för den invigde en enda stor verklighet – varats *faktum*. Således hänger denna begrundan av våra uppenbaresepunkter nära samman med ett annat av våra teman: skolning i telepati eller vetenskapen om intryck. Vissa sidor av dessa båda aktiviteter är desamma, i synnerhet de tre vi här beaktar. Svårigheten består däri att den invigde vad avser uppenbarelse antas arbeta från en mer framskriden ståndpunkt i förståelsen än den människa som genomgår den skolning som gör henne sensitiv för intryck. Han känner penetrationens teknik, förstår polarisationens process, där penetrationen göres och – efter att i rätt ordning godtagit den – vet hur han skall använda den och precipitera den på det mänskliga tjänandets område. Han brukar medvetet det han lärt, fattat och tillgodogjort sig. Det saknar betydelse vilket ord man använder för att beskriva detta.

Det bör därför ihågkommas att vi i detta sammanhang beaktar den punkt i upplevelsen, där ljuset flödar in och därvid medför uppenbarelse, förmedlar information, framkallar intuitionen och i den invigdes medvetenhet hämtar ner de andliga lagar, de regler för skapelseprocessen, de strålbetingelser och de nya energier och krafter, på vilka mänskligheten i varje givet tidskede väntar och vilka i grunden är behövliga, om människosläktet skall skrida framåt in i större andlig kultur och lämna det relativa mörker, där det för närvarande rör sig.

Vad vi här sysslar med i samband med den invigdes skolning är den förestående insikt, varom varje begynnande cykel vittnar att den väntar, och de nya sanningar och de vidgade andliga framställningar som det är den invigdes öde att göra för människorna. Ni märker att jag väljer ordet ”öde” hellre än ordet ”karma”, ty i detta slags arbete verkar och utövar och framskrider den invigde i enlighet med en ödeslag. Denna lag påverkar Ashramen och Hierarkin i dessas helhet, och ingendera [312] lyder under karmas lag i den vanliga bemärkelsen. Denna ödeslag har varit i verksamhet sedan Hierarkin grundades på Jorden. Den är resultatet av den löftesbundna och samfälliga hängivelsen för tjänandet som är de i enhet verkande Ashramernas utmärkande kännetecken. Den är därför en sjufaldig lag, ty den antar de sju strålarnas sju färger, alla de sju strålarnas sju kvaliteter, arbets- och förfaringssätt, tekniker och energiuttryck. Den är därför, vad mänskligheten angår, fri från allt ont, ty den är grundad i osjälviskhet och är – i viss mån – en lag som ni har svårt att förstå. Det rena ödet, saknande allt ont uppsåt, är för den genomsnittlige lärjungen en gåta. Det synes strida emot andra lagar han känner. Allteftersom människosläktet når en högre grad av renhet i de tre världarna, kommer detta rena öde att bli i motsvarande mån verksamt. Detta är ett viktigt faktum att reflektera över.

Denna penetration är en betydande händelse i den invigdes liv. Den anger framgång och kontakt och visar att ett nytt tillfälle yppat sig. De två följande orden betecknar denna penetrations verkningar. Dessa är då ofrånkomliga och ohejdbara. Därav kan ni sluta att den invigde, sedan han väl penetrerat till den punkt, där uppenbarelsen blir möjlig, automatiskt når den fixation, koncentration, balans, polarisation och fokus han behöver och som sätter honom i stånd att omsätta det för honom uppenbarade i termer och symboler, som kan förmedla mening till den intelligentsia, med vilken alla invigda först och främst arbetar. Jag ville klargöra detta, emedan studerande nästan ofrånkomligen tänker i *begrepp av tidsföljd*. Penetrationens verkningar (i detta fall två till antalet) är samtida, sker icke i följd. Den invigdes medvetenhetspolarisation och den sanningsförtätning den medför framkallar oundvikligen en precipitation, som sker

blixtsnabbt. Den resulterar i en omedelbar andlig förnimmelse, och denna är ett av de tidiga inslagen i denna tvåfaldiga process. Tänk igenom detta och minns i samband därmed att den invigde – som är i färd med att mottaga uppenbarelse – arbetar utom tid och rum, såsom ni förstår dessa.

Hans medvetenhet är fri i jämförelse med [313] genomsnittsmänniskans, och den angelägnaste och svåraste delen av hans uppgift består i att rätt uppfatta den sanning, information eller uppenbarelse som precipiteras och sedan ge denna en lika riktig *form*, så att den kan tillgodose det omedelbara mänskliga behovet. Ni inser således att den invigde lär sig att från intellektets rike penetrera in i det rena förnuftets rike, och att han där polariserar sig och precipiterar sanningen. Han har lärt sig att så penetrera, och de tre stadier som föregår penetrationen har nödvändigtvis skett i följd, tills han förvärvat en sådan lätthet i utförandet att de kan ögonblickligt genomgåas. Han har genom livet i de tre världarna lärt sig att penetrera in i intellektets värld, och det lägre, konkreta intellektet har blivit hans verktyg, som integrerar hans personlighet, öppnar för honom tankens värld och ger honom makt över de processer, vari tankeformer skapas. Han har genom meditation lärt sig att kontakta själen, Intellektets Son, Som är han själv, och har i tiden identifierat sig med denna själ. Han blir i själva verket själen och kan i tankens värld skapa de levande former som bringar andra ljus och hjälp och sanning. Sålunda tjänar han. Han lär sig också genom att utveckla förnimmelsen, att penetrera in på den abstrakta tankens nivåer, förrummet till det rena förnuftets värld, och genom dessa intellektets tre aspekter upptäcker han att han äger de ”tre nycklar” som möjliggör för honom att penetrera djupare in i det som kallas Visdomens Arcana, Guds Tanke, den tredje gudomliga aspekten. Detta är väsentligen vad som menas med det symboliska och bildliga uttrycket ”regnmolnet av vetbara ting”. Regnmolnet är en symbol för det område av Guds hittills icke uppenbarade ändamål, vilka kan omedelbart uppenbaras, om världens lärjungar och invigda gör sig mödan att ”penetrera in till precipitationens punkt”.

Denna idé bör i framtiden ligga till grund för allt ni gör i ert meditationsarbete. Er meditation bör ni nu betrakta såsom en penetrationsprocess, som utföres såsom en gärd av tjänande i avsikten att bringa andra upplysning. Jag har i dag behandlat dessa uppenbarelsepunkter ur den invigdes synvinkel. Process och [314] tekniker verkar vad de kan, och dessa följes av det erkännande lärjungen ger sig själv om det som utträttats.

DEL VI

I min senaste undervisning av er behandlade jag några sidor av det nya sättet att nalkas lärjungaskapet och initiationerna. Det är väsentligt att de gamla föreställningarna – på sin tid synnerligen användbara – faller i glömska och nyare metoder och tekniker träder i deras ställe. Detta är nu nödvändigt på grund av den överraskande utveckling av det mänskliga medvetandet som skett under de senaste tjugofem åren. De mått och steg, som vidtogs under konklaven i Shamballa år 1925 (byggda på en preliminär slutsats, som drogs vid den närmast föregående hundraårskonklaven) och de tryck Hierarkin utövade, har visat sig mycket framgångsrika, och ur det kaos världskriget (framkallat av mänskligheten själv) medfört uppföres en byggnad av sanning och utvecklas en denna motsvarande mänsklig öppenhet, som garanterar att nästa steg i meddelandet av den uråldriga visdomen snabbt genomföres.

I min senaste undervisning använde jag ett uttryck, på vilket jag vill fästa er uppmärksamhet. Jag talade där om mänsklighetens kommande förmåga att ”medverka i den stora hierarkiska uppgiften att *inlysa, nedhämta och upplyfta*”. Dessa ord betyder något, som går långt utöver det ögonskenliga, och jag vill något utreda denna djupare betydelse.

Människor är benägna till tron att Hierarkins arbete har till uteslutande ändamål att finna de människor, med vilka Hierarkin kan stå i kontakt. Detta är en mindre viktig sida av Hierarkins verksamhet, men den framstår i er medvetenhet såsom särskilt viktig, icke sant? Ert främsta hopp ligger i att ni, medan ni utvecklar era potentialer, kommer att kunna hjälpa andra till det-

samma. Detta är förvisso en värdig tanke men bygger icke desto mindre på en missuppfattning. Låt mig därför kasta ljus på saken genom att citera *Den Gamla Kommentaren*:

”När ljuset inlyser i människornas tankar och tänder [315] det hemliga ljus som finns inom alla andra former, då uppenbarar den Ene, i Vilken vi lever, Sin dolda, hemliga upplysta Vilja.

När Karmas Herrars ändamål ej kan finna mer att göra och alla välvda och nära sammanhängande planer genomförts, då kan den Ene, i Vilken vi lever, säga: ’Väl gjort! Intet annat än det sköna förbliver.’

”När det allra lägsta, det allra tätaste och det allra högsta alla upphöjts genom människornas lilla vilja, då kan den Ene, i Vilken vi lever, höja upp i det strålande ljuset det levande upplysta jordklotet, och då kan en annan, större Röst säga till Honom: ’Väl gjort! Skrid framåt. Ljuset skiner.’”

Ni märker att i dessa ord tonvikten lagts på vad människor utför, icke på vad Hierarkin gör för människan. När människor uppnår inlysning, på intelligent sätt avverkar för deras tid utmätt karma och höjer de undermännsliga rikena (med den ty åtföljande verksamheten för samtidig höjning av det högsta), då kan de delta i Hierarkins arbete och gör det även.

Denna cykel av deltagande i arbetet har i långa tider synts alltför avlägsen för att beaktas. Men när mänskligheten framkallade kriget, förde den automatiskt och något överraskande den slutliga prestationen något närmare. Inlysningen av människors intellekt kommer att snabbt följa. Förfarandet att höja de undermännsliga rikena har på häpnadsväckande sätt främjats av vetenskapen – vars krönande prestation var atomklyvningen och den forskande människandens inträngande i mineralrikets själva djup. Begrunda detta.

Om ni kunde se tingen, sådana de verkligen existerar i dagens värld och skåda dem i deras sanna perspektiv (och detta – vad er angår – är ur Mästarens synvinkel), skulle ni därför veta att ett stort steg tagits mot:

1. Inrättandet av en snabbare initiation, och denna i gruppform. [316]
2. Upprättandet av en mycket närmare och mer utbredd kontakt mellan Hierarkin och mänskligheten.
3. Uppenbarandet av initiationens sanna innebörd.

Denna sanna innebörd ligger alltså bortom den förlåt som döljer den yttersta sanningen. Sanat Kumaras stora hemligheter finns där och kommer att i sinom tid påträffas, och sanningen rörande initiation är en av dessa.

När Hierarkin i atlantisepoken drog sig undan bakom den skiljande förlåten, markerade detta begynnelsen av en mellantid av mörker, torka och en cykel av ”tom abstraktion”, som i sin grävsta form höll i sig fram till år 1425 och sedan dess märkbart lättat ända fram till år 1925. Det blev då möjligt för Hierarkin själv att beakta att omorientering blivit nödvändig, den första hemlighetens – initiationens hemlighets – uppenbarande blivit nära förestående. Märk väl vad jag säger här. Mänskligheten hade nått ett stadium, där den kunde själv utföra ”abstraherandet” och till sist skulle kunna med den andliga viljans blotta kraft rycka till sig hemligheterna ur det förvar, vari Väktarna höll dessa bakom slöjan. Därmed ställdes Hierarkin inför ännu ett problem. Hur skulle detta kunna tryggat tillåtas, så att mänskligheten i sitt begär efter den rena sanningen kunde samtidigt betros med detta? Uppenbarelse medför ansvar och ofta fara. Såsom individer kan människor fatta vissa av dessa sanningar om initiation och själva använda dem utan fara, men att röja dem för de omogna kunde vara behäftat med allvarliga risker.

Man beslöt därför att ge den väntande aspiranten en sannare bild av lärjungaskapets natur, att inte så starkt framhålla den esoteriska lydnadens princip, som missförstått, och att människorna skulle ”frigöras för penetration” – såsom det kallas – och genom prov och erfarenhet få lära sig den nödvändiga förtegenheten.

Det är intressant märka att den cykel, som nu inleds i världen, betecknas såsom cykeln för ”växande genom delaktighet”, och att den framskridna delen av mänskligheten nu kan ha en del i Hierarkins arbete, ansvar och skolade förtegenhet, medan jämsides och samtidigt med detta människorna i gemen [317] lär sig läxan att ekonomiskt dela med sig, och i detta, mina bröder, ligger världens enda hopp.

Varje initiation, som lärjungar tillåts genomgå, möjliggör denna närmare esoteriska delaktighet i det hierarkiska livet. För den framskridna delen av mänskligheten innefattar detta en märkbar ökning av vitaliteten och livsspänningen och livsförmågan. Dess avspeglning hos massan visar sig i det ständiga kravet på fart och den oerhörda hastighetsökningen i mänsklighetens liv på varje livsområde. Denna hastighetsökning samverkar med den ökande beredskap för initiation lärjungar överallt visar – allt enligt deras ställning och utvecklade förmåga.

Mina bröder, skillnaden mellan beredskapen i det förflutna och den i nutiden består i att i det förflutna denna beredskap var helt och hållet individuell, medan den i dag är något som nära sammanhänger med en människas grupp och den individuella sidan av saken är av underordnad betydelse. När tiden och hastigheten tilltar i betydelse för människornas flertal, betraktar (den för initiation beredde) lärjungen sitt individuella framåtskridande på vägen såsom mindre viktigt än sin utvecklade förmåga att tjäna medmänniskorna, att tjäna dem genom den grupp, till vilken han kan vara ansluten och kan dragas. För den lärjunge, som står inför att genomgå de två första initiationerna, är denna grupp någon exoterisk sammanslutning, vilken fordrar hans lojalitet och i vilken han lär sig att samarbeta i grupp. För den mer framskridne lärjungen är det Ashramen och direkt tjänande på någon Mästares uppmaning.

Jag har i det nyss sagda givit er ett antal ideer, som, ehuru icke nya i sin framställning, är *nya i vad de avser*. Detta är viktigt för er att minnas – eller kanske upptäcka. Betydelsen av att dela med sig och den andliga utvecklingens förhållande till hastigheten är viktiga punkter att framhålla. Mycket av det jag nyss sagt hänger nära samman med den antydning jag gav på sidorna 302–303. Jag föreslår att ni studerar den närmare.

OM ANTYDNINGAR

Jag har ständigt lagt vikten vid att lärjungar behöver [318] *tänka esoteriskt*, och detta är kanske det svåraste krav jag kan ställa på er. Att betänka dessa antydningar borde kunna lära er mycket, ty de är icke vad de vid ytlig läsning synes vara, och ansträngningen att förstå och tolka dem borde leda er långt på er väg mot ”esoteriskt tänkande”. Mästarna meddelar icke undervisning genom antydningar, som tryggt kunde ges i en öppnare form. De har aldrig någonsin avsikten att vara gåtfulla eller undanhålla sökaren undervisning. Deras metod är i verkligheten tre metoder:

1. De lägger fram de sanningar som tydligtvis växer fram ur insikten om redan framlagda sanningar. Detta gör man vanligen i nära anslutning till den esoteriska undervisning som vid denna tid meddelas, och denna metod är väsentligen en *anknytande* framställning.

2. Understundom (vanligen en gång varje århundrade efter den konklav som hålls vid slutet av första fjärdedelen) meddelas en mer avancerad undervisning. Denna undervisning erkänns av endast ett fåtal av de mest framskridna lärjungarna i världen. Den kommer emellertid att visa sig vara den form av esoterisk undervisning som blir den vanliga under nästa utvecklingscykel. Det är detta slags arbete jag bemödat mig om att utföra med A.A.B.:s hjälp.

3. Det finns även den undervisning som bestämt meddelas inom Ashramen och som, medan de två andra formerna är i bruk, icke nedlägges i skrift. Den kommer till uttryck allt eftersom behovet uppstår och tillfället yppas för de lärjungar som håller tillsyn över den. Dess framställning beror av det utvecklingstempo – hastigt eller långsamt – de yngre lärjungarna i världen visar.

Alla dessa tre metoder är för närvarande i bruk.

När en människa skrider allt närmare sitt mål, märker hon att hon börjar inse att hela tekniken för hennes utveckling består av en rad uppenbarelsen, som framkallas av hennes insikt om subjektiva innebörder, som är av en helt annan natur än de vanliga och ögonskenliga innebörder. För i tiden kunde, som ni väl vet, [319] Mästaren säga till en lärjunge: "Detta är en antydan", och sedan Han sagt detta fortsätta med att inskräpa hos lärjungen nödvändigheten av att draga sig undan och söka efter den sanna innebörden, tills han fann denna, och först därefter kunna återvända för att få en *därpå följande*, ny antydan.

Numera brukas icke längre denna metod, och denna förändring utgör ett av de sätt, på vilka lärjungar i den nya tidsåldern skolas. Nutidens lärjunge måste känna igen den antydan som hänför sig till den punkt som han nått i medvetenhetsutvecklingen och som finns i den mängd undervisning som gjorts tillgänglig för hans bruk. Han måste söka det för honom djupt esoteriska yttrande han möter i den gängse undervisningen. Denna antydan lösgör han ur dess sammanhang och måste därefter urskilja dess innebörd. Senare måste han lära och ha gagn av dess mening.

De antydningar, som ges på detta stadium, hänger samman med uppenbarelsens tema eller avser de tekniker som möjliggör uppenbarelsen. Till exempel den antydan, ni kan arbeta med, tills ni mottar nästa följd av undervisning, återfinns i detta stycke och i det närmast föregående. Ni kan upptäcka den, om ni granskar varje sats, lämnar er intuition fritt spelrum och söker efter mening och innebörd rörande uppenbarelsens möjlighet. Min enda ansträngning i dag består i att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse. Uppenbarelsen – framkallad av rätt inriktning och rätt tänkande – ingår i den invigdes skolning, och många som är under dylik skolning hämmar sitt framåtskridande genom att icke igenkänna uppenbarelsen, när denna ligger något bortom deras andliga synkrets.

Fem antydningar har ni redan fått, och jag vill att ni fattar dem i deras följd, ty det kan visa sig vara värdefullt för er och för andra lärjungar:

1. Att de förändringar som genomförts i Hierarkin har varit resultatet av det arbete som utförts av de lärjungar som arbetar i världen. Har ni frågat er själv (när ni studerat denna antydan): *Varför* lärjungarna?

2. Att människors planering i världen i dag är de första tecknen på viljeaspektens framträdande. *Varför* är detta med rätta så? [320]

3. Att lärjungar i alla Ashramerna har i uppgift att samtidigt "modifiera, kvalificera och anpassa den gudomliga planen". Varför är detta så? Varför påtvingas icke Planen?

4. Att den invigde vet, eftersom han arbetar. Vad betyder denna antydan för er?

5. En nyckel till den riktiga tolkningen av en antydan ligger i dennas förbindelse med tanken på riktning i tid och rum.

Studera dessa och se deras inbördes förhållande och vad ni anar vara deras inre mening, som de är avsedda att förmedla.

FORMLERNÄ

Den anmärkningen kan ibland göras att dessa formler är försök av framskridna aspiranter att inom vissa gränser fånga dessa läckta uppenbarelsen. De är uttryck för ett förflutet, anger en uppenbarelse och stadgar den tänkande aspiranten i meningens värld, eftersom det är i denna värld han måste lära sig att arbeta och leva. Det är från denna värld han nu måste börja arbeta i två riktningar i tid och rum, ty meningens värld är förnummet till "befrielsens krets". I denna "befrielsens krets" inträder alltid den enskilde invigde, och så har det varit under tidernas lopp, men nu är för första gången mänskligheten själv och såsom helhet i färd med att inträda i denna. Detta är resultatet av erfarenheten av kriget 1914–1945. I det att mänskligheten inträder i denna krets, kommer den att ställas inför sin första viktigare läxa: det enda livets enhet. Detta sätt att framställa saken blir för massan lättare att inse än sådana fraser som broderskap och samman-

hang. Livet och dess uppvägande motpart, döden, är för massan gamla och välkända sidor av de allmänna livsförhållandena, och deras utgångspunkt i all uppenbarelse är livet, och resultatet av all uppenbarelse är döden eller slöjornas försvinnande.

Den formel ni får i dag består av tre sinsemellan nära förbundna ord, och det tema som den studerande måste ägna sig åt är beskaffenheten av det förhållande som angivits – icke med orden utan genom själva [321] naturen av det som förbinder dessa med varandra. Detta är icke en självklar förbindelse utan den esoteriska och svårfattliga innebörd som intuitionen uppenbarar och de yttre orden döljer.

SOLEN . . . SVART . . . ANTAHKARANA

Dessa ord utgör, när de sätts i sin rätta ordning, en synnerligen kraftladdad magisk och mantrisk formel. Denna har ett svagt ehuru bestämt samband med tredje initiationen, men det är ej ur denna synvinkel ni ombeds att befatta er med den utan med den triangel som bildas och de kraftlinjer som sätts i rörelse, när det rätta ordet står på triangelns spets.

Nyckeln till ert tänkandes rätta inriktning ligger i insikten om Solens tre aspekter, verklighetens enhet och antahkaranas tvåfaldiga natur. Mer får jag icke säga. Det är er sak att kämpa med formeln och gräva fram eller bringa upp till ytan dess dolda innebörd. I linje med de antydningar som gavs i samband med de fyra andra formlerna torde dennas grundtanke vara:

Led oss från det individuella till det universella.

UPPENBARELSEPUNKTER

Jag vill här mer direkt rikta er uppmärksamhet på uppenbarelsens tre stadier. Ni har ägnat er åt dem och beaktat dem, om ni lyckats utföra detta arbete noga, och ni kanske redan åstadkommit något av det automatiska och väsentliga i deras aktivitet.

Det är sällan som uppenbarelsen bryter fram i hela sin fullbordade skönhet i lärjungens medvetande. Det är en process, som utvecklas gradvis och stadigt. De tre ord jag givit er såsom beskrivande stadierna avser den enskilde lärjungen eller invigde och uttrycker stadierna i uppenbarelsens nedslag i hans intellekt. Det finns parallellt verkande inre orsaker till de i det yttre framträdande stadierna av penetration, polarisation och precipitation. De är: [322]

1. Det stadium, på vilket "ljuspunkten skrider framåt".
2. Det stadium, på vilket den "framåtskridande" förmågan ges rätt riktning eller fokusering.
3. Det andliga nedslagens stadium.

Här har ni återigen (om ni blott kunde inse det) en belysning av invokationens och evokationens processer och växelverkan och av hur ett trefaldigt förhållande upprättas mellan en inre verklighet och människan i det yttre, lärjungen i hans egen värld. Ni har åkallelens aktivitet av så mäktigt slag att den framkallar motsvarande exoteriska inställningar och uttryck. I själva verket har ni här ett skede i det arbete lagen för orsak och verkan utför, framvisat på det mest klargörande sätt. När karmalagen gör sig gällande i den fysiska världen, har ni inför ögonen beviset på att de tre stadierna penetration, polarisation och precipitation existerar. Samtidigt i de högre världarna och på grund av denna inre verklighets existens har ni de tre motsvarande stadierna framåtskridande ljus, rätt riktning, nedslag. Ni har här även ett tecken på det nära samband mellan det yttre och det inre som framkallar ett tillstånd, vari lärjungen skapar en situation analog med skedet – det långvariga skedet – vari han ger upphov till karma och denna slutligen precipiteras i en (så kallad) kritisk katastrof i hans liv i fysiska världen.

Ett studium av de i den tidigare undervisningen angivna tre uppenbarelsorna visar det nyss sagdas riktighet. Jag räknade upp dem för er i min tidigare undervisning och undrar om ni ofta läst dem. Ni kommer att finna det värdefullt att utgå från dessa tre uppenbarelsepunkter och tillämpa dem på de tre yttre och de tre inre stadier som alla uppenbarelser genomgår. Ni kanske även har märkt hur en uppenbarelsepunkt normalt leder till en annan. Ni kommer att märka

(sedan ni studerat de tre uppenbarelsen som angivits på sidorna 309–310) att de alla avser den första gudomliga aspekten, begynnande med den första energi som sätts i rörelse genom Guds tänkande, vilket leder till att viljan, som är den första stora strålen i verksamhet, kommer till uttryck, och sedan fokuserar sig genom monaden. [323] Egendomligt nog har ni i dessa tre – som ni fått i symbolisk och saklig form – uttryck för de tre exoteriska stadierna:

1. Penetrationen, energins natur av att stiga ner och cirkulera.
2. Polariseringen, den polariserade viljans verkan på denna energi.
3. Precipitationen, genom monadens fokuserade avsikt och riktade impuls.

Den uppenbarelse, som kommer näst i tur, blir den som avser skaparkraften, tankeformernas värld och det begär som varje människa och mänskligheten såsom helhet skapat och (märk detta väl) mänsklighetens igångsättande och i förhållande till sitt eget öde, lagen för orsak och verkan eller karmalagen.

Jag har här sammanträngt i några jämförelsevis få korta textstycken mycken viktig undervisning rörande uppenbarelsen och dess processer och har framhållit ett skede av mänsklig aktivitet (behövligt för uppenbarelsens framkallande), som hittills skänkts blott ringa uppmärksamhet, om ens någon alls. Det finns en tendens att betrakta uppenbarelsen såsom skild från alla lagar, såsom en utomplanetarisk aktivitet, såsom något som understundom händer den välmående aspiranten och såsom något förhållandevis oförutsägbart och oväntat. Jag har här sökt rätta denna felaktiga uppfattning.

DEL VII

Det torde innebära ett högst verkligt problem för tilltänkta invigda, om de bleve tvungna att besvara vissa frågor, däribland följande: I vad är det ni skall invigas? Invigs lärjungar i Hierarkin? Finns det vissa hemliga kontakter, som initiationen möjliggör? Är förvärvet av viss mystisk och hittills okänd kunskap initiationens belöning? Det finns en mängd oklart och lösligt tänkande i dessa ting.

Under åren har jag givit er många definitioner av initiation. De har alla varit användbara och sanna. I dag söker jag mycket vidga er uppfattning om dessa ting och [324] framställa detta bestämda och fängslande arbete ur en helt ny synvinkel. Det jag har att säga växer fram ur vissa antydningar, jag på de föregående sidorna givit er. Dessa antydningar ger en god belysning av den undervisningsmetod som är djupt rotad i hierarkisk teknik. Jag sade:

1. Att snabbare initiationsprocesser nu är i färd med att inrättas.
2. Att initiationen döljer en hemlighet och att dennas uppenbarande är nära förestående.
3. Att varje initiation möjliggör en närmare *delaktighet* inom det hierarkiska livet och att denna delaktighet är nära förbunden med livskraften och livsspänningen.
4. Att initiationen vid denna tid avser gruppens och icke individens liv.
5. Att initiationen avser framtiden och innefattar förutseende.
6. Att tiden är en av initiationens viktigare teman eller hemligheter.

I denna särskilda undervisning söker jag behandla dessa sex punkter.

1. När jag säger att *snabbare initiation är i färd med att inrättas*, får man därav icke sluta att en viss slapphet skall tillåtas eller att fordringarna icke är fullt så höga eller att lärjungen får genomgå initiation, innan han är verkligt redo eller att han kan gå vidare, innan han bevisat sin förmåga att skrida framåt på vägen. Så är icke i något enda avseende fallet. På tre faktorer beror denna ändring i de hierarkiska fordringarna:

- a. Den mentala utvecklingen hos lärjungar överallt är i dag av en sådan kaliber att det inte tar lång tid för dem att göra de erforderliga justeringarna eller att ändra sina inställningar och livsbetingelser, såsom det förut gjorde. Det tar inte lång tid för dem att tillgodogöra sig den framställda sanningen eller att svara på en intuitiv uppfattning. De förstår lagen för orsak och

verkan och den därunder hörande följdverkningarnas lag [325] långt snabbare än som fallet var i det förflutna. Dessa fakta gör det således nödvändigt att Mästarna konstaterar att ett mer framskridet tillstånd råder och att till följd därav åtskillig tid kan sparas. Detta bör ni notera såsom varande av den högsta verkliga vikt. Vad det egentligen betyder är att den tid, som fordras för den fysiska hjärnans registrering av en sanning, en kontakt eller en andlig insikt, har kraftigt – närmast fenomenalt – förkortats. Lärjungar kan nu på några få månader (om de är uppriktiga och ärliga i sin strävan) bemästra ideer och utveckla gensvar, som det i tidigare cykler av hierarkiskt bemödande tog dem årtal att bemästra. På ett lägre varv av spiralen gäller detta om människor i allmänhet och överallt. Den *mentala* faktorn är i dag vaken, skolad och styrande. Detta är fakta, som Hierarkin icke kan ignorera, ej heller vill Mästarna göra detta, ty det är denna mentala vakenhet, som under tidsåldrar tagit Deras uppmärksamhet i anspråk, och det är för denna De har i långa tider arbetat.

b. Ytterligare en faktor är att vid denna tid många lärjungar, som redan är beredda och redo för initiation, genomgår en dylik. De har i föregående liv gjort det nödvändiga arbetet. Ingen tid behöver således gå förlorad, och i dag förrättas ständigt initiationer. Detta medför nödvändigtvis viktiga hierarkiska förändringar. Nya situationer uppstår inom de invigdas krets, och många lämpliga kandidater föres fram att fylla hierarkiska vakanser. Detta medför ett utbyte av hierarkisk personal i en omfattning, som hittills inte förekommit. Självfallet rymmer dessa förändringar sina egna särskilda svårigheter och möjligheter. En av de viktigaste möjligheterna är att kandidater till avgörandets initiation nu är långt fler än i något tidigare skede av planetens historia.

c. Återigen: Initiation kan nu genomgå i gruppform. Detta är något alldeles nytt i Hierarkins arbete. Icke längre enskilt står kandidaterna inför Initiatorn, utan flera gör detta samtidigt. Tillsammans kan de tänka i full samstämmighet. Tillsammans [326] provas de, och tillsammans når de den "triumfens punkt" som ersätter "spänningens punkt". Tillsammans ser de "Stjärnan stråla fram", och tillsammans bereds de av den energi, som utgår från initiationens spira, för att mottaga specialiserad energi, som de senare skall använda i sitt tjänande ute i världen. Denna gruppmetod, denna gruppavsikt, denna "gruppens tysta förtegenhet och högt uttalade insikt" och denna gruppens hängivenhet och vision hör icke längre till experimentstadiet. Denna gruppens prestation (jag avser här icke en särskild grupp, som ej varit särdeles framgångsrik) markerar den punkt, där ett nytt verksamhetsskede i Shamballa kan inledas. Detta kommer att sätta Världens Herre i stånd att bli härskare över en helig planet, vilket hittills icke varit fallet. Vår Jord kan nu bli en helig planet, om alla de rätta förutsättningarna uppfylls. En ny gudomlig egenskap (som hittills ej uppenbarats och som vi vid denna tid ej skulle inse, om den framvisades för oss) kristalliserar sakta till att yttra sig genom denna påskyndade initiationsprocess. Lärjungar bevittnar i dag framväxten av något för hela solsystemet kännetecknande, vilket sker genom deras Planetlogos, liksom "levande väsen av liknande avsikt" – såsom det esoteriskt kallas – bevittnade för många tidsåldrar sedan. Det är denna okända och gåtfulla egenskap, som Stjärnans "framstrålande" avser.

Mer än detta kan jag inte säga, ty ni skulle inte förstå. Det jag nyss sagt kan ni taga emot såsom en möjlig hypotes utan att göra våld på ert sunda förnuft eller kränka er avsikt. Detta ber jag er att göra – blott taga emot det.

Ett viktigt tillfälle yppas för er, och rajayogasystemet, den kungliga vetenskapen om medvetandet, som den store invigde Patanjali grundlade för elva tusen år sedan, har bevisats vara framgångsrikt och Patanjalis tekniker har rättfärdigats. Det han utgav å den Stora Vita Logens vägnar har nu på ett tillfredsställande sätt framförts, och mycket av det ursprungliga ändamålet visats vara berättigat. I de sju tusen åren framåt [327] kommer hans system att användas för lärjungars skolning i mental kontroll. De kommer att genom detta system uppnå den "avskilda enhetens" stadium och i denna registrerade enhet – enskilt och likväl tillsammans med många

andra – genomgå den initiation som skall sätta dem i stånd att frigöra energi till en mänsklighet, som väntar och fordrar en dylik.

2. Vi kommer nu till vår andra punkt, att *initiationen döljer en hemlighet och att uppenbarandet av denna hemlighet är nära förestående*. Vad denna hemlighet närmare bestämt är för något, kan jag ännu icke avslöja, men den avser ett särskilt slags energi, som kan införas i ett ögonblick av högsta spänning. Den enda möjliga antydning jag kan göra i samband med denna gåtfulla sak är att säga att den hänger nära samman med det ”bländande ljus” som Saulus av Tarsus såg på vägen till Damaskus och det ”bländande ljus” som beledsagade utlösningen av energi från atombomben. Det ”bländande ljus”, som alltid beledsagar verklig omvändelse (en händelse, som när den är sann och verklig alltid är sällsynt och plötslig) och som framvisas hos alla de Väsen som lämnat det mänskliga medvetenhetsstadiet bakom sig – allt enligt de grader De nått – och det ljus som frigöres genom atomens klyvning, är ett och samma uttryck, ehuru på olika medvetenhetsstadier, och sammanhänger avgjort med initiationens processer och effekter. Detta säger er ingenting, förrän ni genomgått vissa erfarenheter, som invigda gör. Det är icke lätt för den genomsnittliga aspiranten inse att de successiva stadierna på vägen anger en framskridande förmåga att ”taga emot Ljuset”. När aspiranten i den nya Åkallelsen beder: ”Låt Ljuset stiga ner på Jorden”, åkallar han något som mänskligheten kommer att lära sig att handha. Detta hör till sådana ting, för vilka världens lärjungar måste börja förbereda människo-släktet.

Alla dessa planetariska utvecklingsresultat är behäftade med risker, och i synnerhet gäller detta mänsklighetens upptagande av ljus – i världsvid skala – med åtföljande reflexverkan på de tre undermänskliga rikena. Intet av det som påverkar mänskligheten eller stimulerar den till framsyftande aktivitet sker utan ofrånkomlig inverkan på de tre lägsta naturrikerna. Glöm ej! Mänskligheten är makrokosmos för denna tredelade lägre mikrokosmos.

Såsom ni väl anar, kan detta vara en av initiationsprocessens [328] hemligheter. ”Upptagandets princip” framstår såsom ett av de ämnen, som mellan initiationerna skall studeras, förstås och bemästras, ty varje initiation för ämnet ytterligare ett steg framåt. För närvarande är atomklyvnings fysiska verkningar och dess därpå följande *konstruktiva* bruk det problem som omedelbart ligger framför den nutida vetenskapen, och detta (vill jag påminna er om) är nu ett *exoteriskt* problem. Dess bruk eller motsvarande bruk på esoteriska nivåer förblir alltså en av initiationens hemligheter.

3. Jag uttalade såsom vår tredje punkt att *varje initiation anger en närmare delaktighet i det hierarkiska livets alla former*. Inser ni i någon mån vad detta uttalande innebär? Jag behandlar en sak, som icke endast har en djup betydelse utan även avser ett viktigare prov. Vår hushållning med planetens resurser har en andlig eller högre motsvarighet i Hierarkin. Det man delar med andra bör vara något värdefullt, och man bör dela med sig av det, om rättvisa skall skipas, och främst dela med sig av de värden som är livgivande. Vad jag här syftar på är att dela med sig av alla reaktioner, alla inställningar, allt slags visdom, alla problem och svårigheter och begränsningar, så att de blir konstruktiva i gruppens bemärkelse och upphör att vara destruktiva. Intet destruktivt får förekomma i någon Ashram, men lärjungar kan använda ashramisk kraft på destruktivt sätt i sitt arbete och i de tre världarna. Detta är icke lätt att förstå. Måhända kan jag göra det klarare för er, om jag påpekar att denna delaktighet innefattar en fullständig kunskap om Ashramens alla medlemmars alla personlighetsreaktioner, det vill säga reaktioner hos alla dem som bereder sig för de lägre initiationerna och således befinner sig under en viss grad. Det finns intet hemligt, som icke skall komma till kännedom, och ni kan förstå att upptäckten av att detta är ett faktum utgör ett större prov för alla lärjungar. Det finns i en lärjunges medvetenhet ingenting, som icke kan telepatiskt uppfattas av Ashramens alla övriga medlemmar, som nått samma grad av utveckling eller högre, ty det är en lag att det större alltid kan omfatta det lägre.

Jag önskar att de studerande beaktade detta faktum med större intelligens och närmare uppmärksamhet. De torde då komma till [329] insikt om att deras begränsningar avgjort utgör ett

problem för de mindre begränsade. Den tid är inne, då kandidater för intagande i en Ashram och senare för initiation måste inse att deras begränsningar, deras förhållandevis futtiga åsikter och deras inskränkta hållningar är hinder för Ashramens framåtskridande. Om delaktighetens princip har någon som helst betydelse, är dessa påpekanden av stor vikt och i högsta grad värda beaktande. Ett exempel på detta kan ses i hur denna grupp svarat på det arbete jag under åren bett er att utföra. Några få av er har svarat och gjort uppoffringar och arbetat hårt för att främja triangelarbetet, att sprida Åkallelsen och att hjälpa till i arbetet med den goda viljan, men det är en mycket liten minoritet. De övriga har antingen visat intellektuellt intresse men ej kunnat göra de erforderliga uppoffringarna eller vägrat att sätta huvudsakerna främst, så att bisaker upptog dem. Denna begränsning, såsom ni nog kan inse, har hindrat genomförandet av de ashramiska planerna, och de som helhjärtat arbetat (och de vet att jag vet vilka de är) har behövt delta – med smärta och bedrövelse – i begränsningen. Jag har ofta yttrat att lärjungen vid inträdet i en Ashram lämnar personligheten bakom sig och inträder såsom en själ. Det jag uttalat i det närmast föregående stycket motsäger på intet vis detta faktum. Det måste emellertid ihågkommas att en lärjunge har blivit det han är såsom resultat av sin personlighets strävan, sin kamp i de tre världarna och sin grad av andlig utveckling. Även om han kan lämna sin personlighet med dennas fel och problem bakom sig, anger han således klart för sina medlärjungar och för dem som är mer framskridna än han själv är exakt vad det är som brister i hans utrustning, hur långt han kommit i evolutionen och vilket stadium i lärjungaskapet han uppnått. I detta sammanhang rekommenderar jag för omläsning allt som sagts rörande lärjungaskapets sex stadier i *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym I*. Det material som där ges är av stor betydelse här.

I förstone kanske lärjungen har föga att dela med sig av, ger i stället äldre lärjungar anledning att registrera mycket, som de måste överse med och motverka. De måste även reglera den energi som träffar den [330] nyinträdde lärjungen, så att den anpassas till hans utvecklingsnivå och till hans stråle och egenart. Gruppen av de lärjungar inom Ashramen, som har nått samma grad av utveckling som den nye lärjungen, verkar såsom skyddsgrupp, och detta gäller oavsett graden, *vad högre inkommande energi beträffar*. När en lärjunge är tillfälligtvis förvirrad, blir detta skydd särskilt nödvändigt, och i de fall det i en lärjunges liv förekommer självbedräglighet, utgör denna en verklig påfrestning för lärjungekamraterna. De måste då dela belastningen och samfällt åtaga sig skyddet. Detta är icke Mästarens uppgift, men den utföres under Hans intresserade och visa ledning.

Denna ashramiska delaktighet är en av lärjungaskapets stora komensationer. Genom denna kan ytterligare tillfört ljus "esoteriskt uthärdas". Jag vill att ni begrundar denna utsaga. Stor förenad styrka kan sättas in på tjänandet av Planen, och den esoteriska innebörden av orden "min styrka är styrkan av tio män, ty mitt hjärta är rent" kan då fattas. Ashramens fulländade styrka (symboliserad med talet tio) kan den lärjunge tillgå, vilkens renhjärtanhet satt honom i stånd att tränga in i Ashramen. Hans kunskap förvandlas snabbare till visdom, när hans intellekt underkastas påverkan av den högre förståelse De äger, med Vilka han är förbunden. Stegvis börjar han bidra med sin egen andel av ljus och förståelse till dem som nyss inträtt och till dem som är hans likar.

En Ashrams styrka, tillgänglighet och användbarhet är helheten av allt som dess medlemmar kan bidra med, därtill det som de medlemmar, som nått över tredje initiationsgraden, kan "importera" från ännu högre källor eller Mästarna i Ashramen kan vid behov göra tillgängligt. Studerande är benägna till tron att en Ashram inom sig har en enda invigd av femte graden (det vill säga mästartegraden). Detta är sällan fallet. Det finns vanligen tre "samarbetande Mästare" i varje Ashram, med en i triangelns spets. Han verkar såsom Ashramens Mästare och svarar för lärjungarnas beredande för initiation. Ofta finns även "anslutna Mästare", i synnerhet under de cykler, då snabbinitiation förrättas, såsom fallet är [331] i dag. Det finns även Mästare, som bereder sig för sjätte initiationen.

Detta att "dela med sig" innefattar icke det som vanligen menas med att "dela med sig av bekymmer". Personlighetens svårigheter och personlighetens problem släpps icke in i en Ashram. I denna erkänns endast begränsning och ofullkomlighet i evolutionen (begränsning i själens uttryck såsom tecken på den grad eller det stadium i sitt lärjungaskap medlemmen uppnått). Men om lärjungar agerar eller reagerar på sätt, som medför angrepp på Ashramen, erkänns detta naturligtvis, men dylikt sker lyckligtvis mycket sällan. Det kan bli vanligare, när den andliga inspiration, som mänskligheten nu vederfares, får till verkan att lärjungar i långt större tal sätts i förbindelse med Hierarkin. I det fall, vari en lärjunge öppnat en dörr för angrepp på en Ashram – och detta har, såsom ni vet, skett med min Ashram – består lärjungarnas samfälliga arbete i att "försegla dörren" mot det hotande onda, att draga undan den tillit, som vanligen visas även en vilsegången lärjunge, men samtidigt stå fasta i kärlek vid hans sida, tills han insett vari han felat och själv har vidtagit de åtgärder han måste vidtaga för att hejda det onda han bär ansvaret för att ha låtit uppstå.

Det måste ihågkommas att intet av detta rör sig om något av en personlighet eller individ riktat angrepp på en Ashram. En enskild människas förhållandevis svaga ansträngningar är fruktlösa och påverkar inte Ashramens medvetna liv. Det onda som utlöses måste härröra från en grupp, ehuru det utlöses genom en enskild lärjunge. Detta är en helt annan sak. En lärjunge kan göra detta genom att missbruka det lägre mentala och dess förmåga att rationalisera, som kan göra svart till vitt och bevisa att gott uppsåt blir till ont riktad energi. Eller lärjungen kan under självbedräglighetens påverkan släppa in det onda, återigen förutsatt att det är något ont som härrör från en grupp. På dessa sätt låser lärjungen upp dörren och släpper in det onda från någon grupp. Såsom exempel kan anföras att den skada H.P.B. i sin tidigare inkarnation såsom Cagliostro vållade Mästaren Moryas Ashram först nu är stadd i avtagande och att den i sina [332] vidare verkningar drabbade hela Hierarkin. Det försök till skada, som riktades mot min Ashram, har varit lättare att avvärja, och den källa till hat det representerade misslyckades i sitt försök på grund av sitt allmänna dåliga anseende. Det har avvärjts med kärlek och förståelse, något som icke är lika lätt att göra mot ett av första strålen präglad anfall.

I en Ashram råder således delaktighet i följande avseenden:

- a. Delaktigheten i individuell begränsning men icke i individuella problem eller personlighetens svårigheter.
- b. Delaktigheten i den "esoteriska projektionens konst". Denna innefattar två slags aktivitet: begränsade lärjungars skydd och Ashramens skydd för försök till angrepp eller intrång.
- c. Delaktigheten i tjänandet av Planen, en delaktighet som leder till handling i de tre världarna.
- d. Delaktigheten i det ashramiska livet, med allt vad detta innebär, och i de tillfällen som därmed yppas.
- e. Delaktigheten i den stimulans som utgår från Mästarens närvaro och i den undervisning Han tid efter annan meddelar.
- f. Delaktigheten i den tillgång till kraft eller kärlek eller insikt som kommer under någon initiationscykel. Dessa cykler är (för vårt vidkommande) av tre slag:
 1. Initiation av ashrammedlemmar antingen inför Kristus eller inför den Ende Initiatorn.
 2. Initiationer, som förrättas inom anslutna Ashramer och som har en av stråltillhörigheten bestämd verkan.
 3. Initiation i grader högre än den femte. Dessa initiationer ger upphov till vakanser och medför samtidigt ett inflöde av oerhörd makt.

Under den tid dessa cykler pågår, reagerar Ashramens alla medlemmar på ett eller annat sätt. Ingen skrider framåt på vägen utan att skapa en ny relation och bli en bättre överförare av kraft.

g. Delaktigheten i resultaten av särskilda andliga händelser, sådana som: [333]

1. Shamballas riktade uppmärksamhet.

2. Ett inflöde av utomplanetarisk kraft.
3. Någon grads avatars "annalkande" eller riktade makt.
4. All hierarkisk tankes och verksamhets insamling på någon riktad tilldragelse, såsom wesakhögtiden och i ökande mån Kristi fullmånadag eller högtid.

Det förekommer andra tilldragelser, som har en bestämd inverkan på varje Ashram, varvid verkan bestäms av stråltillhörigheten eller av den "ashramiska lotusblommans utveckling".

Varje akt av delaktighet framkallar automatiskt två reaktioner:

- a. Det bildas en spänningspunkt.
- b. Det framträder en krispunkt.

Om dessa skall jag inte breda ut mig, ty jag har givit er mycket därvidlag i andra och tidigare skrifter. När två "energipunkter" (till exempel två lärjungar) sammanföres, bildas ofrånkomligt en spänningspunkt, som kan frigöra energi i tjänandet av Planen. Det framkallar även, allt enligt lärjungarnas utvecklingsgrad, en krispunkt. Det blir icke samma slags krispunkt, när invigda av högre grad är inblandade. I dessa fall resulterar spänningspunkten i en "projektions- och riktningsskris", som på intet sätt står i samband med lärjungens liv eller förhållanden eller med hans strävan och förståelse.

4. *Initiationen avser vid denna tid gruppen och icke individen.* Detta är inte en lätt sak att klarlägga för en grupp människor, som alltjämt är så polariserade i sin personlighet att det är kamraternas-medlemmarnas personlighetssida, som ständigt fångar deras uppmärksamhet. Jag säger detta med eftertryck. Strävande lärjungar är långt mer medvetna om andras brister och personlighetsegenskaper än vad Ashramernas mer framskridna lärjungar är. Den framskridna lärjungen kan vara – och är – väl medveten om de fel, brister och icke önskvärda egenskaper som vidlåder andra, med vilka han har [334] att göra, men hans kritiska sinne är icke den bestämmande faktorn, såsom den är hos de flesta av de mindre utvecklade. Hans uppfattning bestäms långt mer av den strävan, den ansträngning och den fasta avsikt aspiranten uppvisar än av dennes personlighets brister. Han uppskattar själens grepp om det lägre jaget främst vad avser hur stadigt detta grepp är. Hans behandling av aspiranten bygger således på denna insikt och icke på någon analys av aspirantens brist på utveckling. Detta är en oerhört viktig sak, ty det är ett dylikt beaktande, som vägleder Mästarna, när de väljer ut en grupp de skolar för initiation. Mästaren bryr sig icke om tillfälliga fel utan om själens grepp och avsikt och om aspirantens *vanemässiga* gensvar på själsenergin, när denna energi insättes. Om själen har ett fast grepp, personligheten uppmärksam och ansträngningen är konsekvent och varaktig från båda hållen – själen och personligheten (och detta är en yttring av åkallelse och gensvar) – kan Mästaren börja skola denna grupp.

Detta är nödvändigtvis en långsam process, från den fysiska världen betraktad, men i de högre världarna – där tidsfaktorn icke är avgörande – har detta icke den ringaste betydelse. Mästarna tänker i begrepp av cykler, icke i begrepp av ett individuellt liv. Eftersom ni ännu inte kan göra detta annat än teoretiskt, är det omöjligt för er att förstå detta. Till exempel den erfarenhet min Ashrams lärjungar samlar, deras misslyckanden och framgångar, betraktar jag enligt ett tusen år omfattande cykler. Det ni må ha uträttat i detta liv, utom sådant som varit av en alldeles särskild betydelse, är sannolikt okänt för mig. Om jag väljer att veta det, kan jag göra det, och det gör jag också i de fall, där någon verksamhet har återverkningar på min Ashram eller på en större del av lärjungagruppen.

Låt mig uttrycka det så: den futtiga själviskhet och de enfaldiga små uttryck av fåfänga och irritation som stör er, de ovänliga ord ni kan yttra om eller till andra och den kärlekslöshet eller oriktiga inställning ni kan visa i ert dagliga liv märker icke jag eller någon annan Mästare. Dylikt är er själs ensak. Verkningarna därav träffar någon, som är er släkting, vän eller en medlem av er grupp i samhällslivet, men de angår inte oss. Likväl är det just [335] sådant, som ni lägger märke till hos andra och som påverkar ert omdöme, väcker gillande eller ogillande,

beröm eller klander men ofrånkomligen får er var och en att intaga domarsätet. Där sitter ingen Mästare. När Kristus sade: "Dömen icke, på det att I icke mån bli dömda", angav han ett sinnestillstånd, vari förståelsen så härskar att aspiranten inte längre berömmar eller klandrar. På grund av denna allmänna inställning inom hans mentala sätt att betrakta människorna kan han få bli en fullvärdig medlem av en Ashram.

Om ni begrundar de många uppenbara misslyckanden, som förekommit i mitt försök att bilda en yttre grupp ansluten till min Ashram och som framställts i boken *Lärjungaskap i den nya tidsåldern*, kan ni nog undra varför i all världen jag valde en dylik grupp människor och varför jag valde att göra mig medveten om deras tänkande, fel och misslyckanden. Det skall jag säga er.

På grundval av en överblick över ett tusen år, vilken jag (liksom alla Mästare) kunnat göra, visar var och en av dessa människor en bestämd själsavsikt, de är alla i sitt personlighetliv avgjort inriktade mot den andliga världen och reagerar rätt på själens kontroll – även om ibland ganska svagt. Själen har dem i sitt verkliga grepp, och detta grepp har blivit stadigt och ihållande. Trots allvarliga fel och trots uttalade personlighetsegenskaper av oönskad art och trots oriktiga inställningar har därför dessa människor varit och är alltjämt redo för skolning. Deras fel och brister kommer att under själens inflytande försvinna snabbare än ni kan ana – liksom daggen fördunstar under morgonsolens strålar. Mästarnas företag att ersätta den individuella initiationens mödosamma förfarande med gruppinitiation visar sig framgångsrikt, även om det fortfarande befinner sig på experimentstadiet.

Även de "cykler av intresse" eller de perioder, under vilka Mästarna noga ger akt på mänsklighetens *kvalitetsaspekt*, påskyndas. "Uppskattningsprocessen" kommer nu att äga rum vart trehundra år i stället för vart tusende år, vilket hade varit fallet fram till år 1575. Denna förändring kan sägas ha sin grund i den större sensitivitet för andlig stimulans människan visar och i den snabbhet, med vilken hon handskas med sin personlighet. Detta är naturligtvis icke [336] uppenbart för er, eftersom ni iakttar varandra dag för dag. Det är emellertid uppenbart för dem som betraktar mänskligheten med mindre partiskhet, djupare förståelse och under betydligt längre tidscykler.

Resultatet av denna Hierarkins oftare genomförda vaksamhet har framträtt i den tillförsikt, med vilken Mästarna företagit sig att bereda människor för initiation.

Sedan tillståndet att göra detta inhämtats från Shamballa och beslutet fattats, blev vissa ärenden föremål för övervägande. De flesta av dessa torde naturligt nog ligga alltför långt över er uppfattningsförmåga – som har sitt säte i det mentala och i hjärnan i stället för i själen och hjärtat. Det är tydligt att, om initiationen är en till den fysiska världen hörande företeelse, som förutsätter insikt i hjärnmedvetenheten, lärjungarna måste vara i fysisk inkarnation tillsammans, (och därmed menar jag inom de tre världarnas begränsningssfär, de tre världar som är den kosmiska fysiska världens grovfysiska värld) tillräckligt länge för att deras reaktioner i grupp på begreppet gruppinitiation och på varandra såsom deltagare skall hinna prövas. En stor del av denna tid måste omfatta liv i fysiska världen, vilket delas gemensamt av alla gruppens medlemmar. Detta behöver icke innebära att de alla lever på samma plats, men det måste innebära likhet i världsliga angelägenheter och civilisation. Denna nödvändighet vad gäller fysiska världen är – som ni kommer att inse – ett prov på individernas integration med sikte på den gruppintegration som följer senare.

Det är detta prov, som jag har genomfört i mitt arbete med er alla i denna särskilda grupp. Det därmed sammanhängande tillståndet består även i de högre världarna efter döden och i medvetenheten hos dem (för närvarande icke anslutna) som alltjämt ingår i den grupp jag valde för experimentet med gruppförberedelse för initiation. Andra Mästare gör detsamma som jag gör. Vi hoppas att under de kommande fem hundra åren kunna föra fram flera dylika grupper inför den Ende Initiatorn. Alla dessa gruppers medlemmar har genomgått den första initiationen, vilket även har många tusen människor i världen av i dag. Många har genomgått den

andra initiationen, i synnerhet de som arbetar i till den femte strålen hörande Ashramer och till den tredje strålen hörande Ashramer, ty dylika lärjungar utmärks för en avsaknad av emotional betoning. [337]

Gruppinitiation har påtvingats Hierarkin genom den hastiga utvecklingen av andlig medvetenhet i mänskligheten, en utveckling som yttrar sig – oberoende av stråltillhörigheten – såsom god vilja. Denna goda vilja skall icke tolkas såsom den sjätte strålens eller den andra strålens oskolade sentimentala aspirant är benägen att tolka den. Den kan antaga många former. Den kan yttra sig såsom offervilja till vetenskapens fromma och hängivelse för den vetenskapliga forskningens resultat för människornas välfärd. Den kan taga gestalt i den till tredje strålen hörande förmågan att anslå stor rikedom för filantropiska eller pedagogiska syften. I intet av dessa fall utmärks lärjungen särskilt för en så kallad kärleksfull natur. Likväl kommer resultaten av deras tränga arbete med vetenskapen eller deras samlande av finansvärldens kristalliserade prana till mänsklighetens hjälp. Det här sagda är svårt att smälta för somliga av er, som anser en yttring av retlighet hos en lärjungekamrat skandalös och ringaktar finansmannens bemödanden och gör bådadera med en känsla av egen rättfärdighet och förträfflighet.

Det gamla talesättet, ”Vad ont vi göra överlever oss, vad gott vi göra läggs med våra ben i graven”, är esoteriskt sett icke sant. Det onda kan följa en människa i hennes nästa inkarnation, tills hon lärt sig att utplåna det, men det goda människor gör (även med ej alldeles rena motiv) glöms ej utan skrivs in i Hierarkins tideböcker.

Före detta århundrades slut kommer tusenden att stå inför Initiatorn och genomgå initiation i grupp. De kommer att skrida genom initiationens port *tillsammans* och *tillsammans* avlägga sina löften. Denna utsaga gäller första initiationen och andra initiationen. De högre initiationerna kommer att genomgåas individuellt eller i grupper om högst tre initiander. När Mästarna genomgår sjätte initiationen, gör de detta nödvändigtvis ensamma vid ”punkten i mitten” mellan Shamballa och Hierarkin, skenbart övergivna av de båda grupperna, som uppmärksam följer förrättningen. Där, i fullständig tystnad och i ett tillstånd av ”avskild enhet”, fattar De Sitt stora beslut. Först då blir De varse den väldiga skara av uppmärksamma andliga vittnen, som avvaktat Deras viljas avgörande.

5. *Initiation avser framtiden och innefattar förutseende.* Återigen måste jag upprepa mig och säga att detta tema eller ämne [338], initiation, är ett av de svåraste att förklara. Varför skulle initiation innefatta förutseende? Detta är den fråga som omedelbart uppstår hos er. Mot denna fråga ställer jag en annan. Vad menar ni med seende eller vision? Jag menar givetvis det seende eller den vision som är sann och därmed förebådar skeenden. Genom alla mystiska och esoteriska skrifter löper liksom en gyllene tråd tanken om seende, om att se en syn eller en vision förverkligas, och därmed väcks denna tanke även hos aspiranten. I hans tänkande förbinds den med insikten om det som ligger innerst i all högt syftande andlig upptäcktsfärd. I de mystiska skrifterna handlar visionerna alltid om det som ligger framför, om det som djupt åstundas. Tanken dras ofta ner till en överdriven emotionalism eller till en yttring av sublimerad sexualitet. De esoteriska skrifterna behandlar visionen ofta såsom en punkt i rörelse framåt mot en steg för steg skeende uppenbarelse av det gudomliga. Hela begreppet är emellertid förhållandevis enkelt.

Varje initiation och varje steg, som bereder för initiation, innefattar seendet av det som är avlägset ehuru uppnåeligt. All vision leder fram till den oerhörda händelse som den sjätte initiationen är, då Mästaren står inför det som för Honom är den slutliga synen inom denna planetariska begränsningssfär. Han fattar Sitt oryggliga beslut på grundvalen av den skådade möjligheten, och genom Sitt gensvar på de sju faser denna kosmiska vision omfattar, anträder Han någon av de sju vägarna. För denna stora ”kris av vision” har alla ringare visioner berett Mästaren. Efter att Han fattat Sitt beslut, finns icke längre någon vision sådan som vi uppfattar denna terms innebörd. Det råder en faktisk förnimmelse så beskaffad att tidselementet – som yttrar sig i avlägsenheten, avståndet mellan detta och det andra, mellan här och där – försvinner

för alltid. Detta är nödvändigtvis en för de flesta människor meningslös utsaga.

För aspiranten, antingen hans mål är lärjungaskapets väg eller någon av de sju vägar som leder bort från den planetariska tillvaro han känner, finns detta, som ihållande förmedlar till medvetenheten två faktorer: [339]

a. En dualistisk förnimmelse av det som uppnåtts och det som ligger framom och skall uppnås.

b. En insikt om de skeenden, vilka, om de erfares, kommer att förena de två till ett enda, större skeende. I detta ingår således icke tiden. Men det är icke tiden, sådan som denna betingas av den mänskliga hjärnans mottaglighet utan tiden sådan som den representerar evolutionens rörelser, som resulterar i en uppnådd ehuru ständigt relativ fulländning.

Ofta har jag sagt er att tiden är medvetenhetstillståndens följd, sådan som denna registreras av den mänskliga hjärnan. Den är således ett fysiskt skeende. Men bakom denna definition ligger en verklig eller sann tid, som den invigde blir i tilltagande mån varse. Karmas stora lag har blott föga uppmärksamats från tidens ståndpunkt betraktad. Ändock är det tiden, som bestämmer evolutionens följd, det evolutionensliga framåtskridandets följd, de karmiska insikternas period och en karmisk cykels ände.

Den vanliga karmaläran (i synnerhet vad gäller tidselementet) har blivit förskräckligt nerdragen genom de alltigenom själviska tolkningar den fick genom dessa tidiga teosofiska lärare, som missförstod och misstolkade H.P.B.:s utsagor. De hade ringa möjlighet att göra mycket annat än att förknippa den med enskilda individers angelägenheter, om de skulle göra allmänheten förtrogen med begreppet. Men icke desto mindre vållade de mycken skada med sina barnsliga uppgifter om tidpunkter och tidsskeden och sina försök att ikläda sig åligganden, som tillkommer någon av Karmas Herrar. Det är alltid svårt att förmedla något verkligt begrepp om karma, eftersom ett dylikt huvudsakligen avser cykler och den följd, vari skeendena i världen löper. Mycket återstår att göra i arbetet med att framställa tiden och medvetenhetens insikt i dessas inbördes sammanhang.

I samband med detta skulle initiationen kunna definieras såsom innefattande tre insikter:

a. Insikt om att en cykel står inför sin avslutning, det vill säga: tillbakablick.

b. Insikten om att en ny cykel förestår, det vill säga: förutseende. [340]

c. Godtagande av initiation eller insikt om att den förekommer, det vill säga: inställningen till det närvarande.

Här har ni med avseende på den invigde en situation, som omfattar det förflutna, det närvarande och framtiden, och i denna framställning av det eviga nuet för den invigdes uppmärksamma ögon och hjärta har ni det som för honom, vid den punkt av utveckling genom initiation, där just han befinner sig, all visions eller alla visioners fullbordan. Detta tenderar till avgjort framåtskridande. Det utplånar det som vanligen menas med karma. Det inför nya och andliga orsaker, vilka i sin tur magnetiskt driver den invigde framåt, tills (vid sjätte initiationen) han "icke längre behöver drivkraft, ty visionen är drivkraften och den andliga magnetismens dragningskraft, sådan denna utövas på vårt planetariska liv". Sålunda kan det esoteriskt uttryckas.

För den invigde (på detta viktiga erfarenhetsstadium) upphör karma. Därmed menar jag att karma – såsom den vanliga studerande uppfattar den – icke längre verkar. Varken god karma, som resulterar i en upplevelse av sällhet, eller dålig karma, som resulterar i en skuld känsla och sammanhänger med övertygelse om synd (såsom den kristna teologin så förfärligt missbenämner det), har längre det ringaste grepp om honom. Manifestationen och lagen för orsak och verkan är sinsemellan förbundna. Där manifestation finns, där måste även denna stora lag, som styr materien och innebor i denna, styra och utgöra formens betingelse. Men Mästaren står fri, utrustad med kristusmedvetandet. Han använder denna lag men hindras icke av den. Sådan är belöningen för att ha följt visionen: först och främst den mystiska visionen, senare visionen av

det förutbestämda valet, av Planen och av det kosmiska rätta tillfället.

Denna sistnämnda trefaldiga vision är något helt annat än mystikerns självupptagna och dualistiska vision. Denna vision ingår i allas vår evolutionsenliga andliga utveckling och har de flesta esoteriska aspiranter bakom sig. Mer om denna högre vision kan jag icke säga, ämnet är alltför svårfattligt. Det omfattar experiment och erfarenhet. Genom båda dessa faser går den invigde och lär sig inse hur futtiga och oriktiga hans tidigare åsikter om och tolkningar av erfarenheten varit. [341]

6. *Tiden är en av initiationens viktigare bakomliggande hemligheter.* Av det här sagda märker ni vilken stor vikt som läggs vid tiden såsom skeende och såsom av verklig betydelse i den invigdes karriär. Den tid som här avses är tiden såsom den invigde förstår den – fri såsom han är från formens eller materiens kontroll. Det är tiden såsom den betingar hastigheten, såsom den upprättar rytmen, såsom den styr relationerna, såsom den bestämmer valet och fixerar avgörandet: aktivitet, rytm, relation, avgörande! De avgöranden, som den invigde ställs inför, hänför sig *icke* till livet i de tre världarna utan avser reaktionerna på den andliga triaden. Detta är något, som är mycket svårt för er att fatta, emedan ni ännu icke verkligen byggt eller använt antahkarana. Det är *tiden* såsom den öppnar porten till utomplanetarisk tillvaro och såsom den frigör den invigde icke endast från den kosmiska fysiska världen utan även från den kosmiska emotionala världen. Det är med dessa tankar jag måste avsluta min här gjorda utläggning, emedan språket ännu ej har sanningens uttrycksmedel, även om dylika vore fruktbärande och nyttiga även för den framskridna aspiranten.

OM ANTYDNINGAR

Esoterikstuderande hemfaller ofta åt tron att en antydan är så noggrant beslöjad och så omsorgsfullt dold att den kan utrönas endast efter mycket ihärdigt sökande. Så är icke fallet. En antydan är vanligen alldeles uppenbar och bör så vara. Dess mening, vad avser lärjungens liv, arbete och verksamheter är emellertid den faktor som erbjuder svårigheter och förutsätter noggrann eftertanke. Tag till exempel det uppenbara i den (på sidan 319) gjorda antydan, vari även de textstycken, där den skulle återfinnas, fanns angivna. Den antydan, som det är meningen att ni skulle taga till vägledning, återfinns i orden om att lärjungen måste "... känna igen den antydan som hänför sig till den punkt som han nått i medvetenhetsutvecklingen ... Min enda ansträngning i dag består i att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse."

Fyra ideer framstår för lärjungen, när han studerar denna antydan:

1. Igenkännandeav vad?
2. Den punkt som han nått i medvetenhetsutvecklingen vilken är denna punkt? [342]
3. Initiationvilken?
4. Uppenbarelseåterigen: av vad?

Något, som ni alla är benägna att glömma, när ni febrilt jagar antydan, är att det är *en antydan för den sökande lärjungen*. Den äger inte allmän tillämpning, såvitt min avsikt angår, utan måste innehålla något, som envar av er behöver för att taga nästa steg framåt under det år som följer, sedan ni mottagit undervisningen. Har ni betraktat det i denna belysning?

Ni har nu sex antydningar, som kan sammanfattas för er i form av frågor, som ställs till er individuellt och till ingen annan. De förutsätter ert eget trägna arbete, er förståelse och ert svar:

1. Hur har jag såsom lärjunge till D.K. bidragit till arbetet med att förmå Hierarkin att genomföra vissa nödvändiga förändringar vad avser uppgiften att påverka mänskligheten?
Detta torde förutsätta ett livsuttryck av stor kraft.
2. Börjar viljeaspekten i mitt liv framkalla situationer, som sammanhänger med den hierarkiska Plan, som jag – såsom lärjunge – måste följa?
Detta torde förutsätta omsorgsfullt byggande av antahkarana.
3. På vilket sätt har jag samarbetat med Planen för att ha "modifierat, kvalificerat och

anpassat den” att motsvara det behov jag ser?

Detta torde förutsätta omsorgsfullt samarbete mellan själen och personligheten.

4. Har jag, alltmedan jag arbetar, en tilltagande vision av gudomlig avsikt och vet jag i praktiskt avseende mer än jag förut gjorde?

Detta torde förutsätta esoterisk lydnad i dennas verkliga mening.

5. Arbetar jag efter ett inre program och är mina tankar och verksamheter rätt inriktade?

Detta torde förutsätta lärjungens dubbla liv och riktiga inriktning. [343]

6. Igenkänner jag i den skolning i livet jag får de steg som förbereder för initiation och möjligheten av förestående uppenbarelse?

Detta torde förutsätta ständig ashramisk kontakt.

Dessa *antydningar* är således avsedda för vägledning till lärjungen under skolning. Formlerna har en vidare innebörd och avser gruppen, Ashramen, Hierarkin och dem som arbetar med Planen på livets insida och utsida. Syntesen av den undervisning eller den skolning som ges är något ni icke skall förbise. Enheten, individen, och delen betraktas alltid i förhållande till en expanderande och inklusiv helhet. Lärjungen måste kunna registrera och gensvara praktiskt på de större andliga lagar som intar deras plats som har övervunnits. I denna sista mening har jag givit er den sjunde antydning.

Det är genom en antydning, som Mästaren i någon särskild grupp förmedlar till en lärjunge Sin önskan för lärjungen. I gångna tider var antydning uppenbar och angavs klart såsom sådan av Mästaren. I dag är på grund av människans större andliga uppfattningsförmåga antydning alltjämt uppenbar men insatt i gruppundervisning, som meddelas icke individen utan en Ashrams medlemmar på ett visst utvecklingsstadium – såsom fallet är med er alla, som mottar denna undervisning.

Ni har nu sju antydningar, som kan tolkas på två sätt, så som de mottas av individen och bestämmer gruppen. Det är med den aspekt, som avser individens mottaglighet, ni bör befatta er, ty ansträngningen att tillämpa dessa sju antydningar i ert dagliga liv av tjänande kommer att skola er i min Ashrams tekniker.

FORMLERNÄ

Min avsikt i denna undervisning är icke att ge er en formel. De fem ni redan fått har ni alla fortfarande lämnat utforskade [344] och oförklarade. Ni har – på ett eller två undantag när – underlåtit att ägna dessa viktiga skapelseprocesser er tanke eller ert studium. Vill man fatta dessa gåtfulla framställningars innebörd, måste man göra bruk av den skapande fantasin. Man måste minnas att dessa ord, symboler och former har ett samband (ett fortskridande samband) med den initiation, för vilken lärjungen beredes. De har karaktären av nycklar till en dörr, och när de rätt fattas, förstås och brukas, sätter de lärjungen i stånd att fordra inträde på grundvalen av det effektiva skapande arbete han uppvisat. De visar även (och jag vill att ni noga märker detta) att varje initiation är beviset i lärjungens liv på att han lyckats fatta *någon stor gudomlig idé*.

I de fem formler som delgivits er har ni fått fem gudomliga ideer. De var skenbart och ytligt betraktade bekanta, men var och en gömde en djup och dold innebörd. Var och en av dessa fem ideer styr någon av de fem initiationerna, men jag har icke givit dem i deras rätta ordning. Det är er sak att bestämma denna ordning. Jag har icke för avsikt att ge er denna, och ni har intet behov av att mottaga fler av dessa formler. Jag skall emellertid i senare undervisning taga upp var och en av dessa yppersta, styrande ideer till behandling och söka ge er initiatisk insikt i deras esoteriska innebörd.

Ni har märkt att dessa formler, sådana som jag givit er dem, har ordnats i två olika grupper. Jag nämner detta, eftersom dessa grupper framgår av den allmänna texten och att ni måhända ej har med urskillningens bruk uppfattat dem. I den ena gruppen har ni fem formler angivna, som var och en avser ett viktigare styrande begrepp. Dessa begrepp är gudomliga ideer, ner-

dimensionerade till mänskliga tankeformer, och vart och ett av dem bestämmer vår Planetlogos' arbete. De är så alltomfattande att lärjungen ej kan göra mycket åt dem annat än *känna* sig vara en oskiljaktig del av dem – från vilka han inte får och inte kan avskilja sig.

Den andra gruppen är icke tillnärmelsevis lika viktig men är nog av större praktisk nytta. Om [345] lärjungen mediterar djupt och koncentrerar sin tanke på den, bereds han för en djupare förståelse av den första gruppen gudomliga ideer. De fem formlerna innehåller tillsammans en sjätte, som jag icke kommer att ge er, ehuru jag här hänvisar till den. Den andra gruppen formler är följande:

Formel I Avser integration i en Ashram. Gruppkänsla. Självbedräglighetens upplösning genom ljus.

Formel II Handlar om inrättning. Uppenbarelse av gruppens antahkarana. Verkligheten uppenbarad såsom varande en aspekt av intellektet.

Formel III Handlar om förändringar i själnaturen. Tid och rum. Det eviga nuet eller odödligheten.

Formel IV Handlar om livsaspekten. Avser energicirkulationen och således skapelseprocessens tillvägagångssätt.

Formel V Handlar om den första aspekten, om viljan. Står i samband med det gudomliga ändamålet. Shamballa.

Formel VI Avser döden. Förstörareaspektens uppbyggande arbete. Zodiakepokernas och andra cyklers "gång".

Denna sjätte formel är en härledning från de fem andra. Jag har i denna undervisning behandlat de viktigare formuleringarna. De ringare kan betraktas såsom erhållna, när formlerna tolkats enligt den första och den tredje metoden, medan den viktigare gruppen av ideer tolkas med den andra och den fjärde metoden. Detta är viktigt för er att hålla i minnet.

UPPENBARELSEPUNKTER

Man får inte glömma att allt som här meddelas är bestämt förbundet med initiation. De uppenbarelsen som delges (varav tre redan angivits) avser den invigde och hans arbete, såsom det drives framåt alltifrån den stund [346], vari en initiation har genomgåtts. Livet är för alla människor överallt fullt av uppenbarelse, insedd eller oinsedd. Man kan säga att det ej finns mycket annat, ehuru de flesta av dem är av ringa betydelse, om de icke ses i sitt *inbördes sammanhang*. De kan snarare betraktas såsom bildande ett "uppenbarelsesfält" eller medvetenhetsområde, på vilket fem huvudsakliga uppenbarelsen en gång skall skådas, fattas och förstås. De är den substans som inom sig har detta levande något, som kan framkalla det "upplysta gensvar" den invigde framvisar, när han själv lärt sig att alstra de fem uppenbarelsespunkterna. Dessa fem punkter (som jag skall ange) får inte sammanblandas med de fem initiationerna. De hänger förvisso samman med dessa, men insikten om deras rätta ordning utgör i sig en uppenbarelse, och ingen av dem kan ni särskilt förknippa med en bestämd initiation. Man kan egentligen säga att alla fem hänför sig till varje initiation, varvid de ger fem aspekter av gudomlig aktivitet, allt eftersom den invigde förmår mottaga och bära detta. Dessa har karaktären av fem sätt eller tekniker i det arbete den invigde i framtiden skall utföra mellan initiationerna. Det citat ur *Den Gamla Kommentaren* som anföres på sidan 308 kan betraktas såsom en nyckel till hela tekniken.

Det är emellertid en teknik, som formulerats av den invigde själv och icke någon, som ålagts honom inom en Ashram eller av den vakande Mästaren. Alla dessa uppenbarelsespunkter avser även skapelsens tekniker och anger för Mästaren vad slags karaktär det skapande arbete antar som Han lagenligt, allt efter stråltillhörighet och i förhållande till någon av de sju vägarna, till slut kommer att utföra.

Hela detta ämne är alltför invecklat för att nu kunna avhandlas mer än antydningssvis. Det allmänna ämnet har jag behandlat i fyra grupper av tankar eller fyra grupper av framställda ideer. Även om jag inser att jag upprepar sådant som tidigare givits, måste jag för klarhetens skull rikta er uppmärksamhet på dem ånyo:

1. *De fem uppenbarelsepunkterna*. Tre av dessa har redan givits: [347]
 - a. Energi Tanke Riktande energi.
 - b. Vilja Uttryck Uppoffring.
 - c. Monad Universalitet Utomplanetariskt ljus.
2. *Sätt att tolka uppenbarelsepunkterna*:
 - a. Det mentala, esoteriska, andliga, hierarkiska och till triaden hörande sättet, som uppenbarar fakta.
 - b. Den femfaldiga innebörden, såsom denna bestäms av den särskilda initiation som genomgås.
 - c. Den invigdes därpå följande reaktioner, som påverkar hans dagliga liv, tjänande och ashramiska verksamhet.
 - d. Den grodd, det frö, den nyckel eller den inneboende åkallande makt som framträder, när de tre förut nämnda grupperna av sätt har tillämpats. Denna makt skall sedan utnyttjas.
3. *De inre, subjektiva teknikerna*:
 - a. Den "framskridande ljuspunktens" stadium.
 - b. Det stadium, på vilket ljusets makt riktas rätt.
 - c. Det stadium, på vilket det andliga gör sin verkan.
4. *Den yttre, objektiva tekniken*:
 - a. Penetration.
 - b. Polarisation.
 - c. Precipitation.

Ni kan således se hur bestämt alla de ovan nämnda processerna innefattar en planerad skapande verksamhet. Dessa ideer är emellertid icke sådana, som den oinvigde aspiranten kan använda. Det förståelsefulla bruket av dessa tekniker är helt och hållet inskränkt till sådant skapande arbete som utföres i enlighet med Shamballas ändamål och icke i enlighet med den hierarkiska planen. De ovan nämnda olika stadierna i den fyrfaldiga processen markerar till sist Mästarens insikt om det gudomliga ändamålet. Det visas även hur detta ändamål uppenbaras i fem stadier, vilket dessutom förutsätter två slutgiltiga uppenbarelsor av större betydelse.

Ett av de sätt att tänka, som det är högst nödvändigt att inskräpa hos framåtskridande och framskridna lärjungar, är det "initierade tänkandet". Detta innebär tänkande, som genomföres på alltigenom abstrakta nivåer och således innefattar tänkande, som är fritt från själens betingning eller från det lägre mentals [348] kristalliseringar. Det är väsentligen i triaden utfört tänkande och registreras i hjärnan först när antahkarana i någon mån är utbyggt och det finns en viss direkt förbindelse från den andliga triaden till hjärnan hos personligheten.

Jag framhåller här detta, eftersom *den fjärde uppenbarelsepunkten* avser den invigdes plötsliga insikt om den makt ändamålet äger, sådant detta uttrycks i skapelsen, därtill en parallell insikt om att skaparförmågan – för Mästaren – uttrycker allt det för vilket Han skolats. Den är samtidigt den lägsta av de tre möjliga insikterna rörande det gudomliga ändamålet. De övriga har ingenting att göra med skapelse inom den planetariska begränsningssfären utan avser faktorer, som sammanhänger med det gudomliga tänkandets genomförande. Jag vet inte hur jag annars skall uttrycka dessa djupa och svårfattliga verkligheter – svårfattliga, emedan den lämpliga mekanismen för deras begripande ännu inte skapats av lärjungen. Vi kan därför formulera denna fjärde uppenbarelsepunkt såsom följer: Ändamålet är i sig blott en energi, som frigöres inom Rådskammarens gränser. Där måste den taga gestalt. Bakom den skymtar det som framkallat den.

Jag vill bedja er att djupt fundera på denna avdelning, som vi kallat Uppenbaresepunkter. Dessa är sidor av den skolning som ges den invigde. De är även – på ett högre varv i spiralen – den esoteriska motsvarigheten till eller högre meningen av orden: ”Såsom en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon.” I den invigdes fall är dock hjärtat endast en av de betingande kontaktpunkter, genom vilka den ”framskridande ljuspunkten” kan komma.

Det är kanske en något ny tanke för er såsom trägna esoterikstuderande att det finns en viktigare uppenbarelse – något alldeles nytt och oförutsett – inneboende i situationen, när en kandidat till initiation står inför Initiatorn.

En begrundan av de tre uppenbaresepunkter som redan givits kan visa er hur djupt det förhandenvarande mysteriet är med avseende på var och en av dessa punkter. Det mysterium, som ögat och dess förhållande till ljuset utgör (i esoterisk mening), är mycket stort, och likväl vet ingen studerande, hur flitig han än må vara, någonting därom. Mina bröder, när till exempel det [349] tredje ögat, det inre ögat och monaden försätts i omedelbar inrättning med ”Guds eget öga”, så att det som Planetlogos ser kan (åtminstone) delvis uppenbaras för den invigde, vem kan då säga vad denna uppenbarelse ger för resultat och inlysning? När viljans sanna natur fattas och genom initiation (den nödvändigtvis högt utvecklade) personlighetens egenvilja, själens vilja (såsom framvisad av aktiviteten i kausallotusens högsta bladkrets), atma, yttrande sig såsom andlig vilja, och Sanat Kumara bringas i direkt inrättning, vem kan, återigen, förutsäga vad som då uppenbaras? När vidare (såsom antydde på sidan 313) det konkreta eller lägre intellektets myriader tankeformer ses såsom illusion och det lägre intellektet, kausallotusens kunskapsblad, det abstrakta intellektet och buddhi eller det rena förnuftet alla bringas till inrättning med Karmas Herrar i ett omedelbart förhållande och på sätt, som innebär att karma i de tre världarna upphört, vem kan förutsäga vad den då följande uppenbarelsen har för beskaffenhet? Inrättningen är nyckeln till alla dessa djupt andliga skeenden.

Det är dessa ideer som måste uppstå, när den verkliga esoterikstuderanden griper tillfället att göra insikten och avgjort och medvetet bereder sig för uppenbarelsen. Det kommer att bli tydligt för er att de uppenbarelsen jag avhandlar sker såsom resultat eller följd, när den invigde står inför den Ende Initiatorn och först när den invigde föres fram av Kristus. De tidigare initiationerna må ha sina motsvarande uppenbarelsen i enlighet med den stora analogilagen, men de är till sin natur en illusion av en mycket hög grad. De har illusionens karaktär och förutsätter (hos den invigde) insikten om att de blott höljer en yttersta möjlighet, för vilken han måste arbeta och vänta.

DEL VIII

Jag anser det nödvändigt upprepa att initiation avser medvetenhetsaspekten hos den lärjunge eller den grupp som skall genomgå processen. I det förflutna lades tonvikten på kontakt med Hierarkin och – såsom vi [350] har sett – på bruket av hängivet, känslomässigt nit såsom medlet för denna kontakt. Återigen, såsom vi har sett, har det tidsskede som gått, sedan H.P.B. förde denna undervisning in i den nutida världen, ändrat allt detta, så att tonvikten nu ligger på att lärjungens eller gruppens medvetenhet initieras eller införes på hittills icke insedda områden för gudomligt uttryck. I det förflutna fick de invigda träda in i ideernas, den intuitiva uppfattningens eller buddhimedvetandets värld. Deras uppgift bestod i att förvandla dessa ideer till ideal. Sålunda framlade de för släktet andliga mål och hierarkiska syften, varvid detta var deras huvudsakliga sätt att tjäna. I dag, tack vare mänsklighetens tydliga utveckling, har de godtaga lärjungarna i världen, de som genomgått första initiationen (och deras namn är legion), och de invigda av högre grad syftemål, som deras mentala utveckling möjliggjort. De kan få inträda på gudomliga medvetenhetsområden, som bestämts och framkallats icke av gudomliga ideer utan av den gudomliga viljan (deras uppfattning om denna vilja är i enlighet med den grad av kontroll de i egenskap av invigda förvärvat). Deras uppgift består därför i att uppfatta den Plan som är det hierarkiska sättet att genomföra den gudomliga Viljan, därtill det ändamål som för-

nims av Hierarkins Chefer. De får även åtaga sig se till att denna Plan blir ett faktiskt uttryck i fysiska världen och ingår i hela mänsklighetens insedda medvetenhet. Eftersom detta är ett förhållandevis nytt utvecklingsresultat, har det ännu icke gjort det nödvändiga framåtskridandet, huvudsakligen beroende på den planetariska karman och den förfärliga belägenhet, vari mänskligheten försatt sig. Jag vill att ni här märker mitt sätt att uttrycka mig.

Tecken på att det mänskliga intellektet växer, vad avser den nödvändiga mottagligheten, kan skönjas i de olika nationernas ”planering” och i Förenta Nationernas bemödanden att formulera en världsplan, som skall leda till fred, säkerhet och riktiga mänskliga relationer. Det är intressant notera att från denna utvecklings allra första början tre esoteriska faktorer har styrt alla dessa planers framväxt: dess klara betydelse, som ni ännu ej insett, i att de nationer, som utformat dessa planer, angivit en tidsgräns, [351] inom vilken vissa mål antas kunna uppnås.

Det kommer således att bli tydligt för er att, tack vare den förändring av polarisationen som skett hos lärjungarna i världen, Hierarkins förfaranden och verksamhetssätt har förändrats och fortsätter att förändras. Karaktären eller beskaffenheten av de lärjungar, som får deltaga i hierarkiskt arbete, bestämmer nödvändigtvis Hierarkins rytm och grundton vid varje given tid. Samtidigt gäller att intet hittills utvecklat eller vunnet någonsin går förlorat och att hängivenhetens egenskap alltjämt är mäktigt närvarande. Berikandet fortskrider och, om jag får använda ett så oegentligt uttryck, *alla Hierarkins medlemmars förnimmelse* höjes i väldig grad, områden för gudomlig förnimmelse, bärare av gudomligt ändamål, uppenbaras stadigt.

Uppenbarelsen är prerogativet och belöningen icke endast för den invigd *som erhåller den* utan antar i tilltagande mån nya former och drag för Mästarna, Vilka *har erhållit den* – en process, som möjliggjorts genom de inträdande lärjungarnas förmåga av högre mental uppfattning. Grupparbete, gruppreaktion och grupp-möjligheter drivs till sitt högsta uttryck inom Hierarkin. Jag vill att ni noga beaktar detta och ej betraktar Hierarkin såsom en statisk punkt av kärlek och förmedlande aktivitet, vilket så ofta är lärjungens inställning. Evolutionsprocessen betingar Hierarkin liksom den betingar mänskligheten och allt annat i det sig manifesterande universum. I evolutionen råder emellertid en växelverkan, som – i denna epok och vid denna kristid – ger effekter i relationer.

Om man betraktar detta ämne ur en annan synvinkel, iakttar man att lärjungens mentala polarisation, sådan denna yttrar sig, när han söker inträde på det hierarkiska arbetsområdet, framkallar en förening av initiationssträvan, som är ny i planetens andliga historia och är det första steg man nu tar i högre världar för att åstadkomma vissa ”initiationskriser”, som samtidigt omfattar alla de tre större planetariska centren – något hittills okänt. Fram till år 1875 var initiationerna en i följd framskridande process liksom en individuell process. Detta är sakta i färd med att ändras. Nu beviljas *grupper* [352] initiation tack vare insikt och uppfattning om en relation, som icke är (såsom hittills) den mellan lärjungen och Mästaren utan bygger på invigdas relation i gruppform och består mellan mänskligheten, Hierarkin och Shamballa. Det är denna andliga och subtilt uppfattade relation, som i dag kommer till fysiskt uttryck i den strävan att upprätta riktiga mänskliga relationer som märks i hela världen.

Initiationen betraktas väsentligen icke längre såsom den rörelse som leder en människa till närmare kontakt med Hierarkin och med en grupp inom Hierarkin, sedan hon godtagit vissa disciplinregler och gjort visst självbestämt framåtskridande i medvetenheten. Detta betraktelsesätt kommer att snabbt bli något, som hör det förflutna till. Det handlar i stället om att en hel grupp av andligt sinnade lärjungar och invigda skrider framåt och in på nya områden av gudomlig medvetenhet och in i en närmare förbindelse med Världens Herres Tanke. Detta gör lärjungarna och de invigda *tillsammans*, allt enligt den grad av och den ståndpunkt i andlig evolution de uppnått. Här syftar jag icke på formens evolution. Tre resultat erhålls därigenom:

1. En närmare förening av de tre gudomliga centren (Shamballa, Hierarkin och mänskligheten), sådan att den gudomliga energins flöde allt mindre hindras och att Ändamålet, Planen och dessas precipitation i fysiska världen underlättas.

2. En långt mäktigare Hierarki, som är betydligt närmare förenad med mänskligheten genom intelligensens princip – som genomför kärleksprincipen – och långt mer i samklang med Ändamålet, som är dynamisk fokus i all planetarisk energisering, utveckling och evolutiv tillväxt.

3. En inom själva mänskligheten skeende sammansmältning eller en förbundenhet, som frambringar riktiga mänskliga relationer och en därav följande integration i Hierarkin. Detta kommer att antaga karaktären av massinitiation och möjliggöras genom gruppinitiation, en förhållandevis ny process, som växer fram ur den individuella initiationens långsamma metod. [353]

Detta är svårförklarade ting, mina bröder, men jag kanske har lyckats med att till er förmedla någon allmän föreställning till grund för ert vidare tänkande.

Den enskilde lärjungen, som söker initiation, smälter avsiktligt och med sitt fulla och fria samtycke in i gruppen. Han genomför denna sammansmältning med sin egen ansträngning och handlar (under hela processen) med absolut frihet, skrider framåt och blir mentalt inklusiv så snabbt eller så sakta han själv väljer. Han bestämmer tiden och skeendet själv utan någon yttre krafts inblandning eller hinder.

Detta är den förhållandevis nya andliga tekniken, och det är en teknik, som invigda och lärjungar av alla grader i alla tre gudomliga centren godtagit. Liksom gäller för allt annat, som händer på människolivets subjektiva sida, kommer en betydande förvrängning av processen och av den nya tekniken att framträda i en eller annan form i mänskliga förhållanden och utgöra ett allvarligt (tydligt och tillfälligt) hinder för det mänskliga framåtskridandet. Den kommer att bära sidospårets och självbedräglighetens kännetecken, och den kommer att tagas i bruk med påtrycknings- och tvångsmedel av mänsklighetens fiender och av dem som ständigt verkar emot Ljusets Krafter. I dag kan denna förvrängning ses framträda i alla totalitära länder. Individen är *icke* fri, och att han tvingas sammansmältas med staten och att han tillåts utvecklas endast såsom en av staten uppslukad varelse – berövad rätten till fritt val och genom fruktan och hot om straff tvungen att överge sitt eget självbestämda liv – är ett växande hot mot mänskligheten.

Det är det rätta bruket av just denna energi, som möjliggör sammansmältning med Hierarkin. Detta är något som är väl värt att beakta och som, om det beaktas, ger er någon förståelse av de nuvarande förhållandena i världen. Den princip för sammansmältning och för gruppsträvan som ligger till grund för detta är riktig och ingår i den gudomliga planen. Dess genomförande av själviska, snikna och äregiriga människor eller av förvillade lärjungar är fruktansvärt felaktig och kommer att medföra katastrof. Denna katastrof söker Hierarkin avvärja, men Mästarna är (som vanligt) hämmade av att det är ett förhållandevis ringa antal som De kan lita på och av att massan välmenande människor saknar förståelse. [354] Dessa, vilkas handlande således bestäms av okunnighet och ej av illvillighet, vet icke hur de skall kunna hejda ondskans flodvåg.

OM ANTYDNINGAR

Hittills har jag för er sökande begrundan givit er sju antydningar. Jag avser *icke att ge er fler än dessa sju*, ty det ni nu har skall visa sig räcka för många års studium. Var och en av dem kunde egentligen utgöra ämnet för en bok, och sökandet efter deras mening kommer att taga all den mentala och intuitiva insikt ni äger i anspråk. Den innebörd, som synes omedelbart given, är den som på prov antagna lärjungar väl kan inse, fatta och uppskatta. Lärjungar kan emellertid tränga ner till mycket djupare innebörder, och det är på dessa, som gruppens uppmärksamhet skall fästas.

Låt mig påpeka att den uppenbara innebörden är tillämplig på de enskilda aspiranternas skoling och utveckling och således överensstämmer med Visdomsmästarnas uråldriga bruk av antydningar. Men den djupare meningen (som ni måste söka) inses ej så lätt och avser hierarkiskt intryck, vilket nödvändigtvis innefattar ashramisk avsikt och dennas precipitation i tjänande. Det är här som uppenbarelsepunkterna befinns vara av huvudsaklig betydelse och

grunden till att jag lägger så mycken vikt vid uppenbarelsen, detta föga förstådda ämne.

Såsom ni redan vet, kan en antydan tolkas på många sätt allt enligt den ståndpunkt i evolutionen och den grad lärjungen uppnått. En Mästare kan bedöma en lärjunges förmåga att skrida framåt och nå dit, där han nu står, efter hans sätt att behandla en antydan. I den föregående undervisningen ställde jag er en rad frågor, som har med ämnet antydningar att göra, men jag sade er icke att dessa frågor utgjorde ett prov. De hade fått en ordalydelse, som syntes ge dem en allmän och personlig tillämplighet. Behandlade ni dem som sådana? Det fanns intet behov av att göra detta, och om ni verkligen förstått vad jag uttalat rörande antydningar, måste ni ha undrat varför frågorna hade framställts i denna särskilda form. Ni skulle då ha närmast begrundat deras teman och de erforderliga svaren, såsom dessa framstår betraktade från Ashramens ståndpunkt [355], vilken icke är individens ståndpunkt. Jag vet ej vad ni gjorde. Jag kan blott hoppas på ert rätta tillvägagångssätt. Om – för att ge ett exempel – ni tolkar den sjätte antydan, som bland annat utsäger att ”mitt enda bemödande är att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse” genom att fundera på den initiation ni tror ligga framför *er* såsom individ och den uppenbarelse som därmed följer och som göres för *er*, så kommer ni att fungera såsom en aspirant och *icke* såsom en lärjunge. Om ni däremot uppfattade, om än aldrig så oklart, att varje grupp av invigda berikar Ashramen med sin åkallade uppenbarelse, kommer ni närmare den önskade medvetenheten.

För er undervisning ämnar jag utgå från dessa sju antydningar och – i denna undervisning och i nästa – ”öppna” en antydan åt er och försöka visa något litet (icke allt) av vad en antydan, rätt behandlad, kan förmedla. När jag gör detta, skall det stå klart för er att ni alltid måste ha tre saker i åtanke:

1. En antydan i dag avser gruppen – dess inre och yttre relationer, dess sammansmältning, dess initiation och dess tjänande.
2. En antydan är tänkt att lära er något *nytt i er erfarenhet*, även om den – såsom teori – må synas er alldeles bekant.
3. Liksom allt annat i esoteriken har en antydan sju tolkningar, som grovt kan sammanfattas i tre. Dessa tre är tolkningen för den på prov antagne lärjungen eller aspiranten, tolkningen för den antagne lärjungen och tolkningen för Mästaren eller den högre invigde. Den tolkning av antydan jag skall ge er avser den mening den har för den antagne lärjungen och således för dem av er som läser dessa ord.

Den på prov antagne lärjungen kan utröna en antydans innebörd sådan denna kan uppfattas med avseende på de tre världarna, det vill säga, dess fysiska tillämpning, dess emotionala eller av hängivenhet präglade uttryck och dess mentala formulering. Lärjungen måste tolka och tillämpa den i enlighet med Planen, den riktade energin och [356] Ashramen såsom mänsklighetens tjänare. Om ni bemödar er om att tillägna er denna inställning och även den verkliga osjälviskhetens anda, skall ni säkerligen lära mycket. Jag kommer icke att kunna ge er fullständiga och tillräckliga tolkningar eller skriva utförligt om varje antydan, men jag skall ge er det ni behöver för att ni skall kunna tränga djupare i deras innebörder än som annars hade varit möjligt. Vi betraktar förvisso de sju strålarna, men låt icke detta förmå er att slösa tid på att söka knyta de sju antydningarna till de sju strålarnas inflytanden eller de sju principerna. Lärjungar tillhörande alla strålarna kan, om de så önskar, arbeta med dessa antydningar i formuleringar, som anknyter till de sju strålarna. Men dylika till de sju strålarna anknutna formuleringar måste användas för varje antydan, en uppgift som är alltför stor för oss i det vi nu har att uträtta.

Dessa sju antydningar används i alla Ashramerna såsom medel i undervisningen, och när jag först gav er dem (kringspridda i de uppsatser ni mottog under det senaste fåtalet år med början år 1941 och mer avgjort renodlade för er reflektion från och med år 1945), nämnde jag icke detta faktum. Ni kan emellertid se vilken rik insats lärjungarna gjort sedan den nya tekniken infördes. Sedan den tiden har lärjungar i alla Ashramerna och således tillhörande alla strålarna

fördjupat sig i meningen och utrönt uppenbarelsen. Jag har givit er dessa sju antydningar i dessas enkla nutida framställning. Jag skall försöka ge er dem i deras mer esoteriska framställning, såsom de bevaras i Hierarkins Arkiv.

Den första antydan. Såsom jag givit er denna antydan, har den följande ordalydelse: ”De förändringar, som genomförts i Hierarkin, har varit resultatet av det arbete som utförts av lärjungarna i världen.”

Här har ni ett yttrande, som är mycket enkelt men till sin innebörd avgjort förvirrande. Dess urgamla formulering i Arkivet består av en befallning till Mästaren och lyder såsom följer:

”Betrakta och igenkänn de förändringar som sker i människornas hjärtan och ändra reglerna allt eftersom människorna i tiden och den cykliska förändringen [357] nalkas Ashramen. Ashramen står icke stilla. Nytt liv strömmar in från vardera sidan.”

Detta kastar måhända ljus över den tolkning jag ursprungligen gav er. En av de svåraste uppgifter Mästaren ställs inför är att lära lärjungen att tänka på Ashramen och att handla och tjäna, tänka och åkalla så som en Ashramens medlem normalt torde göra. Två tankar framkommer således av ett studium av denna antydans två lydelser:

1. Att förändringens lag styr Hierarkin liksom den styr mänskligheten.
2. Att lärjungen, som verkar under denna lag, har att göra följande:
 - a. Handskas med de förändringar, formförvandlingar, som ständigt pågår i hans egen personlighet.
 - b. Anpassa sig till de skeenden av snabb utveckling och förändring som pågår inom Hierarkin.
 - c. Bidraga med sin insats till att de nya energier, som strömmar in i och genom Ashramen, får sin ändamålsenliga cirkulation och riktning. Detta gör han genom att förverkliga sig själv såsom ett centrum för förändrande energier. Det är så Hierarkin arbetar.

Ni som läser om och studerar hur Ashramerna vid denna tid verkar, bevittnar ett skede av oerhörd förändring och anpassning och av långtgående omorganisation. Alltid gäller den esoteriska lagen ”såsom ovan, så ock nedan”, och den omorganisation av planetens angelägenheter som sker vid denna tid är delvis verkan av de förändringar som framkallats i Hierarkin genom två viktigare faktorer, till vilka jag ofta hänvisat:

1. Den lärjunge av högre slag och större intelligens som nu ansluter sig till Ashramen och hans instinktiva krav på att få arbeta och göra insikter *i grupp*.
2. De nya energier som genom Shamballa strömmar in i Hierarkin. De är av utomplanetariskt slag [358] och har till stor del sin källa i den innevarande cykelns vattumansegenskap. Dessa energier undanröjer stegvis de energier som hör till Fiskarnas tidsålder.

Därför, mina bröder, ger er den första antydan (i en av sina djupare innebörder) ur den sökande lärjungens synvinkel de tre tankegångar eller uppslag till meditativ reflektion: evolutiv förändring, omorganisation, gruppsvar.

Begreppet om det tjänande Hierarkin utför är ständigt närvarande. Även vägen till världens förändring finns angiven. Hierarkin såsom mötesplats för energier framhäves, och i lärjungens medvetenhet börjar dessa faktorer framträda såsom en virvel av levande kraft, som mottar, fördelar och gör detta på befallning – den befallning som är de i den enda Ashramen innefattade många Ashramernas riktade, fokuserade vilja. I dessa Ashramer arbetar grupper av lärjungar, i förstone blint och okunnigt men sedan med växande insikt om ansvar, om relation och om riktning. Allt medan de arbetar för Planen i fysiska världen, för de till Ashramen med sig den mening de registrerat och den insikt de med skärpa erfarit rörande de grundläggande förändringar i den mänskliga medvetenheten som är de omedelbara resultaten av skeendena i världen. Utgående från deras reaktion, från kvaliteten av deras insikt om det omedelbara behovet och

från deras bemödanden om att framställa sanningen med de ord det ”nyaste intellektet” – en esoterisk beteckning – tillhandahåller, kan Mästaren i Ashramen ändra sina tekniker, bruka nya ideer för mottagliga intellekt och sålunda hålla jämna steg med den sig snabbt utvecklande mänsklighet. Han har med att göra.

En av de ideer, som en lärjunge bör lära av sin reflektion över detta problem, är att han redan *utgör* en del av Hierarkin, medan han samtidigt utgör en del av den kämpande, olyckliga mänskligheten. Alltså är han icke ensam eller isolerad. Han utgör en del av Hierarkin, emedan han ”inträtt med sin grupp”. Detta är ett faktum, även om han ännu ej fattar detta uttryck i dess fulla innebörd. Samtidigt får han lära att han endast i den mån han utvecklat gruppmedvetenhet och börjar verka såsom ”en som uppgått i gruppen” kan verkligen ingå i en närmare och väsentligen mer [359] medverkande relation till den Ashram han tillhör.

Den andra antydning: ”Människors planering i dag är ett av de första tecknen på viljeaspektens framträdande.”

Så lyder den andra antydning. Detta låter förhållandevis enkelt och förefaller vara ett ganska banalt uttalande, och detta därför att det i verkligheten ger endast en allmän föreställning och sammanfattning av den gamla formeln. Dessa formler, som delges kandidaten till initiation såsom antydningar, har i grund och botten karaktären av anvisningar för Mästaren och utgör i sin helhet en rad läror och en steg för steg fortgående framställning av sanningen. Detta faktum framstår klarare i den ursprungliga ordalydelsen, så troget jag nu kan översätta denna för er eller snarare i ord kläda det som från början var symboler för ord eller ideogram:

”När riktningens ström uppfattas av den som söker den inre sidan, må Mästaren ange mönstret och sedan avvakta resultatet. Detta kan taga tid. Resultatet erhålls icke genom en endas handling. De framträder när de många på Jorden svarar på det som kommer från det högre Centret genom den Ende. Detta gör de i blindo, när de befinner sig på det första stadiet. Senare skrider de framåt med omsorg och ledda i rätt riktning. Så förändras tingen på Jorden.”

I aspirantens fall tjänar uttalandet om planering till att rikta hans uppmärksamhet på fysiska världen. Han börjar då se vad som menas med ”tecken på riktning”. Han ser dessa med avseende på mänsklighetens omedelbart förestående ändamål och blir medveten om den lilla roll han kan spela genom att medverka i denna planering eller kanske genom att avvisa den. I båda fallen beror beslutet på hans bakgrund, utbildning, omständigheter och fördomar, därtill på hans förmåga att träffa val. Detta är så långt han kan nå, och han är vanligen alldeles nöjd med den uppgift han fyllt i varje handla processer och betraktar sina val och beslut såsom yttringar av sin mentala målmedvetenhet.

Men i verkligheten är han på villospår och ligger saken icke så till som han [360] föreställer sig den. Han måste lära sig att fungera på ett helt annat sätt. Denna antydning avser icke någon uppgift en aspirant måste fylla såsom individ, ej heller någon faktor som rör mental uppskattning av de egenskaper som ingår i hans egen natur. Vad den sanne lärjungen angår, handlar det om tre saker, som bestämmer hela hans sätt att förhålla sig till denna fråga: det mänskliga planerandet.

1. Hur detta sammanhänger med Planen, sådan denna delgivits honom inom Ashramen.
2. Hans förmåga att bruka ett visst mått av den verkliga gudomliga Viljan, såsom den strömmar genom Ashramen från Shamballa för genomförandet av Planen och såsom den utgör det verktyg som riktar denna.
3. Den tidsföljd planeringen uppvisar, när den materialiseras på Jorden. Tre frågor framträder i hans tänkande vid denna tid:
 - a. Vilka mått och steg han omedelbart skall vidtaga för att genomföra Planen logiskt, praktiskt och med minsta bruk av viljans förstörareaspekt.
 - b. Hur länge den cykel sannolikt varar, under vilken Planen kan utvecklas från sin begynnelse till sin fullbordan.

c. Hur han uppskattar *det mönster som utvecklas* och som den materiella planläggningen uttrycker. Han behöver upptäcka i vilken omfattning den mänskliga planeringen dels överensstämmer med, dels avviker från detta mönster. Han måste kunna uppfatta varifrån avvikelsen leder sitt ursprung och vilka mått och steg – såvitt hans egen ståndpunkt i evolutionen medger detta – Ashramen bör vidtaga för att motverka Planens förvrängning. Endast på detta sätt lär han sig att själv planera.

Ni kan av det nyss sagda inse vilket annorlunda betraktelsesätt som här tillämpas, när lärjungen begrundar en antydan, hur vida de synfält är som öppnas för honom, hur höjd över det blotta fysiska hans förhärskande inställning måste vara och hur ofrånkomligt gruppens samband med planeringen blir tydligt och viktigt för honom såsom individ liksom för gruppen såsom en helhet. [361]

Det är därför som lärjungarna i en Ashram icke har någon politisk övertygelse och ej tar parti i nationalistisk mening. Detta är icke lätt för dem att genast uppnå, men gruppmedvetenheten tar gradvis överhand och därmed lärjungens förmåga att tänka och arbeta med gruppen enligt Planen. Han begriper till sist att Hierarkins planering med avseende på mänskligheten indelas i bestämda aktivitetsskeden – som alla hänger samman inbördes och som alla avser Planens förverkligande i något visst århundrade, någon viss cykel eller världsperiod. Dessa skeden är:

1. *Ändamålets skede*. Ändamålet har sitt upphov i Shamballa och registreras av Hierarkins ledande Medlemmar.
2. Den hierarkiska *planeringens skede*. Planeringen är ändamålets formulering i begrepp av möjlighet, omedelbarhet, lämplighet och tillgång på lärjungar, därtill de energier varmed Planen genomföres.
3. Därefter följer *programmet*. I detta tas Planen upp till behandling av den särskilda ashram, som svarar för dess genomförande, och nerdimensioneras sedan till de former som kan ge intryck på människor och rikta dem rätt, förutsättningar för planens framträdande och de två faser, i vilka dessa förutsättningar föreligger, det vill säga undanröjandet av alla hinder och framläggandet av Planen.
4. Det hierarkiska *mönstrets framträdande* (grundat på insikt om ändamålet, noggrann planering och ett detaljerat och noga genomtänkt program) i tänkandet hos både de Ashramens lärjungar som är sysselsatta med Planens genomförande och de intellektuella på Jorden. Dessa två grupper har uppgiften – den första gruppen medvetet och den andra omedvetet – att i massmedvetenheten införa sakernas mönster, ingalunda en enkel uppgift, såsom det nuvarande tillståndet i världen visar.
5. Sedan kommer *slutskedet*, precipitationens eller utfällningens skede, när hela det överfysiska arbetet har utförts på möjlighetens grund och när mönstret och en del av programmet uppfattas av de tänkande i all världens nationer och bemöts med antingen [362] gillande eller ogillande. När planeringen nått detta slutstadium, fortsätter den att verka genom sin egen drivkraft.

Detta är några av de ideer som ligger till grund för den särskilda antydan jag givit er vad gäller lärjungen. Vad han i detta framhäver blir beroende av hans grad av utveckling, hans ståndpunkt i evolutionen. Somliga lärjungar kan bistå Mästaren i planeringsprocessen, emedan de är i färd med att bli sensitiva för intryck från Shamballa. Andra ägnar sig åt att formulera programmet och delge de mer begränsade lärjungarna några av dess grunddrag och sätter dem sålunda i arbete med detta. En grupp noggrant utvalda lärjungar får alltid i Hierarkin arbeta enbart med mönstret. Detta är arbetets viktigaste skede, som förutsätter en anda av syntes och en förmåga av att ha flöden av hierarkisk energi under kontroll. Lärjungar, som icke är till den graden framskridna och som därför vid den ifrågavarande tiden står närmare det mänskliga tänkandet, åtager sig att övervaka Planens precipitation. Deras arbete är nödvändigtvis i långt högre grad exoteriskt men är även mycket ansvarsfullt, eftersom det är när Planen nått stadiet av mänskligt

genomförande, som fel kan insmyga sig och misstag kan begås.

I varje Ashram finns sådana lärjungar, som har till uppgift att göra de nödvändiga anpassningarna av mönstret och de erforderliga förändringarna i programmet, allt eftersom precipitationprocessen fortskrider. En lag stadgar att människans frihet icke får kränkas. Upprättandet och genomförandet av Planen är, när allt kommer omkring, en alltigenom mänsklig angelägenhet, sedan den väl nått precipitationsstadiet. Den är beroende av mänskliga hjärnors mottaglighet och insikt om behovet och dettas källor. Detta är en sak som bör ihåggkommas.

Den ovan givna kortfattade förklaringen av vad en antydan, och i synnerhet den andra antydan, innebär bör kunna visa er hur rik en antydan är till sitt område eller atmosfär – om ett dylikt egendomligt ordbruk är mig tillåtet. Den visar er även hur antydningar till stor del har med ashramiskt åliggande att göra. [363]

FORMLERNÄ

Allt jag hittills gjort i samband med formlernas framställning har varit att ge er fem av dem och ange beskaffenheten av den sjätte, som icke får givas. Detta är allt vad jag vid denna tid kan göra. Jag vill emellertid här sammanfatta vad jag redan givit, emedan ämnet är av större betydelse.

Jag gav er vissa definitioner av en formel, vilka det är nödvändigt att upprepa. De är ej många, men de anger en fas av hierarkiskt arbete och av skolning i en viss bestämd esoterisk teknik, som det är väsentligt att varje arbetare i en Ashram fattar. Detta angår således er.

Jag behandlade även deras beskaffenhet och betydelse på två sätt. Det första av dessa avser deras tillämpning på lärjungen och på dennes ashramiska liv och tjänande, och det andra hänför sig till den mer universella och allmännare innebörden. Vi kan således på tre sätt sammanfatta det som givits och lämna ett väl sammanhållet och samtidigt i vid mening användbart sätt att behandla dessa grundläggande formler. Jag har därmed försett mig med bakgrunden till det jag anser mig behöva säga er om dessa formler:

I. Formlernas definitioner.

1. De är till andra strålen hörande framställningar av själsideer. Väsentligen är de geometriska former, som ligger till grund för alla exoteriska manifestationer. Även när de framställs såsom ord eller satser, kan de sammanfattas i bestämda former. De är *byggnadsmönster*.

2. De uttrycker innebörd och avsikt. För den lärjunge och invigd, som brukar dem rätt och med förståelse, anger de energins riktning såsom en bestämd del av det skapelsearbete som ständigt utgår från själarnas värld, från Guds Rike och från Hierarkin. De är *rätt orienterade energimönster*.

3. De har med meningens värld att göra och är de esoteriska symboler som finns bakom alla exoteriska [364] former. De höljer det som är i färd med att uppenbaras. De är *uppenbarande mönster*.

4. De innehåller eller höljer de sex förutsättningarna för initiation och är därför sex till antalet. De anger de sex relationerna eller de sex stadier av medvetenhetsutveckling som ligger mellan initiationerna. De har ett särskilt samband med det medvetenhetsmönster den invigde uppvisar.

5. De är avgjort formler för både den allmänna och den enskilda integrationen. De framställer vissa stora skapelsemönster förbundna med ringare formers integration i en större helhet.

6. De står i samband med hela dödsprocessen. Döden är – ur formlernas synvinkel betraktad – det i alla former beständiga väsendets integration med det mönster som frambragte dess exoteriska manifestation. De avser *mönstrets upptäckt*.

II. Formlerna ur lärjungaskapets synvinkel betraktade.

Formel 1. Avser integrationen i Ashramen. Den avser ”gruppkänslans uppenbarande”. Den sammanhänger med sensitiviteten och bestämmer Ashramens liv.

Formel 2. Avser inrättningen i de tre världarna med själen. Den sammanhänger främst med den högre inrättningen mellan personligheten och den andliga triaden via antahkarana. Den bestämmer hela den andliga människan.

Formel 3. Avser själen och jagets lotusblomma. Den avser själsenergin överföring till antahkarana, den energiöverföring som alstrar medvetenhet om tid och rum i förhållande till det eviga nuet. Denna formels rätta tolkning ger insikt om det förflutna och om lagen för orsak och verkan. Den ger även en intelligent uppfattning om tillfällena i det närvarande såväl som en intuitiv förnimmelse av [365] de framtida möjligheter Hierarkin ställs inför.

Formel 4: Avser den dynamiska energin och utgör grunden för den verkliga laya-yogan. Denna yoga handlar alltid om punkten i cirkeln och dess förhållande till andra punkter, som bestämmer evolutionsprocessen.

Formel 5: Avser Viljan och sammanhänger med det gudomliga ändamålet. Den bestämmer upprättandet av alla riktiga relationer.

Formel 6: Avser dödsprocesserna, vilka har en alldeles avgjord inverkan på redan upprättade relationer. Den avser livsöverföringen och sammanhänger med tillfällets framställande.

III. Formlerna ur den universella skapelsens synvinkel betraktade.

Formel 1. Övergången från mörker till Ljus. Skapelsen i Ljuset.

Formel 2. Övergång från det överkliga till det Verkliga. Verklighetens natur. Skapelsen i tid och rum sådan den uppfattas i de tre världarna.

Formel 3: Övergång från död till Odödlighet. Livets natur. Skapelseprocessen och livsenergin.

Formel 4: Övergång från kaos till ordnad Skönhet. Sammanhänger med verkningarnas värld och meningens värld. Sammanhänger sedan med orsakernas värld. Karmas natur. Fortgående evolutiv skapelse.

Formel 5: Övergång från individuell medvetenhet till universell. Evolutionsprocesserna från det gudomliga Ändamålet till plan och sedan till manifestation. Den individuella självuppföringens natur. Det enda Livet.

Formel 6. Övergång från cykliskt liv till själva livet. Cyklernas Ändamål. Kontroll av tid-rum-medvetenheten. [366]

Ett noggrant studium av dessa tre tabeller låter två viktigare ideer framträda: ideerna om mönster och övergång. På dessa två vill jag bedja er att ständigt reflektera. Under de år som gått har jag ofta riktat er uppmärksamhet på nödvändigheten av ett livskraftigt och aktivt program, som ni formulerat och själva initierat, och därför har ni i dessa tabeller mycket som kan kasta ljus över denna nödvändighet och över de principer programmet bör följa. Ni måste alltid minnas att en lärjunges program och en vanlig aspirants program icke i något avseende är desamma.

Om *programmet* följes med andlig exakthet, kommer det att uppenbara ert av själen avsedda *livsmönster*, och detta blir då ett uttryck för ett *livsändamål*. Denna sammanfattning av en lärjunges liv är även sammanfattningen av det liv Världens Herre lever. Dennes självinitierade program, som genomföres med evolutiv energi och stadigt uppenbarar ”de kommande tingens mönster”, blir i tilltagande grad känt såsom ett uttryck för det gudomliga första ändamålet.

Avdelningen om formler kanske är det mest krävande inslaget i den undervisning jag nu meddelar er, ty den förutsätter kreativt tänkande, intuitiv insikt och den andliga viljans bruk. Dessa tre aktiviteter är förhållandevis nya för aspiranten och medför alltså stora svårigheter. Dessa måste ni själva tänka över och sålunda skaffa er den skolning som sätter er i stånd att se livet såsom det frambringar viktiga levnadsformler, vilka i sin tur alstrar de väsentliga skapande mönstren.

Jag behöver icke säga något mera i detta ämne. Senare undervisning i saken blir tillgänglig i nästa århundrade. Jag har redan givit er mer än ni kan förstå, men icke mer än ni kan börja sakta

studera och med tiden begripa genom att direkt forma program i ert eget liv och samtidigt göra detta till en väsentlig del av det program den Ashram följer, till vilken ni finner er vara anslutna. Detta måste ni göra genom formler, som ni själva tänker ut. Därmed bildar ni ett livsmönster, som för de vakande Mästarna anger den ståndpunkt i evolutionen lärjungarna uppnått. [367]

UPPENBARELSEPUNKTER

Ni torde här kunna märka, när vi betraktar hela detta ämne, uppenbarelse, ur den invigdes synvinkel, att (i initiationsprocessen vad gäller lärjungen) uppenbarelsen helt enkelt är ett sätt att uttrycka framåtdrivandets och visionens ständigt återkommande verkningar. Genom hela evolutionsprocessen finns väsentligen intet annat än en växande uppenbarelse. De två beteckningarna "evolution" och "uppenbarelse" är sinsemellan förbundna. Varje särhållande ligger inom uppenbarelsens område eller – för att uttrycka det annorlunda – inom de olika medvetenhetsvärldarna och i synnerhet den, vari uppenbarelsen äger rum. Tidigare sade jag att "den uppenbarelse, som kommer näst i tur, blir den som avser skaparkraften, tankeformernas värld som mänskligheten såsom helhet skapat och mänsklighetens igångsättande – i förhållande till sitt eget öde – av lagen för orsak och verkan eller karmalagen. Detta kommer att föra oss tillbaka till tidens djupaste natt och visa det hopp den innevarande epoken skänker."

Uppenbarelsen är både formlös och inom formen, och ju närmare uppenbarelsen kommer förverkligandet, desto subtilare och mindre formbunden blir den. Detta är givetvis en självklarhet, varom ni är väl medvetna, men behöver likväl ånyo inses. Återigen må sägas att uppenbarelsens begrepp alltid rymmer begreppet om *Ljus* och det som ljuset uppenbarar. Ljuset i fysiska världen alstrar synorganet, ögat, som möjliggör uppenbarandet av den fysiska medvetenhetens områden. Samma tema, ljuset, återkommer i de processer som medelst synkroniserande redskap analogt sker i alla världar. Icke desto mindre träder den fysiska beteckningen "redskap" allt mer i bakgrunden och intar andra ord dess plats, när vi behandlar högre medvetenhetsområden: insiktsförmimmelse, tolkningsförmimmelse, andlig förmimmelse, avgörande förmimmelse. Dessa beteckningar räcker för att till lärjungen förmedla beskaftenheten av de insikter han gör inför den uppenbarelse som kommer honom till del, sedan han väl blivit en invigd inom Ashramen och utbyter sitt förmimmelseverktyg från det han brukar med påtagliga ting i de tre världarna (påtagliga, emedan [368] de finns inom formernas värld) mot de högre motsvarigheter han i framtiden måste bruka.

Det är vid sjätte initiationen, avgörandets initiation, som förmimmelse och insikt om uppenbarelsen når sin höjdpunkt för den invigde. Därefter begynner de finare motsvarigheterna till de grövre sinnena för smak och lukt bestämt att göra sig gällande, men dessa skall vi icke behandla, ty de är verkningar av uppenbarelse, som är de flesta Mästares möjlighet att uppnå så avlägsna att de icke angår oss. De sammanhänger egentligare med sådan medvetenhet, som utvecklas hos Dem Som förrättar tjänst i Shamballas Rådskammare. Den mänskliga evolutionen eller den mänskliga evolutionsprocessen är helt och hållet koncentrerad på synsinnet med de verkningar och resultat som därav följer i syn, insikt och förmimmelse – vilka alla är vad vi menar, när vi talar om uppenbarelse.

Denna uppenbarelse kan – såsom jag sade – vara antingen formbunden eller formlös. Den kan vara en bildlig symbol eller subtil framvisning. Den kan uttryckas enbart i ord eller den kan antaga formen av ordlös insikt. Den kan vara ett mål eller en uppfattad framtida möjlighet, men den kan även vara en eggelse och den dynamiska drivfjädern i den invigdes liv, eftersom den icke är avlägsen utan en verklig del av hans gudomliga utrustning – jag vet ej hur jag annars skall uttrycka dessa möjligheter för er, mina bröder. Det är med dessa sidor av uppenbarelsen, som vi här befattar oss, emedan de är utvecklingsresultat, som egentligen härflyter ur lärjungars strävan och erhållits såsom frukter av ashramisk skolning och hierarkisk initiation.

Jag vill påminna er om att jag i allt jag meddelar er i denna undervisnings skilda delar behandlar hierarkiska initiationer och icke de mer framskridna utvecklingsstadier som avses,

när Kristus föres på tal eller när Han omtalas såsom Änglarnas Lärare. Låt oss hålla vårt tänkande och den strävan det ger upphov till inom de mänskliga möjligheternas gränser. Jag vill att ni märker den skillnad som kan göras mellan den strävan som föregår tänkandet och förutsätter en emotional orientering mot ljus och uppenbarelse och den som är resultatet av tänkande och fröet till en orienterad förnimmelse [369] av det som permanent ligger inom Hierarkins medvetenhet.

När vi begrundar dessa uppenbarelsen, vill jag behandla dem för er ur en i viss mån ny synvinkel. Jag vill bedja er minnas att det är *mentalt* ni alltid måste bilda Ljusets begrepp jämte själva uppenbarelsens begrepp. Jag vill även bedja er minnas att jag avhandlar sådana uppenbarelsen, som icke längre är uppenbarelsen i egentlig mening, emedan invigda av i dag formulerat dem i ord och så gjort dem synliga. För ert vidkommande är uppenbarelsen därför av två slag:

1. De som insetts och förnummits i det förgångna och (följaktligen) ”klätts i ord”, varvid uttrycket brukats i sin esoteriska mening, vilken anger begränsning.
2. De som alltjämt är oinsedda av alla utom dem som genomgått fjärde initiationen. De tre uppenbarelsenpunkterna (dem jag lämnat) kan ni med gagn hänföra till de tre första initiationerna, ehuru de nödvändigtvis har en tolkning, som gäller alla initiationerna.

Låt mig här för er uttrycka – i sin kortaste form – de fyra uppenbarelsenpunkter som redan lämnats, och låt oss sedan ”i Ljuset” betrakta dem, såsom tidigare föreslagits.

1. Energi följer tanken, och ögat riktar energin.
Avser fysiska världen.
Sammanhänger med första initiationen.
Berör ajacentret och det så kallade tredje ögat.
2. Viljan är ett uttryck för offrandets lag.
Avser emotionalvärlden.
Sammanhänger med andra initiationen.
Berör hjärtcentret, den ”framskridande punkten av Ljus”.
3. Monaden är för Planetlogos vad tredje ögat är för människan. [370]
Avser mentalvärlden.
Sammanhänger med tredje initiationen.
Berör hjässcentret, Ändamålets ljus.
4. Ändamålet är i sig blott en energi, som frigöres inom Rådskammarens gränser. Där måste den taga gestalt.
Avser buddhi- eller intuitionsvärlden.
Sammanhänger med fjärde initiationen.
Berör strupcentret. Ljus på vägen.

Därnäst följer den femte uppenbarelsen, som lyder såsom följer:

5. När de sju Strålarnas ljus blandas med den sjunde Strålens, då kan det översvinneliga ljuset bli känt.
Avser den atmiska världen.
Sammanhänger med femte initiationen och sjätte initiationen.
Berör skallbascentret. Utomplanetariskt ljus.

Ni ser således, mina bröder, hur ytterst svårfattliga dessa ögonskenligen enkla utsagor om uppenbarelsen kan vara. Såsom jag nyss formulerat dem, anger de uppenbarelsen såsom denna framstår för den primära och individuella genom initiation vunna insikten. Meningen är emellertid mycket större än den synes vara och sammanhänger i verkligheten med det ändamål Planetlogos utvecklar och inbegriper därvid Planetrådet. Allt jag här givit er i samband med de sju centren (om det ses i förbindelse med det jag givit er i *En avhandling om kosmisk eld*)

kommer att ge er en allmän föreställning om de olika planetariska innebörderna. Detta har jag personligen icke tid att göra, även om det vore önskvärt, men det är tydligt att det jag uppgivit beträffande motsvarigheter måste vara sant, ty det urgamla sanningsordet ”såsom ovan, så ock nedan” gäller alltid, och det är Hierarkins uppgift att visa detta. Det förhållande, i vilket mikrokosmos står till makrokosmos, kan aldrig hävas, och detta förhållande är djupt inbegripet i dessa fem uppenbarelsespunkter. [371]

Esoteriskt har det uttalats att:

”Den femuddiga stjärnans fem uddar är pyramider för uppstigning och det ytterst i varje udd – dold inom de utgående strålarna – ligger en uppenbarelsespunkt, som utgör motvikt till utstrålningen men bevarar den djupt rotade magnetismen. Således finns där utgåendet, återkommandet och den av aktivitet omgivna punkten av frid symboliserade.”

Jag skall (när vi begrunder dessa uppenbarelsespunkter) söka uttrycka hur det mindre förhåller sig till det större, delen till helheten och de fem punkterna för andlig kontakt i fysiska världen (utlopp för den i de planetariska centren alstrade energin) förhåller sig till uttrycksmedlen i dessas helhet. Dessa centra bringas till uttryck vid de motsvarande initiationerna:

1. Ajnacentret.
2. Hjärtcentret.
3. Hjässcentret.
4. Strupcentret.
5. Skallbascentret.

Jag säger icke att dessa fem utlopp för planetarisk energi är de planetariska centren, ty det är de icke. Jag säger att de är de punkter, genom vilka ett planetariskt centrums energi riktas i tjänandet av mänskligheten vid denna särskilda tid. Planetlogos' centra är i sitt inflöde och utflöde nödvändigtvis riktade från Shamballa. De är uttryck för det Ändamål som ligger till grund för den skapande evolutionsprocessen. De fem motsvarande utloppen är de som i denna cykel sprider den energi som under det gudomliga Ändamålets inspiration alstras av Hierarkin och riktas mot Planens genomförande.

Man gör klokt i att minnas att Planen är så mycket av det gudomliga Ändamålet som kan bringas till uttryck på planeten – enligt evolutionens lag och under den spänning som vållas av denna [372] planetariska kris, som vi genomlever vid denna tid – eller vid vilken särskild epok som helst. Låt oss nu begrunda dessa uppenbarelsespunkter för att av dessa vinna något mått av verklig förståelse:

Den första uppenbarelsespunkten: Energi följer tanken och ögat riktar energin.

Det vi här gör är icke att blott konstatera att tankekraft är en energi och att tankeprocessen automatiskt alstrar en energi, som frambringar objektiva former, driver till därmed sammanhängande handling och således är källan till allt som framträder eller manifesteras. Detta är i dag en självklarhet, och mänskligheten är i ökande mån varse tankens överfysiska makt och resultat – fysiskt förverkligande. Vi skall ägna oss åt det som ligger bortom den vanliga människans mentala förnimmelse och åt den uppenbarelse som kommer den invigde till del, när han står inom ashramen och – såsom resultat av initiationsprocessen – förnimmer hur den gudomliga Planen är beskaffad, sådan den kan ses verka i vår planetariska tillvaros olika världar. Det finns tre ting, som den invigde märker, när det nya panoramat blixartat utvecklas inför honom:

1. Den *spänningspunkt* som föregår uppenbarelsen. Det finns mycket att begrunda med avseende på spänning, såsom förebådande initiationen och dennas därpå följande uppenbarelse.
2. Den *stillhet* som omger den uppenbarande visionen, om jag får så ofullkomligt uttrycka idén. Uppenbarelsen skänkes den invigde, som om det i hela världen icke funnes något annat än han själv (en spänningspunkt) och en kraftvirvel, som tar gestalt inför hans ögon och där-

vid för honom uppenbarar en ofrånkomlig men framtida aktivitet.

3. Den *nivå*, på vilken uppenbarelsen (uppfattad vid för den invigde högsta möjliga punkten av medvetenhet) till sist måste materialiseras eller förverkligas.

Initiation genomgås alltid på medvetenhetsnivåer högre [373] än de mentala, och den invigde måste både inse uppenbarelsens innebörd och känna det aktivitetsområde, för vilket den blir inspirationen. Jag ber er att reflektera över denna senaste menings ordalydelse.

Var och en av de fem uppenbaresepunkterna anger för den invigde: förfarande, ställe och mål. Var och en kan därför tolkas på många och olika sätt allt efter lärjungens initiatoriska ståndpunkt. Dessa skilda tolkningar kan vi icke här behandla, emedan det skulle resultera i att ännu en fullständig avhandling bleve skriven, och en dylik bleve till stor del obegriplig för den oinvigda läsaren. Jag kan dock ge er några uppslag rörande de fem uppenbaresepunkter jag angivit, varvid jag överlämnar åt er intuition att brottas med deras innebörd – eller överlämnar det åt er föreställningsförmåga, om intuitionen ännu ej är i skapande mening aktiv. Det måste alltid ihåggkommas att föreställningsförmågan är intuitionens frö, ty det som icke finns till någonstans inom vårt tydliga komplexa planetsystem kan icke heller föreställas.

I sammanhang med aforismen ”energin följer tanken” vill jag att ni förbinder detta begrepp med vetenskapen om intryck och därvid alltid håller i minnet att Visdomens Mästare arbetar på tre sätt i det De strävar efter att genomföra den gudomliga Planen:

1. De formulerar, överlagt och i enlighet med Sin fasta avsikt, de tankeformer som måste ”intryckas” på den substans som motsvarar det avsedda slaget av medvetenhet.
2. Dessa levande tankeformer laddas därefter med energi på esoteriskt vis och blir energicentra eller energibehållare med den ursprungliga tankeformen såsom den skapande källan i mitten. Dessa tankeformer och denna alstrade energi hålles stadigt inom Mästarens eller en grupp Mästares aura.
3. Energin projiceras därefter i en särskild värld eller i de lärjungars mentalmedvetenhet som står i förbindelse med Mästaren eller i de lärjunga- eller aspirantgruppers mentalmedvetenhet som arbetar i nära förbindelse med någon hierarkisk grupp. Om jag säger er att den invigde lärjungen använder ajacentret, yttrar jag något som endast delvis [374] är sant. Många av Mästarna arbetar utan någon grovfysisk eller ens eterisk mekanism, utan brukar något som kunde kallas ”en projektionspunkt” inom ashramen. Detta är en punkt för sjufaldig kontakt, en punkt som alltid finns tillgänglig att brukas av alla de invigda som genomgått tredje initiationen. De arbetar följaktligen från denna höga ort inom Hierarkin och behöver icke använda ajacentret eller något annat av eterhöljets centra. Jag skriver ju för sådana lärjungar och invigda som ännu ej genomgått tredje initiationen och som alltså är ”begränsade” inom fysiska höljen, och för dem är uppgiften om att ”ögat riktar energin” säker och betydligt lättare att förstå.

Ur våra studiers synvinkel betraktad, sammanhänger den uppenbarelse, som beskäres den invigde, med den gudomliga Planens fullföljande i fysiska världen och Shamballas viljas utförande genom lärjungar och aspiranter och mänsklighetens mer framskridna medlemmar, vilka – medvetet eller omedvetet – arbetar i vår nutida värld.

Nere på vardagslivets nivå lär sig lärjungar i dag tre ting: intryckets teknik, energins alstring och ajacentrets användning. Många gensvarar på intryck men förmår ej uppfatta eller bruka den energi, till vilken intrycket blott är förelöparen. Andra gensvarar på energin men förmår ej registrera den Plan som den är avsedd att genomföra, varvid energin medför en visserligen stor men likväl fruktlös aktivitet. Åter andra lär sig att använda ögonbrynscentret och står därvid fasta såsom tysta och balanserade mottagare, som styr det tredje ögat, verktyget för den mottagna energins riktande. Det måste noga ihåggkommas att den energi lärjungen brukar icke är den han själv alstrar eller hans egen livskraft utan är något annat, något han mottagit från Hierarkin och för vilket han blott är verktyget eller kanalen. Han måste således lära sig att skilja

mellan de olika slags energier han kommer i kontakt med. Den invigde måste bemästra de tekniker, varmed han skiljer mellan:

1. Den egna energi eller de egna energier som alstrats [375] såsom resultat av hans livserfarenheter tiderna eller århundradena igenom.
2. Hans stråles energi, vilken, rätt använd, bestämmer hans arbete med och för Hierarkin.
3. Den ashramenergi han kan begagna, när han – driven av intryck – genomför verksamheter. På de tidiga stadierna kallar han detta sin Mästares energi men erfar senare att det egentligen är den energi hans Mästares grupp, ashramen, alstrar.
4. Hierarkisk energi eller den energi som utgår ur vissa sinsemellan förbundna ashramer eller ur hela gruppen ashramer, själva Hierarkin. Denna synnerligen mäktiga energi av mycket hög kvalitet kan lärjungen bruka först sedan han gjort sig förtjänt av vissa privilegier och kan betros med att rätt använda maktbefogenheterna.
5. Den energi, som Hierarkins Chef handhar, Kristuskraften, såsom den ibland kallas. Denna kraft inför i de vanligen tillgängliga energierna vissa betingande kvaliteter, som emanerar från Shamballa och således sammanhänger med viljeaspekten. Detta slags kraft har hittills ej stått till arbetande lärjungars förfogande men gör det nu, sedan den frisläppts vid detta års (1948) Wesakhögtid. Också nu kan den användas endast av högeligen betrodda lärjungar och vanligen endast av dem, vilkas strålar är den första, Maktens eller Viljans Stråle, eller den andra, Kärlekens–Visdomens Stråle. Dessa strålar är då strålarna för något av de båda viktigare höljena – själen och personligheten. Det förekommer naturligtvis undantag från denna regel, och dessa undantag blir med tiden allt vanligare, men för närvarande erbjuder höljen tillhörande första strålen och andra strålen det minsta motståndet.

Den första Uppenbarelsespunkten har nödvändigtvis ett särskilt samband med den fysiska världen, med de hierarkiska arbetare som verkar i fysiska kroppar och dem som medvetet använder ajacentret. De som kan arbeta med tankens energi räknar nu ett mycket stort antal, emedan många hundra tusen har genomgått första initiationen. Detta står klart för er, när ni inser hur oräkneligt många de är som är bestämt [376] inriktade mot ljuset, som drivs av andliga motiv och som medvetet försöker vandra vägen eller – för att uttrycka saken i kristna ordalag – vandra i Kristi efterföljd. Må vara att de ingenting vet om esoterisk undervisning eller esoteriska tekniker, men den disciplin de ålägger sig i livet och den fasta föresats och det tjänande de förverkligar leder dem ofrånkomligen och slutligen in på den esoteriska vägen. De är i färd med att lära sig tänka. De söker uppriktigt få veta vad som är den rätta vägen för mänskligheten och önskar utröna Guds vilja. De bygger därför tankeformer och utvecklar förmågan att taga emot intryck. Ännu så länge förefaller de handla bakvänt och behöver därför lära sig att tänka *efter att de mottagit intrycket*, men detta kommer spridningen av olika meditationsförfaranden att med tiden rätta till. Senare kommer den förmåga att rikta, som ajacentret (ögonbrynscentret) äger, att tilldraga sig deras uppmärksamhet och kommer de att bemästra den treledade process som mottagandet av intryck, byggandet av tankeformer och riktandet av energi utgör. Därefter är den första uppenbarelsespunkten icke längre någon uppenbarelse för dem och är de inställda på att intelligent genomföra Planen i fysiska världen.

Den andra Uppenbarelsespunkten: Viljan är ett uttryck för offrandets lag.

Den andra uppenbarelsespunkten är av särskilt intresse. Den avser den invigde lärjungens första kontakt med den energi som emanerar från Shamballa och överföres till honom via Mästaren för den Ashram, till vilken han vid denna tid är ansluten. Han har ännu icke nått det stadium, på vilket direkt kontakt tillåts, och behöver alltså det ashramiska skydd Mästaren skänker. Vid den angivna andra initiationen erhåller han en stimuleringssegenskap, som sätter honom i stånd att ”se” emotionalvärlden, sådan den väsentligen är. Med denna uppenbarelse följer även insikten om att det är ett grundläggande mänskligt behov att ”göra heligt” eller

”hela” det som utgör det mest störande elementet i mänsklighetens tillvaro. [377]

Jag kan icke här avhandla psykiskt byggande, från emotionalvärlden härrörande impulser eller självbedrägligheter, ej heller kan jag ägna tid åt att beskriva de vanliga emotionala tillståndet – som massan människor så väl känner och så noga fogar sig i. Varje människa måste till sist fatta sitt eget oryggliga beslut rörande emotionalvärlden och sin frigörelse från dennas kontroll och måste sedan (i åtskilliga liv) låta sig ledas av principen att icke befatta sig med dess företeelser. Men den invigde lärjungen erhåller en enastående uppenbarelse och en tillämpad betingning, som möjliggör för honom att uppfatta den såsom en av människor skapad helhet eller värld eller ett av människor frambragt medvetenhetstillstånd (eller vad slags beteckning ni än vill bruka) och således något som måste förvandlas. Två insikter uppstår följaktligen i hans medvetenhet:

1. Att emotionalvärlden icke är en Guds skapelse eller gudomligt ”inspirerad” utan är alstret av mänskligt begär, framsprunget vid den mänskliga intelligensens första gryning. Detta begär har byggt tankeformer, som överensstämmer eller är förbundna med varje slags mänskligt begär från den lägsta yttring av fysiskt begär upp till den frigörelsesökande människans andliga längtan och strävan. Vad kan alltså lärjungen uträtta för att ”heliggöra” emotionalvärlden eller ”avskilja” den från den helhet som den Gudomlige Tänkaren, Sanat Kumara, har skapat och med vilken mänsklighetens allehanda begär – medelst emotionalvärlden – blivit insnärjda? När han nått dithän, vet han att han ofrånkomligen till sist måste bidra med något. Han inser att han måste intelligent verka för emotionalvärldens avskiljande från den gudomliga skapelsens sex världar. Mina bröder, jag vill bedja er minnas att skapelsens stjärna är den sexuddiga stjärnan och icke en sjuuddig stjärna.

2. När det behövliga tjänande, den invigde måste bidra med, upptar hans hjärta och tanke, uppenbaras för honom samtidigt metoden. Denna består i bruket av en ”framåtskridande ljuspunkt”. Den är emellertid ett slags ljus, som kan frambringas endast av *viljan*. Denna vilja kan fullt utföra sitt verk först när viljans tre [378] aspekter – såsom exemplifierade i den andliga triadens tre punkter – alla använts i tur och ordning.

Ni kan således se hur stort den uppenbarelse, som kommer den invigde till del, skiljer sig från detta som den genomsnittlige aspiranten och lärjungen betraktar såsom häpnadsväckande uppenbarelsen. Deras uppfattning om värden är felaktig. Det finns en grupptjänandets egenskap hos det slags uppenbarelse vi sysslar med, och den hör även till dessa fem stadier av uppenbarelse, och denna egenskap är för lärjungen okänd, tills antahkarana skapats och den andliga triaden och personligheten sålunda förbundits. Den energi, som då skall användas, sammanhänger helt och hållet med gudomlighetens viljeaspekt. Denna visar sig icke såsom den gör hos genomsnittet av mänsklighetens mer framskridna medlemmar, såsom tillämpad god vilja. I stället uttrycker den sig såsom en dynamisk, förstörande andlig vilja. Den lämnar sitt bidrag av förstörande energi till det förstörelsevärv Hierarkin fyller i samband med emotionalvärlden.

Denna uppenbaresepunkt inbegriper vissa uppenbarelsen av oväntat slag och meddelar den invigde vissa nya och betydelsefulla resultat, vilka registreras såsom sanningar i den invigdes medvetenhet. Han upptäcker att han måste lära att viljans förstörareaspekt är av gudomlig karaktär. Han lär att viljan, när den framvisar denna särskilda aspekt, icke har något med beslutsamhet eller avsiktens fasthet att göra, utan är en flödande energi, som kan riktas mot begärsvärlden, varhelst och närhelst denna kontaktas. Han finner även att han, för att kunna bekämpa denna väldiga och vibrerande emotionalvärld, måste bruka en aspekt av ljuset och att han därför får sitt första tillfälle att arbeta med Ljuset under Viljans inspiration – liksom alla Hierarkins Medlemmar gör. Han inser följaktligen att han *måste* bruka denna aspekt av ljuset under – den bestämt riktade – Viljans aktion för att medverka till att denna värld försvinner såsom ett förnimmande, medvetet väsen. Han vet att han först och främst måste förstöra de emotionala fenomen, för vilka han i skapande mening själv bär ansvaret och att han (sedan han

gjort detta) måste vid andra initiationen, tredje initiationen och fjärde initiationen ådagalägga sin fullständiga frihet från kontakt med emotionalvärldens fenomen. [379] Detta måste han göra genom den lägre mentalmateriens ”framåtskridande ljus” och buddhimedvetenhetens aktivitet. Sedan lägger han till denna den atmiska aktivitetens förstörande kraft. Han måste därvid iakttaga en viss ansvarighet. Sålunda kan han slutligt förstöra (medelst atmavärldens framåtskridande ljus) en viss mängd av emotionalmateria han såsom individ icke bär ansvaret för men som lika fullt sammanhänger med den grupp eller nation, till vilken han genom födelse eller böjelse är ansluten. Det är bruket av triadens tre energiuttringar i dessas förening och syntes, som gör det arbete, tjänarna i världen utför, effektivt.

Av denna korta sammanfattning om den andra uppenbarelsespunktens resultat kan ni se hur vittomfattande uppenbarelsens hela tema är, såsom beskrivande hur uppenbarelse är det som driver, motiverar och genomför hierarkisk aktivitet. Genom dessa uppenbarelser blir den invigde lärjungen varse den uppgift han måste fylla och det steg mänskligheten närmast måste taga – genom någon av de grupper, varav mänskligheten såsom kollektiv är sammansatt. Dessa uppenbarelser avser Viljans bruk i genomförandet av det gudomliga ändamålets evolutionsaspekt. I alla dessa uppenbarelsespunkter är den andliga triaden inblandad, och varenda en av uppenbarelserna är – i ett stadigt crescendo av inlysning – resultatet av initiation.

Alla fem uppenbarelsespunkterna förmedlas eller lämnar sitt intryck vid varje initiation, men skiljer sig mycket åt allt enligt den initiation som genomgås. Viljeaspekten används i ”heliggörandet” eller ”avskiljandet” icke endast vid andra initiationen utan vid dem alla och – i en särskild bemärkelse – vid sjätte initiationen, avgörandets initiation. Denna initiations symbol är de sexuddiga stjärnan. Det avgörande, den invigde därvid träffar, prövar honom med avseende på hans frihet från allt begär – en faktor, som genomsyrar hela den skapade världen. Frihet från denna kontroll anger insikten om Viljan såsom ett uttryck för offrandets lag.

Den kristna tolkningen av Guds Vilja och av offrandets innebörd bygger egentligen på människans avfall och på människans vägran att i det andliga livet se något annat än ointelligent underkastelse under den outgrundliga gudomliga [380] viljan. Den förutsätter även behovet av smärta och lidande i offrandet i bemärkelse av fullständigt avstående från allt som kan betraktas såsom gott och gagneligt, såsom önskvärt och glädjefullt. Denna föreställning om avfall har färgat hela framställningen av det som kristna teologer betraktat såsom Guds vilja. Denna framställning innefattar ofrånkomligen att en transcendent gudom påtvingat sin vilja och leder oundvikligen (ehuru helt och hållet utan beviskraft) till Kristi förskräckliga och symboliska död på korset och till den andliga människans smärtsamma och självupppoffrande liv. Kyrkan har meddelat mycken undervisning om nödvändigheten av att människans vilja underkastar sig den gudomliga viljan men meddelat mycket ringa undervisning eller ingen alls om det glädjefyllda bruket av Kristi Vilja, som finns inneboende i varje form och är på ett säreget sätt aktiv i mänskligheten och därför kan brukas med *glädje* och *förståelse*. Tanken att offrandet betyder lycka och ett glädjerikt förfarande att ”heliggöra” begäret lyser med sin frånvaro. Teologerna varken begriper eller förstår och vägrar därför inse att energi, som inskränkts till och fångslats i emotionalvärlden, frigöres till att brukas i ”upplyst” tjänande i andra världar.

Begreppet *substans* löper genom allt som här givits. Borttynandet av emotionalvärldens substans, den ”genomlysta” substansens sammansmältning med andra världars substans, bruket av ljusets substans såsom ett medel för andlig förstörelse och införandet av den andliga triadens tre slag och kvaliteter av substans (för mänsklighetens frigörelse) framhålles aldrig. Likväl finns alla tre slagen av substans (mentala, buddhiska och atmiska) symboliserade för oss på korsfästelsens berg. Det finns även allmänt i evangeliernas symbolik långt djupare innebörder än de som uppfattats och studerats.

Här har jag emellertid kastat något ljus över denna andra uppenbarelsespunkt och mycket över annat sådant, som ni kan väl begrunda och betänka.

DEL IX

Mina bröder, ni skall finna det värdefullt att sammanfatta den mängd information jag givit rörande initiation. [381] Jag menar icke endast det som sagts i denna särskilda undervisning utan även det som sagts i de många böcker jag har skrivit. Enstaka uttalanden och intressanta detaljer har egentligen ingen större betydelse. Det är hela den allmänna bilden och insikten om den ställning initiationen har i evolutionens system, som borde sysselsätta er uppmärksamhet. I tidigare meddelad undervisning påpekade jag för er att meditation är en planetarisk teknik. På samma sätt kan *initiation betraktas såsom angivande en stegvis fortgående planetarisk fullkomning*, som markerar till exempel vart och ett av naturrikenas uppkomst. Initiation är förnämligast en serie i grader indelade steg eller uppvaknanden, som sätter människan i stånd att med tiden bli en medlem av eller ljuspunkt i Guds Rike. När ett tillräckligt antal av fjärde naturrikets medlemmar (i teknisk mening) genomgått initiationsprocessen, *då* kommer femte riket att träda i exoterisk manifestation. Metoden att göra detta hittills i överfysiska världar bestående rike till även en fysisk verklighet kommer snart att tillämpas, och beviset för detta är att – för första gången i historien – *gruppinitiation* förekommer. Dylka kan nu förrättas, och det är för detta som Hierarkin i dag arbetar, vad aspiranter och lärjungar beträffar.

Jag vet att gruppinitiation måste vara ett svårt problem för er att begrunda. Många frågor måste naturligen uppstå. Kan till exempel en lärjunges fel hindra gruppen från att genomgå initiation? Svaret är: Nej. Att fel och brister förekommer hos medlemmarna av den grupp, som bereds för initiation, medför blott att dessa medlemmar *tillfälligt* utesluts ur gruppen, men det håller icke själva gruppen tillbaka. Gruppen skrider framåt genom dörren, när alla de nödvändiga utmönstringarna gjorts och även när gruppen – såsom en helhet och hos medlemmarna sinsemellan – utvecklat särskilda förmågor. Låt mig närmare ange, utan att jag ingår på detaljer, några av dessa förmågor:

1. Förmågan att blicka utåt och intresset av att se hur livet och skeendena inverkar *på mänskligheten*.

2. Den stadiga tendensen att decentralisera sig, så att det personliga jaget hanteras med ett riktigt sinne för proportioner [382] och icke betraktas såsom den härskande faktorn i det dagliga livet.

3. Såsom ett resultat av denna decentralisering växer aspiranten allt mer mot en fullare sammansmältning med gruppen. Han vet sig vara en oskiljaktig del av gruppen med allt vad ett dylikt förhållande innebär.

4. Han blir för var dag som går mer integrerad. Denna integration är av fyra slag:

- a. Hans personlighet i sina olika delar integreras till en enda fungerande helhet.

- b. Han uppnår ett bestämt förhållande till själen och blir därför en av själen genomlyst personlighet.

- c. Såsom arbetare för mänskligheten svetsas han allt tätare samman med gruppen under skoling och blir en oskiljaktig del av den genom likheten i syften, andlig strävan och skolade tekniker.

- d. Han integreras sakta i mänsklighetens själva hjärta. Detta sätter honom i förbindelse med Hierarkins Hjärta och – genom Hierarkin – kan energierna från Solens Hjärta nå honom.

5. Han visar tecken på en tilltagande sensitivitet för allt som är andligen esoteriskt (glöm ej att det finns esoterik, som icke är andlig utan avgjort sammanhänger med svart magi). Hans inre hörsel och seende öga föres snabbt i esoterisk fokus.

Detta är i korthet några av de förmågor den enskilde aspiranten utvecklar, och om ni studerar dem noga, inser ni att de är av grundläggande betydelse. Det är sammanslagningen av alla dessa förmågor i grupparbetet, som möjliggör för gruppen att söka initiation och träda in genom den dörr som sakta öppnas, varvid gruppen välkomnas av Dem Som befinner sig på den andra sidan.

En annan fråga, som med fog kan ställas, är denna: Måste gruppens alla medlemmar ha hunnit lika långt på lärjungaskapets väg eller kan de stå på sinsemellan olika [383] stadier av lärjunga-

skap eller initiation? Vad ni egentligen menar, när ni ställer denna fråga, är: Genomgår gruppen – sammansatt av individer såsom den är – samma initiation? Står alla dess medlemmar på exakt samma ståndpunkt i evolutionen? Ingalunda. En grupp bör vara (och är även) sammansatt av individer, som har kommit olika långt i utvecklingen. Några bereder sig för andra initiationen, andra skolar sig för tredje initiationen och ett fåtal kan vara redo för fjärde eller femte initiationen. Vilken initiation som skall genomgåas vet *endast* lärjungen och hans Mästare, det angår icke själva gruppen. Mångfalden av de initiationer, för vilka medlemmarna bereder sig, tenderar att berika gruppens innehåll. Ju fler stråltyper, som verkar inom gruppen, av desto större värde blir dennas tjänande. Det är sammanförandet av grupper till förberedelse för initiation, som lett till den djupgående ändring i Hierarkins metoder som nu genomföres. En initiand arbetar i förstone icke enbart under uppsikt av Mästaren för en särskild Ashram. Vissa av Mästarna (vanligen sådana Mästare som jag själv, vilka först nyligen genomgått femte initiationen) har utvalts att skola och undervisa aspiranter tillhörande alla strålarna ända till efter tredje initiationen, förklarings initiation.

Först då ingår lärjungen, den invigde, i den Ashram som Mästaren för hans stråle leder – någon av de högre Mästare som är knutna till de sju större Ashramerna. Om han är lärjunge i en Ashram, vars Mästare tillhör någon av de fyra underordnade strålarna, blir det denne Mästars uppgift att bereda honom för övergång till någon av de tre huvudstrålarna, som företräder de tre aspekterna. Dylåka övergångar och omflyttningar sker hela tiden. När till exempel Mästaren R. åtog sig uppgiften att vara Mahachohan eller Civilisationsledare, omflyttades Hans Ashram från sjunde strålen, den ceremoniella ordningens, till tredje strålen, den aktiva intelligensens stråle. Flertalet av dem som genomgått andra initiationen och tredje initiationen överfördes med Honom enligt vad som kunde kallas en "särskild dispens", varvid övriga medlemmar av Hans Ashram blev kvar för handledning och skolning i tjänst under den Mästare Som efterträdde Honom såsom mittpunkten i sjunde strålens Ashram.

Ännu en fråga kunde med fog ställas: Vad har [384] gruppen för inställning under initiation, om de enskilda medlemmarna genomgår olika initiationer? Är gruppens integritet i fara? Under initiationsskedet är de inriktade på en fokuserad, koncentrerad och djup meditation, vari *den inre inställningen ägnas enbart Hierarkins begrepp*. Lärjungen sysselsätter sig vid denna tid icke med den Ashram, varav han utgör en del, eller med några frågor om beskaffenheten av den Ashram, han nu inträder i såsom invigd – vare sig såsom invigd enligt de jordiska initiationerna eller, i de högre graderna, såsom invigd enligt Sirius-ordningen. Han är under de fyra första initiationerna i medvetenheten helt och hållet centrad på den större helhet, varav den Ashram han tillhör utgör en del. Han skänker Kristus, Hierarkins chef, sin uppmärksamhet, eftersom Denne är Initiator vid de två första initiationerna, vilka för neofyten alltid synes vara av den största betydelse. Efter tredje initiationen riktar han sin uppmärksamhet på denna "besløjade Närvaro av vördnadsbjudande Makt, Som prövar hans lämplighet för arbete i Guds vilja". Jag vill bedja er märka den säregna ordalydelsen "arbete i Guds vilja" och minnas att denna Vilja, centrad eller fokuserad i Shamballa, är en av de stora grundenergierna. Den invigde har att lära sig arbeta i och genom denna Vilja. Om envar invigd i gruppen således är medveten om den initiation han härnäst skall genomgå, så utmönstrar han undermedvetet allt varsevara om yttre kontakter och står ensam, ehuru i gruppformation, inför den ene eller den andre av de båda Initiatorerna. Det inflöde av dynamisk energi, som genom användandet av initiationens stav kommer honom till del, blir gruppens arvedel och tjänar till att egga, integrera och sammansvetsa gruppen till förnyad aktivitet och djupare inre förening.

Något som ofta förbises, men som jag tidigare framhållit, är *det mentala sättet att förhålla sig till initiation*. Så mycken vikt har lagts vid Hierarkins kärleksegenskap, vid att den är yttningen av den andra av de tre gudomliga aspekterna, att den hierarkiska mentaliteten (om jag så får formulera mig) ofta glöms bort. Likväl är det en lag – som hänger nära samman med initiation – att "den invigdes arbete utföres inom det universella intellektets begränsningssfär". Jag

[385] vill att ni skänker dessa ord lugn och mogen begrundan.

Planetlogos verkar – så vitt hans manifestation, Jorden, angår – från den kosmiska mentalvärlden. För att skapa en materievärld riktar Han Sin tanke från det som kan betraktas såsom de konkreta delarna av den kosmiska mentalvärlden. Hela förfarandet handlar om precipitation, konsolidering och instrålning.

Alla de initiationsprocesser lärjungen måste genomgå avser främst den högsta, inkarnerande Gudomens tanke. Denna tanke visar sig såsom viljan-till-det-goda. Lärjungens framåtskridande från en initiation till nästa innebär en steg för steg skeende uppenbarelse av det gudomliga Ändamålet, sådant detta kommer till uttryck genom den hierarkiska Planen och framvisar denna kärleksegenskap (viljan-till-det-goda), som skänker Ändamålet och Planen värme, dess magnetiska dragningskraft och helande, vilket är dess särskilt viktiga attribut. Man skulle kunna säga att Planetlogos' Ändamål, sådant detta emanerar från Hans höga ställe *under inverkan av Hans vilja-till-det-goda*, är av frigörande natur.

Frigörelsens tema (som ligger till grund för alla initiationsprocesser) ligger dolt i Sanat Kumaras karmiska ansvarsåtaganden. Steg för steg, initiation för initiation, når den invigde fram till förståelse av frigörelsen. Först lär han sig att åstadkomma sin trefaldiga personlighets frigörelse. Sedan vidgas begreppet på samhöriga områden, alltmedan han söker bidra till medmänniskornas frigörelse. Senare deltar han i det frigörelseverk, som är förknippat med all sann hierarkisk strävan, och blir en "aktiv del av en frigörande Ashram". Vid de senare initiationerna och efter femte initiationen, uppenbarelsens initiation, ser han med ny klarhet några av de karmiska belastningar som lett Planetlogos till att skapa denna lidandets, sorgens, smärtans och kampens planet. Han inser då (och med glädje) att denna lilla planet väsentligen är unik till sitt ändamål och sina tekniker och att på den och inom den (om ni blott kunde tränga ner under ytan) [386] fortskrider ett stort frigörelseexperiment. Dettas främsta utförare och vetenskapliga genomförare är de "intellektets söner som valde att bli människobarn och likväl för all evighet förblir Guds barn": Dessa "intellektets söner" utvaldes i detta avlägsna förflutna, vari det fjärde naturriket bildades, för att utöva frigörelsens vetenskap. Det ligger en verklig historisk och andligt esoterisk innebörd i Nya Testamentets ord "Vi veta ju, att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och våndas. Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse." Paulus åsyftar här det planetariska ändamålet och Guds barns bestämda hävdande av att de – emedan de genomfört substansens, materiens och formens frigörelse och sålunda genom sin egen förklarade personlighet bevisat denna frigörelses möjlighet – bör belönas med att till sist få manifesteras såsom uttryck för gudomligheten. För detta ändamål och med detta mål i sikte inrättade de initiationens stora evolutionsprocess och frambragte därmed en kontinuitet av uppenbarelse och upplysning. Egentligen är det tidsskede, vari den slutliga initiationen genomgås, helt enkelt en alltmer intensiv, triumferande framvisning av alla förflutna erfarenheters och insikers ändamål. Det är den Ende Initiators uppfyllande av det första löfte som någonsin avlagts till "intellektets söner", när dessa ursprungligen inledde sitt frigörelseverk, och det är "ett plötsligt framstrålning av individens härlighet och dennas förening vid initiationen med det helas härlighet".

Dessa ideer kan ge er en ny uppfattning om initiation, och om ni kan tänka och reflektera rätt, skall de hjälpa er att i någon mån träda in i Guds tanke, varvid ni kan tränga in åtminstone på detta "löftets område", på vilket allt andligt hopp, all förväntan och den dynamiska avsikten bakom evolutionsprocessen beror. "Initiationens salar" (för att ännu en gång tala i symboler), vari den invigde uppvisar sin förmåga av frigörelse, är det verkliga "löftets land". Hela berättelsen om det judiska folket bygger på en insikt om denna grundsanning. Judarna har emellertid förvrängt den till ett slags individuellt och rasligt habegär, vilket beror på rasens djupt liggande materialistiska [387] självskhet. De ger hela det eviga hoppet (som är det hopp alla intellektets söner hyser) en materiell och raslig förvrängd framställning och uppställer ett rent materiellt mål – att besätta land. Allt detta bygger i sin tur på den förmätenhet, den aggressivitet och den

brist på verkligt perspektiv som är grunddrag hos det judiska folket, *trots många undantag*.

Det "löftets område", varpå den gudomliga tanken projiceras, riktas och fasthålls, trogen Planetlogos' igångsättande kraft, finns i kosmiska världar och förblir där oföränderligt. Det är detta, som håller Sanat Kumara kvar i Hans Rådskammare i Shamballa, varvid han troget bistår alla dessa levande varelser som genomgår frigörelse och alla dem som medverkar i frigörelseprocessen, ända tills "den sista trötta pilgrimen funnit vägen hem". Dessa medverkande är de människor som – alla och envar – till sist "inom himmelens gårdar" och på initiationens ställe skall framvisa vad deras höga kallelse är för något. De skall bevisa för alla, som kan fatta vad det innebär, att de framvisat att de "i fullt uttryck åter blivit vad de alltid varit". Nu, när materiens slöjor avlagts, kan den inre härligheten skina fram och – när frigörelseverket är i färd med att avslutas – "kan de vandra med härlighet i skapande värv". Jag återger några ord, som Kristus använde (vid en initiation som förrättades för icke så länge sedan), när Han talade inför en grupp nyinvigda.

OM ANTYDNINGAR

Vi skall nu övergå till att begrunda de antydningar jag redan givit er. De är sju till antalet. Två av dem har jag redan behandlat. De är:

Första antydan. De förändringar, som genomförts i Hierarkin, har varit resultatet av det arbete lärjungarna i världen utfört.

Andra antydan. Människors planering i dag är ett av de första tecknen på viljeaspektens framträdande. [388]

Fem antydningar återstår att begrunda, och jag förtecknar dem här, icke i frågeform såsom de tidigare gavs, utan i sin ursprungliga ordalydelse. Jag vill bedja er att läsa igenom dem flera gånger med tankens koncentration och märka hur nära de hänger samman med varandra och hur de på initiationsprocessen kastar ett ljus, som är enastående, till sitt värde syntetiskt och upplysande. Såsom jag sagt er, kan de var och en tolkas på sju sätt, men vi skall för våra syften begränsa oss till att studera dem sådana de angår antagna lärjungar, det vill säga de lärjungar som arbetar i en Ashram och bereder sig för tjänande och för initiation.

Tredje antydan. Lärjungar i alla Ashramerna har i uppgift att samtidigt "modifiera, kvalificera och anpassa den gudomliga planen". Varför är detta så? Varför *påtvingas* icke Planen?

Fjärde antydan. Den invigde vet, eftersom han arbetar. Vad betyder denna antydan för er?

Femte antydan. Nyckeln till den riktiga tolkningen av en antydan ligger i dennas förbindelse med tanken på riktning i tid och rum.

Sjätte antydan. Lärjungen måste igenkänna den antydan som sammanhänger med den punkt i medvetenhetsutvecklingen *han själv* nått ... Min enda ansträngning består i att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse.

Sjunde antydan. Ett av tecknen på beredskap för initiation är förmågan att se den expanderande och inklusiva helheten och att märka den lag som överskrids, när delen blir det hela.

I samband med den sjätte antydan påpekade jag att uppenbarelse – erhållen genom rätt inriktning och rätt tänkande – ingår i den invigdes skolning. Många som sålunda skolas fördröjer sitt framåtskridande genom att icke igenkänna uppenbarelsen, när denna ligger bortom deras andliga horisont.

Ni märker att antydningarna själva ofta handlar om vad en antydan är för något, eftersom en antydan egentligen och rätt betraktad är *fröet och grodden till en avsedd uppenbarelse*. Mästaren vet väl vilken uppenbarelse det är, [389] som kommer närmast i ordningen för lärjungen under skolning. Genom antydningar sätter han fröet till uppenbarelsen, men det återstår för lärjungen själv att upptäcka det som uppenbarelsen är avsedd att frambringa och att nära fröet, tills det blommar ut i uppenbarelsens skönhet.

I det jag söker klargöra dessa antydningar för er, gör jag icke det arbete ni borde göra. Det

enda jag gör är egentligen att till ert gagn klart framställa de ideer, upplysningar och begrepp som redan finns i ert undermedvetna – ditförda genom meditation, studium och experimentellt undersökande levnadssätt. Sedan jag gjort detta, överlämnar jag till er att fortsätta ensamma och utan hjälp fram mot uppenbarelsens ögonblick. Ni talar om en serie initiationer, men Mästarna talar om en *serie uppenbarelsen*, och Deras arbete med Sina lärjungar består i att bereda dem för uppenbarelse. Betänk, mina bröder, att uppenbarelsen är svår att mottaga och behålla – något som ofta förbises. Den är för lärjungens personlighet utmattande, men den är till intet gagn, såvida personligheten ej inser den. Den är ytterst stimulerande, och den invigde genomgår under en uppenbarelse tre stadier: Först kommer hänryckningens och den högsta insiktens stadium. Sedan följer mörker och nära nog förtvivlan, när uppenbarelsen bleknar och lärjungen finner att han åter måste vandra i världens allmänna ljus. Han vet nu vad som *är*, men det är här hans prövning ligger, ty han måste fortsätta, stödd på denna inre kunskap, men utan den eggelse uppenbarelsen först gav honom. Slutligen uppgår han så i sitt tjänande, i att hjälpa sina medmänniskor och leda dem mot *deras* nästa uppenbarelse, att upphetsningen och reaktionen faller i glömska. Då upptäcker han till sin överraskning att uppenbarelsen, närhelst han så vill – om den tjänar hans osjälviska intressen –, för alltid är hans. Begrunda detta.

Låt oss nu studera de återstående antydningarna:

Tredje antydan. "Lärjungar i alla Ashramerna har i uppgift att samtidigt 'modifiera, kvalificera och anpassa den gudomliga planen'. Varför är detta så? Varför påtvingas icke Planen?" [390]

Ni märker genast att denna antydan hänger samman med den första. Ansvarstagandets begrepp ligger till grund för denna antydan, och i samband därmed vill jag påminna om att ansvars känslan – ur den esoteriska vetenskapens synvinkel betraktad – är själens *första* och särskilt framträdande kännetecken. I den mån en lärjunge således är i kontakt med själen och blir en av själen genomlyst personlighet och följaktligen står under själens ledning, i samma mån åtar han sig den uppgift som i tredje antydan framläggs för honom. Förfarandet att "modifiera, kvalificera och anpassa" tillämpas genom den intellektuellt fokuserade personligheten och befordras genom det konkreta intellektets förmåga att begripa. Denna process blir ett resultat av själens aktivitet i dess egen värld och sammanhänger helt och hållet med den hierarkiska gruppavsikten och främjandet av den gudomliga Planen.

Lärjungens förmåga att uppfatta Planen skiftar naturligtvis enligt den nivå han nått i evolutionen. På lärjungaskapets mycket tidiga stadier är hans förmåga att "modifiera, kvalificera och anpassa" verkligen ringa, men varje expansion av medvetenheten gör honom allt bättre skickad för detta arbete. Ni torde finna det intressant att ånyo studera den beskrivning av lärjungaskapets stadier som lämnats i *Lärjungaskap i den nya tidsåldern, volym I*. Ni torde märka att varje stadium (när det innebär en faktisk erfarenhet) möjliggör för lärjungen att allt klarare se Planen ur Ashramens synvinkel. Slutligen kommer den tid, då lärjungen tränger in i tingens innersta väsen och är Mästarens hjärta så nära att den hierarkiska planeringen blir något, i vilket han deltar och till vilket han lämnar sitt bidrag.

Två tankar bör här beaktas. För det första bör man inse att lärjungen enligt Lagen måste bemästra den andliga jämkningens konst och för det andra att de tre orden "modifiera, kvalificera och anpassa" bestämt avser de tre världar, vari Planen måste manifesteras. Det finns två slags jämkning, mina bröder. Det finns den kompromiss, med vilken man av opportunitetsskäl når en uppgörelse, och denna tenderar vanligen att bli den minst önskvärda, den mest materiella och den lättaste. Det finns även den jämkning som leder beslutsfattandet (och [391] beslutsfattande ingår alltid i Planens främjande) i riktning mot det som gäller de andliga värdena och det som till sist medför det största goda för de flesta. Det är denna jämkningens konst, som lärjungen måste lära sig, ty man vinner intet med att påtvinga andliga värden. Den jämkning, som lärjungen gör bruk av, handlar om att göra avvägning mellan hans egen insikt om det

stadium mänskligheten genomsnittligt står på och Mästarnas åsikt om vilka omedelbart genomförbara delar av planen som borde framläggas för och kunna uppfattas av alla.

En skolad och fungerande lärjunges värde för Ashramen ligger i hans förmåga att ”med Ashramen se” den verksamhet som fordras och tekniken och sättet för genomförandet av ännu ett utvecklingsskede inom den eviga planen. Till detta måste läggas lärjungens förståelse för den civilisation och den kultur han tillhör och ett begripande av det område, på vilket hans strävan måste ligga. Eftersom han är en verksam människa och ingår i livets stora panorama, kan han för Ashramen tolka vad han ser av utbredd ondska, vad han märker av mänsklighetens strävan efter det goda och de ordlösa massornas ”uppenbarande röst”. De förslag, han kan ställa om hur hierarkiska ideer kan omedelbart förvandlas till mänskliga ideal, är av vikt för Mästaren i hans Ashram. Hans värde på detta område för hierarkiskt arbete består i att han *icke* är en Mästare, att han med nödvändighet står i närmare kontakt med vanliga människor i dessas dagliga liv och att personligheter är området för hans aktiviteter, medan däremot Mästarna och de högre invigda arbetar med själar. När en lärjunge är en av själen verkligt genomlyst personlighet, kan han lämna Mästaren högst värdefullt bistånd. Det bör påpekas att det finns tre slags hierarkiska arbetare:

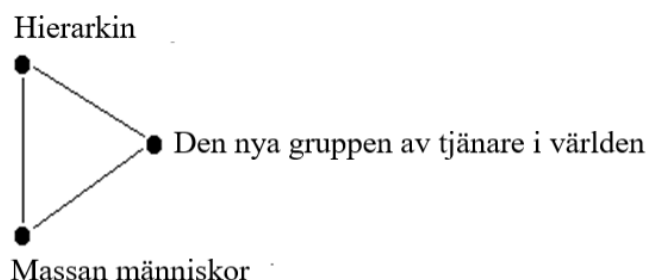
1. Själar, det vill säga de invigda som genomgått fjärde initiationen, avsägelsens initiation, och hos vilka själskroppen, kausalkroppen förstörts. De är Planens Väktare.
2. Av själen genomlysta personligheter. Detta är lärjungar, vilka genomgått någon av de tre första initiationerna och genom [392] vilka ”själarna” verkar i Planens utförande.
3. Intelligent aspiranter, som ännu icke är av själen genomlysta personligheter men som inser Planens nödvändighet och söker sina medmänniskors välfärd.

Den högsta gruppen formulerar Planen. Den andra gruppen ”modifierar, kvalificerar och anpassar” Planen efter samtida mänskliga förutsättningar och tryggar därmed Planens stegvis och stadigt fortskridande kontinuitet. Den tredje gruppen är de verksamma, som för ut planen till mänskligheten och söker göra den genomförbar, varvid de tar den andliga jämkningen till ledning, den jämkning som den andra gruppen framvisar.

De främsta handlande individerna är lärjungar, som uppfattar Planen och är andligen upplysta om de åtgärder de skall vidtaga för att modifiera Planen i mentalvärlden, så att mänskligheten godtar den på ett intelligent framåtskridande sätt och icke dynamiskt påtvingas den med de fördärliga verkningar som därav följer. De åtar sig ansvaret för den behövliga jämkningen, ty det är *deras* ansvar och icke Mästarnas. Planens olika sidor – sådana dessa framläggs för dem i Ashramen – modifieras och omordnas sedan, så att Planen blir till en serie steg och icke något våldsamt nedslag av en ej insedd idé. Man kan säga att lärjungens andliga jämkande (som han gör, när han arbetar med Planen) förvandlar den grundläggande idén (genom mental modifiering) till ett godtagbart ideal.

När modifieringsprocessen är fullbordad, stiger idén – i form av ett ideal – ner i emotionalvärlden, känslornas värld. Där färgas den med den kvalitet som den arbetande lärjungen anser göra den bäst tilltalande för de människomassor han kanske arbetar med och i synnerhet för dem bland de intellektuella som är aspiranter.

I dag är det två kvaliteter som ”färgar” idealet för den kommande civilisation alla lärjungar arbetar för: frihet och andlig trygghet. Detta gäller även, om den som talar om trygghet utelämnar ordet ”andlig”. Det är likväl denna de söker. Senare framläggs idealet, ”*lämpligt modifierat och kvalificerat*”, för människorna [393] i fysiska världen, anpassas där till tänkandets olika områden, till de olika medvetenhetstyperna och till de nationer och grupper, med vilka den nya gruppen av tjänare i världen arbetar. Dess lägsta punkt tränger ner i människomassorna. Således har ni:

En rät linje av nedstigande kraft går från Mästarna till människornas led, och i den nya gruppen av tjänare i världen fullgöres uppgiften att "modifiera, kvalificera och anpassa". Misstag begås ofta, ty detta tredelade arbete är beroende av klar syn och balanserat omdöme, men arbetet fortskrider trots allt, och till sist framträder verkligen det som är en gudomlig idé såsom ett godtagat ideal och blir, när tiden är inne, medlet för hela människosläktets framtidskridande på evolutionens väg.

Fjärde antydning. "Den invigde vet, eftersom han arbetar. Vad betyder denna antydning för er?"

Dessa fåtaliga ord beskriver evolutionens hela historia. Kristus uttryckte det i andra ord, när han sade, "om någon vill göra Hans vilja, så skall han förstå". Enligt den esoteriska lagen föregår görandet alltid kunskapen, emedan man vinner kunskapen genom experiment och erfarenhet. Lärjungen eller aspiranten arbetar alltid i mörkret, i synnerhet gör han det på [394] sina tidiga utvecklingsstadier, i det han följer en djupt liggande och dold instinkt för rätt verksamhet. Genom denna svåra och ihärdiga pliktuppfyllelse, först därtill manad av samvetet, eggad av sin vaknande själ och under Mästarens inflytande, vandrar han fram från mörker till ljus. Han upptäcker att lydnaden för sina andliga instinkter oundvikligen leder honom in i kunskapens rike och kunskapen – sedan den väl förvärvats – med tiden förvandlas till visdom. Han blir då en Mästare och vandrar icke längre i mörkret.

Aspiranter är vanligen förbittrade över de många cykler av mörker de synes få genomvandra. De klagar över svårigheten med att arbeta i mörkret och ingenstans se något ljus. De glömmer att förmågan att arbeta i mörkret eller i ljuset är en enda inneboende förmåga. Grunden därtill är att själen icke vet av något annat än *vara* och att ljus och mörker – för själen – är ett och samma. Framför allt annat är det så att kunskapen erhålles genom medvetet experiment och att där ingen experimentverksamhet pågår, där kan heller ingen erfarenhet vinnas. Kunskapen är belöningen för båda dessa faktorer – en kunskap som ej är teoretisk utan är bevisad, faktisk och det intelligentas resultatet av hårt arbete. Den är även resultatet av ofta upplevd (rätt hanterad) nöd och andlig aning.

Det nyss sagda gäller den enskilde aspirantens liv och verk, när han söker lösa sin egen lägre naturs problem och bereder sig för det stadium, på vilket han blir en av själen genomlyst personlighet. Det gäller även den arbetande lärjungen, som söker kunskap och visdom, allt medan han efter bästa förmåga förverkligar den hierarkiska planen. Han måste nödtvunget experimentera och vinna praktisk erfarenhet. Han måste lära vad både framgång och misslyckande betyder och vilken kunskap, som därigenom kan vinnas. Kunskapen erhåller aspiranten först genom den kamp han får utkämpa, medan han vandrar framåt in i större och klarare ljus. Sedan får han den, när han (i det han söker uttrycka själen) lär att glömma sig själv för andras behov, när de efterfrågar det ljus och den kunskap han må äga. Visdom intar kunskapens plats, när i kampens, smärtans och [395] det hårda arbetets förvandlande eld aspiranten blir till den arbetande lärjungen och steg för steg upptas i Hierarkins led.

Det nyss sagda har andra och djupare innebörder, men jag har här visat er vägen till fullständigare kunskap. Den dolda betydelsen uppenbarar sig ofrånkomligt, när ni arbetar genom experiment och erfarenhet och från erfarenhet till ett framväxande uttryck för gudomligheten.

Femte antydning: "Nyckeln till den riktiga tolkningen av en antydning ligger i dennas förbindelse med tanken på riktning i tid och rum."

Mina bröder, jag undrar om ni kan inse att en antydning ej är en antydning, så länge den icke ger *riktning* och kraft att gå framåt. En antydning är icke någon lämnad uppgift, något statiskt. Rätt behandlad, blir den det dynamiska, underförstådda nästa steget framåt på återvändandets väg. Det är *där* som orden "i tid och rum" får en mening. Något av det första, som lärjungen får lära sig, är att iakttaga den rätta tiden vad avser både hans eget experimentella andliga liv och det arbete han kanske utför i vardagslivet, under det han mottar hierarkiskt intryck. Detta är en av de svåraste läxorna att lära, i synnerhet på det stadium, där lärjungen lätt kan påverkas av impulsiv, emotional entusiasm. Detta är något människor tillhörande sjätte strålen, idealismens eller hängivenhetens stråle, har särskilt svårt att lära.

Under nybörjartiden gör lärjungar fler misstag rörande *tiden* än något annat slags misstag. Detta torde man naturligt befara, eftersom tid ej annat är än livet i det dagliga *skeendet*. Jag vill att ni märker ordet "skeendet", såsom det hänför sig till *löpande skeenden*. Tiden är intet annat än skeendenas eftervertannat, sådant detta registreras av den fysiska hjärnmedvetenheten. Dessa skeenden tenderar att utöva en överdriven, alltför stark verkan på lärjungen. När han emellertid kan tänka på skeenden såsom aspekter av tiden, börjar han utveckla icke endast en behövlig medvetenhetskontinuitet utan även ett sinne för proportioner, vilket får en stadgande och sund inverkan. De studerande [396] gör klokt i att taga fasta på orden "riktning i tid och rum" och bruka dem såsom en frötanke i meditation. På detta torde de ha mycket att vinna.

Man gör klokt i att minnas att "rummet är ett väsen" – såsom H.P.B. uttryckte det. När han så definierade rummet, gav han mänskligheten en av de viktigaste antydningar den någonsin erhållit. Insikten om detta väsens existens för med sig en praktisk förståelse av aforismen "i Honom är det, som vi leva och röra oss och äro till". Den förklarar nödvändigheten av den esoteriska läran om de planetariska centren och om världarna såsom medvetenhetstillstånd. Lärjungen börjar då studera sig själv i förhållande till detta "alltomslutande väsen", för att utröna den "riktning" från vilken de olika energierna kommer (de energier som ger honom kraft i livet och driver honom till handling) och stegvis vänja sig vid "var dessa kraftstationer och dessa strålande centra av ljus och kunskap är belägna, vilka grundats av den gudomlige skaparen och är livets källor och ljusets och kunskapens upphov". Sålunda har det uttryckts i de forntida arkivens uppteckningar, som jag ibland söker översätta för er.

Riktning. Tid. Rum. När lärjungen begrundar de begrepp dessa ord avser, börjar de ockulta uppgifterna få en ny och djupt esoterisk innebörd för honom. På två sätt kan lärjungen studera dessa ord (och det är för lärjungar jag skriver):

1. Såsom angivande den riktning i tid och rum, från vilken den drivande energin och den inlysande kärleken kan göra intryck på den mottagliga lärjungen.
2. Såsom angivande (återigen i tid och rum) den riktning, i vilken de energier lärjungen handhar måste gå, när han lär sig att samarbeta med och genomföra den hierarkiska Planen. Detta är den positiva, icke negativa sidan av dessa ords begrepp.

Lärjungen rör sig alltid i en värld av energier. Dessa träffar honom från många olika håll. Han måste lära vilka energier han skall avvisa och vilka han skall vara mottaglig för. Alla dessa energier rör sig i rummet och är i verkligheten rumväsendets livsaspekt. Alla är de bestämda av tidsfaktorn, som lärjungen [397] måste göra sig förtrogen med. Förfarandet göres ibland i motsatt riktning. Lärjungen lär sig att bruka energier – som han lokaliserar och finner i rummet – inom en fastställd tid och att sedan med sina egna omedelbara ansträngningar rikta dem rätt (genom ajacentret) på arbetet och på gruppen, som står under hierarkiskt inflytande. Begrunda detta, ty i dessa ord ligger mycken inlysning dold.

De två återstående antydningarna skall jag behandla i mitt nästa meddelande, och då skall undervisningen om antydningarna avslutas. Undervisningen om formlerna avslutades i den

tidigare lämnade undervisningen, emedan tillräckligt då hade givits om dessa svårfattliga formler att tjäna undervisningssyftena under den kommande tidscykeln.

UPPENBARELSEPUNKTER

Vi har redan avhandlat två av uppenbaresepunkterna och har således betraktat de två som avser de två första initiationerna. Dessa genomgås i respektive fysiska världen och emotional-världen. Vid andra initiationen börjar den invigde för första gången (ehuru i den mest elementära formen) taga viljeaspekten i bruk och – i den beskärda uppenbarelsen – tar han ett större steg mot tredje initiationen, förklaringens initiation. Detta avser personlighetens förklaring och befrielse från de tre världarnas förförliska fängelse. Nu står han inför denna stora övergångs-initiation och får möta den uppenbarelse som uttryckts för oss med följande ord:

Monaden är för Planetlogos vad tredje ögat är för människan.

Detta är gåtfulla ord och kan förstås endast om de sätts i samband med den närmast föregående uppenbarelsen, som handlar om viljan och offrandets Lag. Det bör ihågkommas att offrandets Lag (i sin förstörareaspekt) är den under andra initiationen, tredje initiationen och fjärde initiationen härskande.

1. Vid andra initiationen, dopets initiation, häves [398] emotionalkroppens kontroll. Denna offras på det att intuitionen, den högre motsvarigheten till den ”drivande längtan” (som den ibland kallas) må taga kontrollen.
2. Vid tredje initiationen, förklaringens initiation, häves personlighetens kontroll på det att intellektets son, själen, slutligen må träda i det konkreta och dittills styrande lägre intellektets ställe. Personligheten frigöres och blir blott ett verktyg för själen, och återigen sker detta genom offrandets lag.
3. Vid fjärde initiationen genomför förstörareaspekten av offrandets lag kausalkroppens, själskroppens, förstöring på det att den förenade av själen genomlysta personligheten må verka under direkt inspiration från den andliga triaden – monadens trefaldiga uttryck eller redskap.

Betydelsen av dessa ”skeenden av förstörelse, som frigör planetens fånge” (det vill säga den gudomliga, andliga människan), ligger däri att efter fjärde initiationen ändamålets ljus är den enda styrande faktorn i den invigdes karriär. Han inträder då på ett stadium, på vilket han stadigt träder närmare det ”centrum där Guds vilja är känd”. Det är en elementär uppenbarelse av det gudomliga Ändamålet, som ges vid tredje initiationen. Endast första stadiet av detta gåtfulla alltomfattande Ändamål uppenbaras vid denna tid. De sex återstående initiationerna uppenbarar (för Mästaren) det allt inneslutande Ändamålet.

Tidigare sade jag er att de tre världarna bör betraktas i förhållande till Uppenbaresepunkterna: förfarande, ställe, mål. Alla tre är till gagn, när vi betraktar den förestående uppenbarelsens natur.

Insikten om dessa uppenbaresepunkter ingår automatiskt i två huvudsakliga förfaranden eller planerade processer:

1. Det förfarande som tillämpas, drivet av offrandets lag, som ”förstör alla hinder, bryter ner alla spärrar och avlägsnar alla individuella [399] motstånd och sålunda frigör den invigde till att inträda i den kraftvirvel, vari han lär sig metoden för att handha den planetariska motsvarigheten till det han såsom individ övervunnit”. Dessa ord skall noga studeras i samband med andra initiationen, tredje initiationen och fjärde initiationen.
2. Det förfarande som tillämpas vid de fem återstående initiationerna: I dessa initiationsprocesser sker ett ”andligt upptagande av den invigde i det universella intellektets krets och cykel”. Då ”lyftes den invigde upp och frigöres på planetariska områden för strävan, på vilka viljan måste brukas såsom Monaden må rikta den”.

Ni kan av det nyss sagda inse att hela denna högre undervisning nödvändigtvis måste förbli svårfattlig – beslöjad och skyddad till den invigdes värn och trygghet. Detta tvåfaldiga förfarande ifråga om det avgörande ögonblicket i var och en av initiationerna övervakas alltid synnerligen samvetsgrant. Det ögonblick, ”vari den invigde, när han står på punkten inom triangeln och icke på kvadraten,” ser (blixtnabbt) det stora inrättningsförfarande, som skall föra honom från den omedelbart förhandenvarande uppenbarelses punkten vidare till den slutliga härligheten, måste skyddas och kommer alltid att skyddas.

Stället för denna särskilda uppenbarelses punkt ligger i mentalvärlden. Genom att det konkreta, lägre intellektet och intellektets son inrätas med det abstrakta intellektet skapas en direkt kanal för seendet. Medlet för uppenbarelsen är vid denna initiation antahkarana, som snabbt bygges och således kan tillhandahålla förbindelseleden och den esoteriska synförmågan. Mottagningsverktyget är det tredje ögat som – för ett ögonblick – är tillfälligtvis avstängt från sin uppgift att rikta energi i fysiska världen och då blir ett stationärt mottagningsorgan, inåtvänt mot det högre ljuset. Hjässcentret medverkar därför, och det sker en andra inrättning mellan ajnacentret, hjässcentret och själskroppen. Allt detta sker vid en höjdpunkt under tredje initiationen. För första gången i sin individuella historia är den invigde fullständigt [400] inrätad och kan verka direkt genom hjässcentret till den andliga triadens högsta punkt. Där har ni alltså grunden till den förklarande härlighetens plötsliga inflöde.

Detta är initiationens *mål*, och förfarandets, ställets och målets triangel skapas, blir blixtnabbt till för att sedan – vid initiationsprocessens slut – tona bort, varvid den likväl efterlämnar en bestående, ny, andlig och instinktiv tendens till med monaden sammanhängande förnimmelse och livsuttryck.

Ni märker således hur denna information – genom att påpeka det tredje ögats inriktning under denna initiationsprocess och dess nya funktion i förhållande till monaden – kastar nytt ljus över monadens arbete. Detta tredje öga är nu mottagligt för ljus från den högsta källan, hejdar sig i sin utåtriktade aktivitet och verkar liksom en lins för ljusbrytningen och för uppnåendet av den inre syn som för den särskilda ståndpunkt i evolutionen som uppnåtts är den högsta möjliga. Allt detta innebär en aktivitet, som (utom vad gäller de högsta invigda) förblir mycket gåtfull. Ett studium av tredje ögats bruk vid tredje initiationen skall dock bringa klarhet i läran om att monaden för planetlogos är vad tredje ögat (i sin uppgift vid initiationen) är för lärjungen vid tredje gradens initiation.

Monaden är ljuskällan icke endast för människosläktet utan den är även *mottagaren av ljus från den trefaldiga solen*. Den är den lins, genom vilken Sollogos’ ljus kan flöda till Planetlogos, varvid den bevarar och i detta ljus stadigt håller Planetlogos’ syn, ändamål, vilja och skapande avsikt.

Mer i detta ämne får jag icke meddela er. Jag kan ge blott beslöjade antydningar och formulera för er vissa uttryck eller frötankar, som (om de betraktas och beaktas som sig bör) kommer att börja öva er förnimmelse och utveckla tredje ögat, sätta detta i stånd att omorientera sig och ändra sin funktion, när den rätta tiden och det riktiga avgörande tillfället är inne.

Jag har sagt er att dessa uppenbarelses punkter är grodden eller fröet till en viss åkallande makt. Detta gäller i synnerhet undervisningen om tredje ögat. Initiation är icke någon abstrakt, mystisk process, [401] som lärjungen får genomgå i någon av de högre världarna, icke något som lärjungen måste bli varse om endast gradvis, allteftersom vetenskapen därom sipprar ner i dagsmedvetenheten. Detta sistnämnda må vara delvis sant om de två första initiationerna (vilka med avseende på Sirius är initiationer på tröskeln). Men alla de därefter följande initiationerna omfattar hela individen och ”tre periodiska höljen”, så att de medför en stadigt framväxande förening av dessa tre, en ökande reaktion på Världens Ljus och en förmåga att i fysiska hjärnan (om den invigde på grund av karma, eget beslut eller tjänande verkar i den fysiska kroppen) registrera det som genomgås. I denna registreringsprocess är tredje ögat aktivt inblandat. Allt-

ifrån tredje initiationen är detta tredje öga föremål för utbildning och börjar fungera på de två sätt som närmast beskrives:

1. Det är (i viss mån) en motsvarighet till det konkreta intellektet med dettas förmåga att tolka omgivning och erfarenhet.
2. Det kan även fungera såsom en lins eller ljussamlare från de högre världarna.

Ni märker således den nya innebörd dessa ideer ger de tre stadier som beledsagar uppenbarelsepunkterna: penetrationsstadiet, polarisationsstadiet och precipitationstadiet. Jag överlämnar åt er att själva komma fram till de slutsatser som skall dragas, sedan ni studerat undervisningen såsom sig bör.

Den fjärde uppenbarelsepunkten uttrycks i följande ord:

”Ändamålet är i sig blott en energi, som frigöres inom Shamballas Rådskammare. Där måste den taga gestalt.”

Denna uppenbarelsepunkt för den invigde till en av kontemplationens högsta punkter. Vi har här att göra med det plötsliga uppfattandet – vid fjärde initiationen, avsägelsens initiation – av ännu en fas av den gudomliga, bestämmande Viljan. Han har börjat igenkänna och tolka – om än på [402] ett elementärt sätt i jämförelse med det han vid nionde initiationen kommer att igenkänna – Viljans förstörareaspekt, när den yttrar sig genom offrandets lag. Nu kan han för första gången (såsom resultat av förstörelsen) börja fatta denna samma Viljas väsentliga byggande aspekt och uppskatta sin framtida uppgift såsom en skapande byggare. Jag vill påminna om att det byggande som här utföres icke är det slags byggande, som utmärker den andra gudomliga aspekten – Kärleken–Visdomen. Det är bestämt förbundet med det byggande den första aspekten, Ändamålet, Makten eller Viljan, utför. Det handlar om de processer som föregår det egentliga skapande byggandet, ritandet av blåkopiorna (om termen tillåts) ”inom Shamballas gränser”, där höga andliga Väsen måste uppgöra Sina planer. Detta är en process, som skiljer sig från den skapande byggnadsprocessen och sammanhänger med ett gåtfullt företag, som utföres enligt ”sammansättandets lag”.

Den energi, som brukas och som den invigde vid denna tid för första gången och mycket tillfälligt kontaktar, är den som Planetlogos brukar, när Han inom sin begränsningssfär samlar denna utomplanetariska substans, som stegvis måste användas, när varats och formernas värld skrider framåt enligt evolutionens lag. Det måste till exempel ihågkommas att de planetariska formerna numera består av mycket högre slags substans än de i urtiden gjorde. Det måste ihågkommas även att en stor utmönstringsprocess ständigt pågår, beledsagad av en parallell *ersättningsprocess*. Det som förkastas och det som esoteriskt kastas ut såsom icke längre till gagn för Planetlogos’ ändamål ersätts med det som ”motsvarar Faderns ändamål”. Det är detta begrepp som parodierats och förvrängts genom den kristna läran om det ”ställföreträdande försoningslidandet”. Denna föreställning växte fram på grundvalen av en sammanblandning mellan offrandets lag och sammansättandets lag och skedde på den tid, då varje förståelse av Faderns natur förblev ett högsta mysterium. Hela processen tolkades då enligt den första och högsta aspekten av den väsentliga treenigheten, varom människan ingenting visste, i stället för enligt den andra aspekten, den byggande, magnetiska aspekten, [403] Kärlekens aspekt. Vi är – om det blott allmänt kunde inses – i färd med att omtolka och omordna det som kan kallas ”den lärobyggnad som ligger till grund för sambandet mellan kunskap och visdom”. Detta innefattar förstörandet av gamla begrepp, såsom det om manifestationens treenighet, och sammansättandet av de nya och riktigare ideer som oundvikligen måste träda i de gamlas ställe, när utvecklandet av den första aspekten framläggs för den invigde på vägen. Genom vissa aktiviteter, som genomföres senare, kommer detta att gradvis sippra ner i mänsklighetens medvetenhet och kommer den nya världsreligionen att grundas på en djupare andlig uppfattning om Faderns

aspekt eller livsaspekten i stället för den nu snabbt kristalliserande åskådningen om Sonens aspekt eller medvetenhetsaspekten.

Ni får här en ledtråd till den undervisning jag ofta meddelat er, den om att de högre andliga utvecklingsprocesserna medvetet måste lämna plats åt ett mycket högre slags uppfattning, för vilken vi ännu icke har någon beteckning. Ifråga om medvetenheten talar vi ständigt om initiation. Ifråga om denna nya process av samtidig uppfattning och tolkning brukar vi det tämligen vaga ordet "identifikation".

Den process, vari den invigde nu tillåts vara delaktig under och efter fjärde initiationen, avsägelens initiation (som framställs för honom i en följd av uppenbaresepunkter), möjliggöres genom att han underkastat sig offerandets lag. Detta medför i sin tur att hans medvetenhet – genom flera utvecklingsstadier – börjar röna påverkan av sammansättandets lag. Detta är en lag, som jag hittills i min undervisning icke hänvisat till. Den invigde kan nu – genom uppenbarelse han rätt värderar och förstår – till sitt arbete med Planen och dess byggnadsteknik lägga en förmåga att arbeta med det gudomliga ändamålet och med de substanser (av eteriskt slag) och de energier som genomströmmar den kosmiska eterkroppen (de fyra högre världarna inom vår kosmiska fysiska värld) enligt en lag, som satts i verket av Fadern men som möjliggör Sonens byggnadsverksamhet, så att den helt och hållet överensstämmer med det gudomliga ändamålet. Denna process har ännu en sida, uppenbarad genom den uppenbaresepunkt som uppnås vid fjärde initiationen, nämligen att den allra högsta punkten i frigörelseprocessen då anges, [404] eftersom de energier som frigöres inom Shamballas Rådskammare är "den levande substans som är av ersättande natur och som göres tillgänglig för den framåtskridande ljuspunkten". Denna punkt i den gudomliga medvetenheten som (för våra ändamål) kan kallas Enheten, Människan, frigör i sin tur den substans, varav alla former bildats, och låter manifesteras den högre motsvarighet till denna substans som – för människans bruk – frigjorts i Shamballa. Detta är ett djupt mysterium, och jag fruktar att det icke är mig möjligt att klarare uttrycka dessa ideer. Men enligt motsvarighetens eller analogins lag kan den invigde gradvis nå fram till en riktig uppfattning om de här gällande innebörderna. Dessa uppenbaresepunkter utgår ur innebördernas värld, icke ur meningens värld, och frigör därigenom formerna i skenets värld. Ni har således i den här framlagda uppenbaresepunkten samma tre i följd tillämpade metoder för sanningsuppfattning som återfinns i alla dylika uppenbareelser. Vilka är då dessa metoder?

Först och främst insikten om *en stor procedur*, som enligt sammansättandets lag måste svara för att utomplanetariska energier införes, allt eftersom varats och formens världars frigörelse åvägbringas av den andra gudomliga aspekten. Om denna procedur kan jag intet omtala för er. Platsen eller *stället* för sammansättandets procedur har klargjorts. Det är i Shamballas Rådskammare. Men, mina bröder, jag vill rikta er uppmärksamhet på att namnet Shamballa blott är ett ord, som förmedlar idén om en väldig brännpunkt för energier, som Planetlogos sätter samman och samlar för att skapa en manifestation, som är ändamålsenlig för Hans i utveckling stadda avsikt och planetariska tjänande. *Målet* är lika klart: det består i att sätta samman det som i sig äger energier för frigörelse. Liksom frigörelsens vetenskap enligt den hierarkiska Planen är den teknik som brukas för frigörelsen av skenets värld, så frambringar – på en mycket högre nivå – sammansättandets lag [405] energins vetenskap, som avser den frigörelseprocess (i en betydelse ni omöjligt kan förstå) som inverkar på deras arbete som i meningens värld strävar efter frigörelse. Återigen ser ni hur allt detta sker på de tre stadierna penetration, polarisation och precipitation, ty det sammanhänger med sammansättandet av de frigörande energier som införts i vår begränsningssfär genom verksamheten av Väsen i Shamballa, Vilka kan penetrera in i utomplanetariska sfärer och sedan (inom Rådskammaren i Shamballa) fokusera de sålunda sammansatta energierna. De kan sedan precipitera dessa inom Hierarkins begränsningssfär och följaktligen påskynda frigörelseverket och föra energierna från den kosmiska fysiska världens högsta regioner ner till den grovfysiska manifestationens lägsta region.

Verktyget för denna process är intuitionens energi eller det rena förnuftets energi. Denna är

den mentala kvalitet ”inom det universella intellektets begränsningssfär” som i tilltagande grad brukas av de högre invigda i arbetet med att sammansätta energier. Denna energi förnimmer det stadium frigörelsen nått i skenets värld, när Hierarkin tillämpar frigörelseenergierna. Den förnimmer även den kvalitet de nya energier som skall sammansättas måste äga och det stadium av aktivitet de måste ha uppnått.

Jag vill rikta er uppmärksamhet på att denna uppenbaresepunkt sammanhänger med det rena förnuftets värld eller buddhivärlden. Denna är den lägsta av de kosmiska eteriska världarna. Den är därför en värld av ”övergående utsändning” – en värld, varifrån de nya och hopsatta energierna ”släpps lösa i de yttre formernas värld”. Denna process har i hög grad underlättats, sedan hela Hierarkin bytte sin uppehållsort (år 1925) från mentalvärldens högre regioner till buddhivärlden, varvid den möjliggjorde direkt och ohindrad mottagning av eterenergi. Detta är en av innebörderna av de ord vi läser i *Nya Testamentet* om att ”förlåten i templet rämnade i två stycken, uppifrån och ända ned” – ett symboliskt sätt att beskriva avslöjandet av en ohindrad kanal. Detta möjliggjordes av Kristus såsom [406] Avataren, verkande i samarbete med Mästaren Jesus, och det möjliggjordes även genom den ståndpunkt i evolutionen mänskligheten då hade uppnått.

Vi lämnar nu den femte uppenbaresepunkten och betraktar den i vår nästa undervisning. Den har en oerhörd betydelse, ty den avser Viljans högsta aspekt och handlar om syntesen av de energier som hör till den mänskliga och övermänskliga evolutionens fem världar. Denna syntes föregår det arbete som utföres i de två högsta världarna, den gudomliga utvecklingens världar, och kommer i fokus och till sitt fulla uttryck vid sjätte initiationen, avgörandets initiation.

DEL X

I årtal har vi talat om gruppinitiation, och denna förblir ännu så länge ett olöst problem för er. Ordet ”gruppinitiation” används av Hierarkins Medlemmar endast med avseende på de två första initiationerna – initiationer på tröskeln ur Sirius-logens synvinkel betraktade. Efter dessa två förberedande tilldragelser når den invigde – vid och efter tredje initiationen – den punkt, där han ”genomgår initiation” med egen rätt (såsom uttrycket lyder), ty han kan nu betros med att icke begära något för särjaget. Hans personlighet har dämpats och anpassats till gruppförhållandena. I tilltagande grad manifesterar han sig såsom en av själen genomlyst personlighet, och antahkarana är snabbt i färd med att bildas och effektivt brukas. För att uttrycka det i andra ord: vad blir resultatet, när av själen genomlysta personligheter ökar i antal och uttryck och tredje gradens invigda blir allt fler på Jorden? Tre stora skeenden inträffar med andlig och fokuserad avsikt. De pågår i dag, vilket är vad jag önskar att ni uppmärksammar. Det är denna *medvetna avsikt*, som skänker makt i varje lärjunges och invigds liv.

1. Gudsriket eller Själarnas rike, som kännetecknas av kärlekens makt och därför av kärlekens aura och utstrålande kraft, har bestämt förankrats på Jorden och genomtränger [407] fullt ut och med allt större effektivitet de tre världar som hör till det i egentlig mening mänskliga strävandet. Det har bland människorna alltid funnits utposter för detta rike, det har överallt i världen – i världsreligionerna eller i andra konstruktiva grupper – alltid funnits enskilda individer, som medvetet stått i förbindelse med sin själ och följaktligen i förbindelse med Hierarkin. Det har i varje land alltid funnits de som utvecklat och uttryckt kristusmedvetandet. Detta är kärleksfull förståelse och intelligent, levande tjänande, oavsett med vilka ord eller termer de uttryckte det oerhörda andliga skeende de var varse. Men med avseende på andelar av världsbefolkningen dominerar fjärde naturriket och icke Guds rike eller själarnas rike på varje tanke- och verksamhetsområde.

I dag, såsom resultat av ett andligt uppvaknande, som tog sin begynnelse år 1625 och lagt vikten på en mer utbredd allmän utbildning och på ett uppror mot påtvungen prästmakt, har utstrålningen från själarnas värld mycket intensifierats och är Gudsriket i färd med att bli en oskiljaktig del av det som kommer till uttryck i fysiska världen, och detta för första gången i

mänsklighetens mycket långa historia.

Verkan av denna utstrålning eller magnetiska aura är nu så omfattande att vi ej längre behöver tala om rikets införande eller manifestation på Jorden. *Det är redan i färd med att manifesteras*, och dess aura blandas med mänsklighetens mentala aura, emotionala aura och eteriska aura. Att erkänna detta är det enda som behövs, men (och detta är en faktor som skall noteras) erkännandet hindras, tills själarnas rike kan tryggas för de trångsynta anspråk någon kyrka, religion eller organisation kan resa. Många kommer att påstå (såsom de alltid gjort) att man endast genom deras särskilda, separativa grupp kan vinna inträde i gudsriket. Gudsriket är *icke* kristet eller buddhistiskt, är ej särskilt samlat i någon viss världsreligion eller esoterisk organisation. Det är helt enkelt och enbart vad det säger sig vara: en vittomfattande och sammanhållen grupp av själgenomlysta individer, som utstrålar [408] kärlek och andlig avsikt, drivna av god vilja och rotade i och sprungna ur människoriket, liksom människoriket är rotat i och sprunget ur djurriket.

2. Antahkarana byggs nu av alla själgenomlysta personligheter (eller byggs omedvetet av alla dem som kämpar för att uppnå andlig orientering och resning) och är raskt i färd med att bli en stark kabel, sammansatt av alla de många trådarna av levande ljus, av medvetenhet och av liv. Dessa trådar är så förenade och sammantvinnade att ingen kan sant säga "min tråd" eller "min bro" eller "mitt antahkarana". Detta är vad de i okunnighet ofta gör. Alla av själen genomlysta personligheter skapar *det* mänskliga antahkaranat, som kommer att förena i oupplöslig enhet den andliga triadens tre aspekter eller energier och den av själen genomlysta personlighetens tre aspekter i de tre världarna. I framtiden kommer uttrycket "livet i de tre världarna" att falla ur bruk, och människor kommer att tala om "livet i det manifesterade gudsrikets fem världar". Tänk med dessa ord redan i dag, om ni kan, och börja något fatta innebörden av den sanning de rymmer. I den sköna österländska symboliken uttryckt är "suckarnas bro", som förenar djurvärlden med människornas värld och leder alla människor till tårarnas, veklagans, disciplinens och ensamhetens dal, raskt i färd med att ersättas av den strålande regnbågsbron, som byggs av de människor som söker det rena ljuset. "De färdas över bron in i det klara ljus som där väntar dem och för det strålande ljuset ner i människornas värld, varvid de uppenbarar själens nya rike. Själarna försvinner och endast själen syns."

3. Sedan följer den oerhörda händelse som alla av själen genomlysta bereder sig för – Hierarkins framträdande i det yttre. Denna grupp av befriade och fungerande själar kommer att framträda på Jorden såsom ett led i manifestationen i fysiska världen. Detta har jag behandlat i en annan rad skrifter, varför jag icke här skall dryfta detta utförligare. Detta Rikes utposter [409] och förtrupp av lärjungar och invigda är redan här.

Hierarkins arbete eller utstrålning verksamhet är i dag mäktigare än någonsin förut i den mänskliga historien. Mästarna och Deras lärjungar (ledda av den tidens Världslärare) var fysiskt närvarande på Jorden i den tidiga atlantisepoken, och den strålning som utgick från Dem skyddade, vaktade och närde. Senare drog Sig Hierarkin tillbaka från synlig manifestation och fick mänskligheten enligt evolutionens lag klara sig själv och sålunda lära om vägen och anträda återvändandets väg genom individuella experiment och erfarenheter. Mästarna har (under denna långa mellantid) ej trätt fram för att kontakta mänskligheten i någon större skala eller i gruppsskala. Många av Deras längre komna lärjungar har emellertid framträtt i olika skeden och när så har behövts. Även Världsläraren har framträtt för att ange tonen för varje ny civilisation och för att uttrycka den försvinnande civilisationens resultat. Människor har därför fått ensamma finna vägen till Hierarkin. I tystnad har denna Hierarki väntat, tills antalet "upplysta själar" blivit så stort att dessas åkallande vädjan och magnetiska utstrålning nått en styrka, som icke kunnat förnekas, den jämvikt som uppnåtts mellan gudsriket på Jorden och gudsriket i himmelen (för att bruka kristet uttryckssätt) medfört att "portarna till återvändandets väg" kunnat öppnas och fritt samröre mellan fjärde naturriket och femte naturriket kunnat upprättas. Portarna (och jag talar alltjämt i symboler) är redan i

färd med att öppnas och kommer snart att stå vidöppna, så att "Människosonen, den fulländade Gudssonen" kan återvända till den plats – vår Jord – där han tidigare framvisade fulländad kärlek och fulländat tjänande. Men – såsom ni vet – kommer han denna gång icke ensam utan kommer beledsagad av Cheferna för vissa av Ashramerna liksom av en grupp skolade invigda och lärjungar.

Dessa tilldragelser sker *i dag* inför alla människors ögon, ehuru mycket av det som händer förblir något fullständigt [410] oinsett på stora områden av tankens värld och för många miljoner människor. Men, mina bröder, det finns tillräckligt många invigda och lärjungar, som vid denna tid arbetar i fysiska världen, för att det skall säkra ett så vitt utbredd erkännande att den mänskliga förväntans stadiga, följdriktiga väckande är tryggt. Begrunda detta och lär att överallt igenkänna den mänskliga förväntans yttringar och de klara tecken som visar att Hierarkin nalkas.

Dessa tre skeenden kommer även att visa er att, vad gäller större mängder människor och de två första initiationerna, det i dag och allt mer i framtiden behövs gruppinitiation. Det måste ihågkommas att, om dessa två första initiationer skall förrättas i fysiska världen av Kristus i Hans egenskap av Initiator, tidsfaktorn nödvändigtvis måste tagas med i beräkningen och att det således icke kommer att vara möjligt att antaga lärjungar enskilt till initiation. Initiationsformeln måste förestavas grupper, och detta har – såsom ni vet – nödvändiggjort drastiska förändringar i framställningen av aspiranternas och lärjungars skolning. Överallt ansluter sig människor till allehanda grupper och arbetar stadigt i grupper. Dessa kan betraktas såsom förberedande undervisning i gruppbildning och grupparbete. Bland dem som ingår i dessa många grupper – som verkar i varje land – finns de som ingår i de icke-fysiska grupper som Hierarkin överallt bildar på alla strålarna, i alla världar och under många olika astrologiska aspekter. En dylik grupp är den, till vilken ni fysiskt och överfysiskt är anslutna. Grupper liknande den ni tillhör är långt vanligare än ni inser. Alla Mästarna arbetar på liknande sätt vad gäller grupper som bereds för initiation.

Det är icke lätt att förmå aspiranter och lärjungar att verka i denna förberedande gruppbildning och att göra detta till deras största livsintresse, ty de *måste* samtidigt fylla sina plikter mot familjen och samhället liksom sina yrkesplikter. Ingen av er hade erbjudits detta tillfälle, om ni icke hade förmått att leva detta dubbla liv. Jag vill att ni noga studerar bakgrunden [411] till detta nuvarande hierarkiska företag (jag hade sånär sagt "vågstycke") och göra er insats i det erforderliga förberedelsearbetet. Detta arbete består av två delar:

1. Den förberedelse för initiation ni själva gör såsom av själen genomlysta personligheter. Detta innefattar disciplinregler för personlighetslivet.
2. Förberedelse för Kristi återframträdande. Detta innefattar det tjänande av mänskligheten och Hierarkin ni utför i livet.

Sedan jag framställt dessa ideer om gruppinitiation, lämnar jag nu detta ämne och fortsätter att dryfta vårt studiums underordnade teman.

OM ANTYDNINGAR

Två antydningar återstår nu för oss att begrunda, och båda synes mycket enkla, när man läser dem första gången. De måste emellertid betraktas såsom yttrade i "initiationens salar" och därför såsom innehållande mycket som icke är omedelbart tydligt. Av en Mästare gjorda antydningar är aldrig självklara till sin innebörd. All skenbar enkelhet är en slöja kastad över en djupt dold sanning, och denna måste lärjungen söka. Detta utgör egendomligt nog del av den sjätte antydningens innehåll. Denna antydan gavs tidigare såsom följer:

Sjätte antydan. "Den nutida lärjungen måste igenkänna den antydan som sammanhänger med den punkt i medvetenhetsutvecklingen han själv nått ... Min enda ansträngning består i att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse."

I det förflutna var det Mästaren, som kortfattat gav lärjungen den antydan Han ansåg lämplig för det omedelbara behovet. Beslut om vad en lärjunge behöver bygger på hans grad av förening med själen och på vad världen behöver vid denna tid, som kanske tvingande påkallar lärjungens tjänande. Antydan gavs vanligen utom något sammanhang. Lärjungen var tvungen att inse den för vad den var, därefter upptäcka dess mening och finna innebörden av dess anvisningar. På grund av den ståndpunkt i evolutionen [412] mänskligheten hade nått var antydan praktiskt taget alltid av mentalt slag och stimulerade intelligensen och stärkte intellektet, det mentala sökarljuset eller själen. Dylika antydningar lämnar nu ständigt mer framskridna lärjungar till aspiranter som är provlärjungar. De tjänar till att göra tänkandet klarare. De avlägsnar självbedräglighet och illusionens slöjor. De uppenbarar hur personligheten bör mentalt lösa det problem kontakten med själen utgör och ingår med nödvändighet i den process som sätter aspiranten i stånd att upprätta en förbindelse, som förenar själen med personligheten, dess redskap.

Men sedan släktet utvecklat intelligensens princip eller aspekt och nått sitt nuvarande förhållandevis höga stadium av mental förståelse och insikt, har det äldre förfarandet visat sig vara alltför enkelt och elementärt. Den nutida lärjungen hade ej varit betjänt av att Mästaren framställde en enda mental utsaga för honom. En dylik innebure ingen verklig utmaning. Den bleve något, om vilket lärjungen bleve tvungen att bruka urskillning rörande en inre aktivitet, men icke en faktor, som fordrade högre inlysning. På den äldre ståndpunkten gällde det att förstå och följa en antydan, och detta förde aspiranten närmare till att antagas i en Mästareshram. Det utvecklade den mentala utrustningen, skänkte ett bättre redskap för kontakt med själen och senare för tjänande. Huvudsaken var emellertid själskontakten, och antydan var vanligen av en rent personlig natur och avsåg de hämningar, oriktiga tolkningar och bristfälligheter som motverkar verklig själskontakt och utgör hinder för inträdet i en Ashram.

Hierarkin hade ställts inför faktum att tusentals aspiranter inkarnerat med mycket av detta grundläggande mentala arbete väl utfört och med en betydande själskontakt redan nöjaktigt upprättad. Den gamla metoden började därför visa sig gagnlös. Hela förfarandet var alltför enkelt och medförde intet prov på lärjungens intuition. Sedan man i hierarkiska kretsar insett detta, flyttade man hela ärendet från mentalvärlden till buddhivärlden eller det rena förnuftets värld. Detta ledde till att man övergav bruket av antydan såsom ett medel för mental utveckling och att man utarbetade ett nytt förfarande, varmed den [413] antydan som lämnas tjänar till att framkalla intuitionen. Fordringarna skärptes följaktligen. Människors intellekt antog denna nya utmaning, och deras medvetenhet som stod i Hierarkins utkant och därmed näst i tur för ashramisk skolning erkändes nu såsom varande i grund och botten mentala med ökande sensitivitet för den förståelse intuitionen skänker. Man insåg i Hierarkins Ashramer att själens ljus allmänt sett börjat genomströmma fjärde naturrikets aura och att det fanns många tusen aspiranter, som var i färd med att utveckla förmågan att gensvara på ljuset från den andliga triaden. Mästarna vände därför sin uppmärksamhet bort från aspiranterna på provlärjungaskap för att låta dessa skolas av lärjungar i någon ashram och skänkte sin uppmärksamhet huvudsakligen dem på mentalstadiet som kunde känna sig dragna till triadens uttryck och energi och som icke enbart intresserade sig för uppgiften att nå kontakt med själen.

Det problem Hierarkin ställdes inför var intressant. Detta nya slags aspirant var mottaglig för tre slags ljus:

1. Substansens ljus eller det i personligheten inneboende ljuset.
2. Själens ljus, anpassat efter kärlekens ljus, som behärskar Hierarkin.
3. Triadens ljus, som är en aspekt av den andliga Viljan och som strömmar från Shamballa.

Det första, som aspiranten måste undervisas om, är därför att veta, utom varje *inre* gensägelse, var han står på återvändandets väg, som sträcker sig genom mentalvärlden in i buddhivärlden, och att han således befinner sig på den högre evolutionens väg. Jag brukar här orden symboliskt. Han måste veta vilket av de ljus, han är mottaglig för, han måste använda för att skrida ytter-

ligare framåt. Skall personlighetens ljus skolas vid den punkt, där kontakt med själen nås, så att det lägre mentala blir uppenbarelsens sökarljus? Eller har den punkt nåtts, där själens ljus, som är kärlekens rena [414] energi, kan vändas mot allt liv och alla förhållanden i de tre världarna, så att lärjungen kan bli en av själen genomlyst personlighet och således få ingå i den för honom lämpliga Ashramen? Eller har han nått en ännu högre ståndpunkt, så att den andliga triadens ljus kan via antahkarana riktas på den av själen genomlysta personligheten?

Detta är de problem som den nutida aspiranten måste ställas inför, så att han själv måste upptäcka vilken antydan, som sammanhänger med hans egen högsta medvetenhetsnivå. Jag vill här bedja er minnas att medvetenhetsnivån icke nödvändigtvis är densamma som evolutionsnivån. En hög evolutionsnivå kan man nå omedvetet, och ofta är lärjungen ej verkligt varse vad han ÄR. Han måste bli medvetet varse exakt vilken nivå han nått, *innan* han kan verkligt veta vilket steg han närmast måste medvetet taga. På detta stadium får han sig visad en väldig sanningsbyggnad. Hans mentala uppfattning av dessa stadier och principer kan vara mycket verklig, men det tenderar att uppstå mycken förvirring, när det konkreta mentala alltför starkt dominerar (som det ofta gör). Det abstrakta mentala är likaledes aktivt, och det finns svaga tecken på att intuitionen och de högre kunskaps- och insiktssätten är verksamma. Lärjungen genomgår då det stadium, på vilket han tillgodogör sig allt han påträffar, söker bruk för allt han vet eller blott anar i sin ansträngning att gå framåt, att utveckla sin användbarhet och att träda igenom initiationens dörr.

Det är på detta stadium, som den nya skolningen i denna nya tidsålder av hierarkisk aktivitet tillämpas på den nutida lärjungen. Då han naturligt är en mental typ, utvecklar han snabbt ett riktigt sinne för proportioner och drivs därför genom ashramverksamheten och auran av den Ashram, han nu får arbeta i, att själv upptäcka den antydan eller beslöjade information som skall klargöra hans väg för honom. Han börjar förstå att det lägre mentala, med dess många differentieringar och dess komplicerade sätt att nalkas sanningen genom tabeller och analyser, visserligen är en fast grund att stå på men att *han ställs inför en djup enkelhet*. [415] Han inser att han måste själv finna den antydan (som hans egen uppsättning strålar döljer men även uppenbarar) som låter honom ersätta det lägre mentals många komplexiteter med det rena förnuftet. Han måste brottas med denna enkelhets problem, med dess genomträngande makt och med dess snabba uppfattning av den väsentliga sanning som ligger till grund för många sanningar. Han lär sig slutligen att använda intuitionen – med dess snabbhet och ofelbarhet – i stället för det mentals långsamma och mödosamma arbete, med dess bedräglighet, dess illusioner, dess villfarelser, dess dogmatism och dess separativa tänkande och kulturer. Han finner – såsom ett förberedande steg – de egna strålarnas beskaffenhet. Han börjar hålla isär intelligens, kärlek och det han teoretiskt vet viljan vara men vet att han ännu så länge icke har någon verklig erfarenhet av denna den högsta gudomliga aspekten. Den intelligens han utvecklar är erfarenhetens resultat och belöning. Även hans förståelse av kärleken, den andra gudomliga aspekten, är på experimentstadiet, och hans kunskap är icke tillförlitlig. Intelligensens och kärlekens (noga taget personlighetens och kärlekens) förenade uttryck kan bli möjligt först när viljeaspekten i någon mån börjar fungera.

Han måste därför finna en sanning, som för honom är en omedelbar nödvändighet. Mästaren säger honom icke vad den är. Han måste nu formulera sin egen antydan på grundvalen av den kunskap han förvärvat och den vision han uppfattat. Han måste sedan skrida till handling utgående från antydan, varvid han bedömer sina formuleringars riktighet efter det mått av ljus, av intuitiv uppfattning och av uppenbarelse som synes honom finnas tillgängligt i hans mental-medvetenhets innehåll. Dessa faktorer bör framträda, om hans formulering av "sanningens antydan" ligger i linje med det steg som närmast är utstakat för honom. Vissa faktorer måste lärjungen således hålla i minnet, om han skall vara viss om den grund han står på och om han skall veta att den antydan, han tvingat fram ur virrvarret av osmält och oenhetligt vetande, är riktig och därför av livsviktig betydelse för honom. Dessa faktorer är:

1. Den antydan han bearbetar är för honom:
 - a. En sammanfattning eller förankrad tankeform av det slags visdom han kan ha förvärvat. Jag säger icke sammanfattning [416] av kunskap, mina bröder, ty visdom och kunskap är två vitt skilda saker.
 - b. Särskilt kännetecknad av hans stråles egenskap och således i överensstämmelse med hans normala, av stråltillhörigheten betingade utveckling. En antydan, som formulerats av en första strålens aspirant, kan till exempel sakna mening eller undervisningsvärde för en aspirant tillhörande tredje strålen och omvänt.
2. Den antydan han bearbetar tenderar alltid till att förenkla kunskapen, motivet, och således verksamheten.
 - a. Den utmärks av syntes.
 - b. Den inses fordra utövandet av intuitionen eller av det rena förnuftet. Detta är det som Patanjali betecknade såsom "direkt kunskap", okomplicerad och samtidigt i djup mening lärrik.
 - c. Den tolkas lättare med symboler än med ord eller formulerade meningar.
3. Den antydan han bearbetar leder ofrånkomligen till uppenbarelse eller in i det ljus som uppenbarar det steg han närmast skall taga, frigjort från ifrågasättanden och förvirringstillstånd. Dyliga antydningar tillhör olika kategorier, som anger framåtskridande och uppnående, det vill säga:
 - a. Vissa preliminära antydningar avseende förberedelse för ashramiska relationer.
 - b. Andra avser det tjänande som den löftesbundne lärjungen genom sin själ åtagit sig och som hans personlighet måste klarlägga för sig och inse såsom förpliktande till ansvar.
 - c. Ännu andra handlar om byggandet av antahkarana, som förbinder den andliga triaden med den av själen genomlysta personligheten. En dylik antydan gav exempelvis en Mästare en gång en av sina lärjungar. Han sade: "Lär att alla Ashramer befinner sig på antahkarana." Det tog lärjungen drygt två år att utröna denna banala utsagas dolda innebörd. Kan ni göra det fortare?
 - d. Åter andra formulerade antydningar handlar om den särskilda initiationsprocess som lärjungen står inför. Det [417] är därför jag tidigare anmärkte att ett av mina bemödanden vid denna tid, vad gäller er såsom grupp, består i att ange förhållandet mellan initiation och uppenbarelse. Ingen initiation är möjlig utan en föregående uppenbarelse, och likväl leder varje initiation till en följande uppenbarelse. Målet för varje initiation är en skänkt uppenbarelse. Likväl erhålls ingen initiation utan föregående självframkallad, icke skänkt uppenbarelse.

Låt mig här göra er vissa esoteriska "antydningar", som kanske ger er någon uppfattning om hur de begrepp är beskaffade som ni – såsom av själen genomlysta personligheter – måste lära er att formulera. Vi inleder med den som Mästaren gav och som nyss anfördes:

1. Alla Ashramer befinner sig på antahkarana.
2. I det ljuset skall vi skåda ljuset.
3. Den högre evolutionens väg föregås alltid av alla andra vägars förstörelse.
4. Guds Vilja förstör människors vilja, men båda behövs för det helas fullbordan.
5. Strålning och magnetism, åkallelse och gensvar är fyra aspekter av ett tvåfaldigt helt, och alla måste de utvecklas av den som tjänar.
6. De sju, de fyrtionio och det ena är blott ETT, och detta måste den invigde veta inom sig, så att han överger alla utom ett.
7. Lojaliteten måste ge vika för identifikationen, och ljuset smälter alltid samman med mörkret.

Dessa sju antydningar är alla sådana antydningar ni kan bruka, om ni bryr er om att göra det. De ligger inom räckhåll för er förmåga och torde kunna bidra mycket till er utveckling. Ni torde finna det vara av värde att tillämpa vad jag här har förklarat rörande den sjätte antydan

om förståelsen av alla de andra och notera vilket framåtskridande ni gjort mot den uppenbarelse ni behöver.

Låt oss nu begrunda den sjunde antydan, som lyder såsom följer: [418]

Sjunde antydan. "Ett av tecknen på beredskap för initiation är förmågan att se den expanderande och inklusiva helheten och att märka den lag som överskrids, när delen blir det hela."

Denna mening är, med allt vad den innebär, mer än en antydan, ehuru den innefattar två antydningar av djup betydelse. Den är en utsaga, som till sin innebörd angår individen, gruppen, planeten och kosmos, och är den enda antydan av de många jag givit er i mina olika böcker och i denna mer detaljerade undervisning, som har en bestämd tillämpning för varje särskild initiation. Den kan för den invigde – oavsett vilken initiation han genomgår (från den lägsta till den högsta) – ange hans beredskap för att uppleva den medvetenhetsexpansion som varje initiation medför, hur den expanderande vision han då får erfara är beskaffad och den högre återspeglingsen av den Lag eller de Lagar som initiationen möjliggör för den invigde att fatta och därmed lämna bakom sig de lagar som dittills styrt hans handlande och bestämt den livserfarenhet han gjort. Dessa lagar fortsätter han nödvändigtvis, såsom medlem av människoriket, att lyda, men *hans medvetenhet* bestäms icke av dem utan börjar snabbt lyda en högre och en i mycket djupare mening andlig lag.

Några av denna sjunde antydans tydligare innebörder kunde det gagna oss att begrunda. Dess betydelse är emellertid något, som uppenbaras såsom resultat av initiation. Ni kan således inse att ett närmare studium och en väsentlig förståelse av den sjätte antydan normalt måste föregå varje verklig förståelse av denna slutliga antydan jag här givit er. Det behöver nog knappast sägas att det finns nio esoteriska tolkningar av denna sista antydan jag här givit er, då de motsvarar de nio initiationerna. I sitt såväl individuella som tonala och orkestrala ljuduttryck är denna mening bärare av information och inlysning även till Planetlogos, när den yttras under någon kosmisk initiation, som Planetlogos kan genomgå – vilket Han *nu* gör.

Denna antydan bearbetas i dag i hela mänsklighetens medvetenhet. Grunden därtill är att Sanat Kumaras fulländade [419] Personlighet – för närvarande fokuserad i Hans skapande strupcentrum, mänskligheten – vibrerar efter den orkestrala effekten av den formel som ur den kosmiska synvinkeln är ett uttryck för denna antydan. Om detta behöver intet mera sägas, ty ni skulle ej kunna förstå det. Det gör icke heller jag, mina bröder, eftersom jag blott är en femte gradens invigd. Grunden till allt detta är att Planetlogos i denna särskilda världscykel är i färd med att genomgå en initiation, som kommer att flytta Hans fokus till det energicentrum som Hierarkin är. Sedan han uppnått denna fokus, kommer Han att genomgå den kosmiska initiation, för vilken Hans – skapande och magnetiska – planetariska arbete berett Honom. När Han i Sin Egen väsensnatur skrider framåt, är varje del av den kropp Han manifesterar, av den Personlighet Han uttrycker, inbegripen, med tonvikten på de bestämmande energier som verkar genom de två centra som vid denna tid är i allra högsta grad aktiva, det vill säga det centrum vi kallar människosläktet, vari intelligensens energi är fokuserad och är på ett avgörande sätt aktiv, och det centrum, där Guds kärlek framvisas, Hierarkin. I dessa två centra pågår en stor aktivitet och sker en livskraftig expansion eller utåtriktad rörelse.

Mina bröder, minns att initiation alltid innebär aktivitet, intelligent förståelse, fokuserad inställning, genomtänkt rörelse, bestämmande nya förbindelser och uppnåendet av en ny och större begränsningssfär i medvetenheten.

Låt mig förteckna de ledande och alldeles uppenbara slutsatser som innehålls i denna sjunde antydan och därvid påminna er om att varje särskild formulering, utsaga eller term endast är grunden till en ny och ytterligare förståelse. Varje slutsats som begripits är liksom en frötanke i en ordnad, koncentrerad och framgångsrik meditation. Det är gott att minnas att den invigde före och under varje initiation uppnått en mental inställning av yttersta koncentration. Denna spänningsspunkt är något, varom ni ännu så länge vet blott föga, och likväl brukar ni lätt och

ledigt orden "meditation" och "koncentration". För tillfället och för att skrida framåt och samtidigt lämna något bakom sig blir den invigde en "stillastående punkt av koncentrerad kontemplation". Han står då inför [420] Initiatorn i en intensiv inre upptagenhet med betydelsevärld. Han skrider framåt igen, varvid han lämnar stillastandet, *först efter* att initiationens stav har använts på honom. Hans förmåga att kontempera betydelser vilar på hans skolade förmåga att med lätthet röra sig i meningens värld (den viktiga uppgift ni alla står inför vid denna tid). Målet för de två första initiationerna är att sätta den invigde i stånd att leva i meningens värld. Målet för de därefter följande fyra initiationerna – fram till och med sjätte initiationen, avgörandets initiation – är att sätta honom i stånd att leva i betydelsevärld. Detta måste man noga ihågkomma, när man begrundar att den invigde tillfälligt står stilla i initiationens sal.

Här är de enskildheter som måste medvetet noteras i den antydan som nu behandlas. Var och en av dem höljert en djupare mening och förmedlar en mycket viktig esoterisk mening. Låt mig ännu en gång anförat denna antydan fullständigt:

"Ett av tecknen på beredskap för initiation är förmågan att se den expanderande och inklusiva helheten och att märka den lag som överskrids, när delen blir det hela."

Denna utsaga lät jag föregås av orden "enheten, individen, och delen betraktas alltid i förhållande till en expanderande och inklusiv helhet". Låt oss betrakta denna utsaga i detalj:

1. *Tecknen på beredskap för initiation.* Mina bröder, vad är dessa tecken för något? Vilka tecken söker Mästaren, innan Han för Initiatorn föreställer Sin lärjunge? Är dessa tecken synliga i de tre kroppar som vardera hör till de tre världarna? Eller är dessa tecken synliga endast i den kropp som främst påverkas av den initiation som skall genomgå? Initiationen påverkar både medvetenheten och formen – varje initiation på sitt sätt, olik de andra initiationernas. Skillnaden kommer sig av den inverkan det inflödande andliga livet och den gudomliga viljan utövar på de olika slagen av substans. Glöm ej att i detta solsystem allt vi vet [421] – även om de allra högsta tingen – är substantiella, emedan våra sju världar (om jag får upprepa detta grundfaktum) är de sju underavdelningarna av den kosmiska fysiska världen – ett faktum, som ofta glöms vid det lösliga bruket av ordet "andlig". Ännu en gång: kan den invigde själv igenkänna och registrera tecknen på lämplighet? Alla dessa frågor är sådana ni måste besvara, innan ni kan gå vidare till djupare mening och betydelse.

2. *Förmåga att se den expanderande helheten.* Denna leder naturligt nog till slutsatsen att, från en begränsningspunkt betraktat, den invigde blir varse mer än han någonsin tidigare insett finnas och att han fattar detta ända fram till en annan begränsningspunkt. Således har ni:

- a. Insikt om vad som uppnåtts i det förflutna, en insikt som leder till förväntan under tillfälligt stillastående.
- b. Insikt om en dittills oanad förmåga att se det som dittills varit undandraget medveten registrering.
- c. Insikt om ett slags expanderande rörelse, som ökar den invigdes synkrets och anger ett nytt område av både framtida erövring (från den medvetna kontrollens synpunkt betraktat) och tjänande. Denna insikt avslutar den passiva väntan och inleder en ny cykel av fördjupad hierarkisk aktivitet.
- d. *Insikt om gränsen för den tillåtna medvetenhetsexpansionen* med samtidig insikt om att den vidgade omkrets för medvetenhet och aktivitet, den invigde plötsligt blivit varse, anger gränsen för en ännu vidare expansion. När den invigde sedan genomgått denna, kommer han att kunna fatta den verkliga betydelsen av ordet "helheten". Det ena området efter det andra i Hans Kropp, i Vilken "vi leva och röra oss och äro till". Den invigde beskärs då en vision – den må vara dunkel och avlägsen – av vad expansion betyder för Planetlogos – dessa områden för gudomlig aktivitet, vilka ligger utom vår planetariska begränsningssfär. För förståelsen av dessa områden [422] och för rörelsefriheten inom dem har den invigdes

hela förflutna berett honom, och genom att utveckla de tre gudomliga aspekterna – intelligensen, kärleken och viljan – har lärjungen eller den invigde bildat det redskap och utvecklat de förmågor som skall sätta honom i stånd att på någon av de sju kosmiska vägarna förflytta sig ut till områden för solsystemiskt eller kosmiskt handlande. Dessa sju vägar har jag behandlat så långt det nu är möjligt i volym V av *En avhandling om de sju strålarna. e. Förmågan att se ... den inklusiva helheten*. Detta är den praktiska sidan av den ovan nämnda verkligheten. Den invigde innefattar *medvetet* i sitt tänkande detta nya område för det gudomliga Livet, på vilket varje särskild initiation kan införa honom. Att se, att igenkänna och att registrera visionen och behålla expansionen i den egna medvetenheten räcker icke. Den invigde begriper faktum att han får ett område för tjänande som vidgats och vidgas och som han har utrustning och åtminstone potentiell kapacitet för. Han börjar förvärva förutsättningarna för att göra sin magnetiska aura tillräckligt inklusiv och brukbar inom det nya uppenbarelseområdet.

3. *Han märker den lag som överskrids*. Den enkla belysningen av detta kan här göras i de ordalag som återfinns i *En avhandling om kosmisk eld*. Såsom människa styrdes och bestämdes lärjungen av hushållningens kosmiska lag jämte dennas olika underordnade lagar, som verkar och bestämmer i den mänskliga evolutionens tre världar. Denna lag är den grundläggande lagen för naturen och för den naturliga, i utveckling stadda människan. Efter första initiationen lyder hon under attraktionens lag, som bär och brukar kärlekens energi, och även om hushållningens lag då upphävs, behåller den en vanestyrd kontroll över det vanebundna i formhöljerna, vilka nu brukas enligt attraktionslagen. Denna lag verkar inom människans medvetenhet och även inom de former som tjänar Hierarkin. Denna attraktionens lag är vad gäller själen en särskilt viktig lag.

Senare, efter fjärde initiationen, står lärjungen [423] i ökande grad under syntesens lag, som är den främsta lagen för anden i universum. Hans förmåga att omsluta ökar då snabbt, och hans varsevara kan (efter sjätte initiationen, avgörandets initiation) börja nå utomplanetarisk omfattning. Vad allt detta innebär kanske för er förståelse blott är teoretiskt. Dess betydelse måste nog sökas, vilket ingalunda kommer att visa sig enkelt. Uppenbarelsen kommer dock, om ni studerar vad som i *En avhandling om kosmisk eld* sagts om dessa tre särskilt viktiga lagar.

4. *Delen blir helheten*. Denna utsaga markerar en fullbordan, och alla fullbordanden invigda får erfara är för dessa oväntade och till sin innebörd rent av häpnadsväckande. Det jag nu just yttrat avser jag ej att utveckla vidare. Orden ifråga är för genomsnittliga esoterikstuderande välkända men saknar likväl nödvändigtvis mening för dem. Vi brukar orden lättvindigt, och de blir bärare av oklart uppfattade avsikter. Icke desto mindre höljer och uttrycker de det mest oerhörda människans medvetenhet förmår uppleva, en upplevelse som ter sig alltmer storslagen under var och en av de allt högre initiationerna. Dessa ord betecknar sammanfattningsvis delaktighet i, medvetenhet om och medverkan i Planetlogos' tänkande och planering. Begrunda vikten av dessa ord och deras betydelse med avseende på människan.

Av denna kortfattade utläggning inser ni därför att var och en av dessa antydningar innehåller mer än ni kan ana eller föreställa er. Var och en av dem döljer djupast och innerst i sin betydelse fröet till en expanderande insikt. Håll alltid denna tanke i minnet, när ni söker uppfatta en esoterisk antydans betydelse och börjar draga riktiga slutsatser av den omhöljande symboliken.

UPPENBARELSEPUNKTER

Av den tidigare meddelade undervisningen har ni märkt att dessa uppenbarelsepunkter till karaktären väsentligen är planetariska, även om de – när ni först läser och begrundar dem – synes hänföra sig [424] till individen. Dessa uppenbarelsepunkter avser Hierarkin och dennas

intelligenta uppfattning av den andra aspekten, kärleksaspekten. De är uttryck för de grundläggande insikter Visdomsmästarnas samfälliga grupp bestämt och medvetet inför på området för Sin medvetenhet. När denna del av Deras stora arbete genomföres, sammanfaller den ofta med de initiationsprocesser som tillämpas på invigda och lärjungar. Dessa blir då – om de kan nå den nödvändiga förståelsen – deltagare i denna stora hierarkiska aktivitet. Ni märker även att var och en av dessa uppenbarelses punkter kan ges en sådan ordalydelse att insikt om grundläggande lag delges den studerande.

I dessa fem uppenbarelses punkter har vi således uttrycket för fem hierarkiska lagar. Det är intressant inse att endast den första uppenbarelses punkten har formulerats såsom en lag, som den vanliga människan kan begripa. Det är den lag som säger att ”energi följer tanken” och att ”ögat riktar denna energi”. Mänskligheten har nått det stadium, där den kan begripa denna första uppenbarelses punkt, och två faktorer har möjliggjort detta:

1. Denna lags formulering i ordalag avseende energi sammanföll med nutida vetenskapliga upptäckter, ty i dag erkänner man att allt som finns väsentligen är något slags energi.
2. Det oerhörda antalet av aspiranter, som genomgått eller var i färd med att genomgå första initiationen.

Ännu en gång: om ni stannar och tänker efter, kan ni inse att det är invokationens och evokationens processer som pågår.

Den andra, den tredje och den fjärde av uppenbarelses punkterna bevaras alltså (i symbolisk mening) inom initiationens salar, och deras uttryck i fysiska världen – såsom begriplig lag – ligger alltså framför oss och får utredas i en tid som kommer. Den andra punkten skall snart kunna uttryckas i de tre världarna, eftersom människor sakta kommer till insikt om viljans natur och offrandets rätta plats [425] och egentliga verklighet i den gudomliga uppenbarelses planen.

Den femte uppenbarelses punkten lyder såsom följer:

”När de sju Strålarnas ljus blandas med den sjunde Strålens, då kan det översvinneliga ljuset bli känt.”

De slutsatser, som kan dragas av denna femte punkt, väcker vid första anblicken häpnad och fordrar omedelbart erkännande av de två faktorerna *tid* och *rum*. De betydelser, som ligger uttryckta i denna punkt, kanske framstår klarare, om jag uttrycker yttrandet i andra ord och sålunda låter er så uppfatta betydelsen att ni förstår den. När alla strålarnas ljusenergi kan uttrycka sig genom sjunde strålen, då kan det gudomliga ljusets högsta aspekt tränga ner i fysiska världen. Denna utsaga måste tydligen vara mycket svår för er att fatta, men den är en utsaga om en grundläggande sanning.

I tidigare meddelad undervisning påpekade jag att ni för att fatta dessa uppenbarelses punkters mening skall utgå från de tre begreppen *förfarande*, *ställe* och *mål* och att dessa tre – när ni väl fattat dem – i sin skönhet är klara och enkla. Det *förfarande*, som förutsätts för det ”översvinneliga ljusets” manifestation, tillämpas, när en syntesens övergångspunkt uppnås och de sju energierna blandas till en enda energi, ett enda Ljus. Dessa sju energier har alltid, samfällt, bildat det ”översvinneliga ljuset” på det gudomliga uttryckets högsta nivåer, men detta uppenbarande ljus finner sitt *ställe* först när sjunde strålen, den ceremoniella ordningens stråle, är aktiv och är i färd med att manifesteras i de tre världarna och således nödvändigtvis även i den sjunde världen, fysiska världen. En dylik manifestation kommer ofrånkomligen till stånd i tider av planetomfattande kris, när sjunde strålen är aktiv och vårdagjämningspunkten är i Vattumannens konstellation. En dylik förening av förhållanden sker nu, ty sjunde strålen är raskt i färd med att manifesteras och vårdagjämningspunkten *är* i Vattumannen, ty Vattumannens tidsålder är i sin första begynnelse. *Målet* för denna förening (som skett sex gånger under [426] femte rotasens epok) är att åvägabringa inlysning och upprätta ordning på Jorden. Första tecknet på att dessa gudomliga avsikter kan genomföras var att den Nya Åkallelsen publicerades. Dennes makt är så stor att de rätta förhållandena *med nödvändighet* iakttogs, innan den kunde uttalas.

Detta var första steget i det "översvinneliga ljusets" planerade precipitation. Det andra steget blir att den Store Herren återframträder. Han kommer att verka såsom den lins, varigenom ljuset kan fokuseras på och anpassas till mänskligt behov. Raskt upprättas förhållanden, varigenom detta stora skeende, ljusets fördelning, blir möjligt. Kristus kan verka och verkar *nu* i atmvärlden och bär inom sig den stora Uppenbarelsespunkt jag uttryckt med orden "Viljan är ett uttryck för offrandets lag". Den åkallelse, som nu stiger upp från mänskligheten till det höga ställe, där Kristus dväljes, är för närvarande fokuserad eller uppstår i känslornas värld. Därför finner vi i skrifterna ordet om att vid tidsålderns slut "alla folkens *begär*" skall komma. Den rörelse som för fram Honom utgår således – ur massans synvinkel från emotionalvärlden. Planerna för Hans ankomst uppgöres i denna världs högre motsvarighet, buddhivärlden eller det rena förnuftets värld.

Den kraft, som driver fram Hans ankomst, tillhandahålles av alla lärjungar och invigda. Den är därför en samfälld rörelse, bestämd av den önskan och den viljedrift som utgår från Hierarkin och mänskligheten i förening. Denna åkallelse kan följaktligen ej avslås. Ur astrologisk synvinkel betraktad är tiden gynnsam, i planetariskt hänseende förestår väldiga och avgörande händelser, eftersom Planetlogos genomgår en kosmisk initiation. Den energi, som frambringar ordning och som på magiskt vis förenar ande och materia (den sjunde strålens energi) organiserar redan mänskliga angelägenheter, och dessa tre stora i tid och rum sammanfallande skeenden möjliggör för sjunde strålens energier att nå en hög grad av samverkan och samarbete.

Resultatet blir att det bildas en direkt kanal för precipitation av "översvinneligt ljus" i de tre världarna och att detta ljus [427] huvudsakligen fokuseras i fysiska världen. Sålunda åvägbringas den nya civilisationen och den nya världsordningen och möjliggöres det nya sättet att nalkas det gudomliga. Då kommer de första stegen mot skapandet av den "nya himmelen och den nya jorden" att tagas. Ni behöver här noga skilja mellan symboler och fakta. Mer behöver jag här icke säga.

I vår betraktelse över denna femte uppenbarelsespunkt ges en fullständigare bild av processens tre etapper jag tidigare nämnde: penetration, polarisation, precipitation. I just denna uppenbarelse ingår (den kosmiska fysiska världens) alla världar. Detta är i sig ovanligt. Hela förfarandet avser de förenade sju strålarnas *penetration* genom alla medvetenhetstillstånd, sådana dessa anges av de sju substantiella världarna. Detta måste ihågkommas, eftersom begreppet "världar" är nästan ohjälpligt förknippat (och jag brukar detta ord avsiktligt) med föreställningen om materia eller substans. Detta är i grund och botten riktigt, men likväl *måste* betoningen ligga på medvetenhetsaspekten, sådan denna ger substansen form. Verkan av den penetration vi nu avhandlar består i de många olika slag av medvetenhet som uttrycker sig genom de sju slagen av substans. De förenade energierna penetrerar etapp efter etapp av medvetet varsevara. Icke desto mindre påverkar de endast de livsformer som instinktivt reagerar på deras inflytande. Den här beskrivna penetrationens betydelse ligger i dess fullständighet och i att gensevaret på dessa förenade energier är avgjort snabbare och mer inklusivt än någonsin förut i planetens historia.

Således uppvisar penetrationsprocessen vid just denna tid tre etapper:

1. Den ursprungliga penetrationsakten, som sker "inom det område som vaktas av de sju strålarnas Andar". Därmed avses den till det yttersta drivna verksamhet som pågår i Shamballa och som nödvändiggör medverkan av Världens Herre och hela det Råd Han leder.
2. Uppnåendet av en polarisationspunkt. Den energiernas penetration [428] som förut erhöjts når en fokuseringspunkt i mentalvärlden, och där åstadkommes – för en kort tid – en unik konsolideringsprocess och följaktligen högre grad av förening. Vid detta unika tillfälle i mänsklighetens historia tillägnar sig mänskligheten denna förmåga.

Jag undrar om ni inser hur viktigt detta yttrande är. *På grund av att* mänskligheten genomgått en stor reningsprocess och *på grund av att* det i dagens värld finns många aspiranter och lärjungar, har dessa penetrerande energier den verkan att de ofrånkomligen framkallar gen-

svar. De polariseras eller fokuseras i mentalvärlden. Även på grund av detta står envar, som är såväl mentalt centrad och kontrollerad som driven av aspiration, inför ett bjudande tillfälle. Detta tillfälle saknar motstycke i mänsklighetens historia och bygger även på vissa astrologiska förhållanden, som jag i denna undervisning även berört.

3. På grund av denna evolutionära beredskap, som tydligt framträder i mänsklighetens medvetenhet, fortsättes den energiernas penetration som redan nått en polarisationspunkt i mentalvärlden och blir resultatet därav att alla dessa energier *bestämt precipiteras* i fysiska världen, i grovfysisk materia. Denna precipitation är tydlig även i den vanliga mänsklighetens vanliga medvetenhet. Detta uttalande får ni utan vidare lita på. Beviset för dess sanning ligger i människors ökade mottaglighet för den vilja-till-det-goda som alla de sju strålarnas (det gudomliga ändamålets väktares) verksamhet främjar.

Mina bröder, vi lever i en tid av andlig kris. När en mänsklig kris och en andlig kris sammanfaller, inträder ett särskilt viktigt skede, då det yppas ett tillfälle och en möjlighet att fatta beslut i allmänmänskliga angelägenheter. Härav framgår hur utomordentligt viktig den nu innevarande tiden är. Allt jag nu kan göra är att rikta er uppmärksamhet på detta. Det är er sak att iakttaga och tolka det som för närvarande sker och att lägga märke till hur de energier, som precipiteras och penetrerar, kommer till uttryck för att ni skall kunna samarbeta, så långt er insikt [429] räcker, och sålunda främja att de erforderliga verkningarna alstras riktigt.

DEL XI

En av de faktorer (jag visst tidigare påpekat), som har motverkat en verklig förståelse av initiation, har varit de puerila och svaga tolkningar av denna som de olika ockulta grupperna torgfört. Jag har ofta önskat att H.P.B. (min första och tidigaste sekreterare) och de många, som tidigare undervisat om esoterisk sanning, icke hade nämnt något alls om initiation, Mästarna och den esoteriska Hierarkin. Mänskligheten var icke redo, och Hierarkin är *icke* sådan, som den framställts av nitiska teosofer och rosenkreuzare. Hierarkin har skildrats såsom en grupp av ivriga individer, angelägna om att knyta lyckliga förbindelser med mänskligheten. Av dylikt är Hierarkins Medlemmar ej främst intresserade. Det viktigaste mål, varje Mästare för eller i en Ashram uppställt för Sig, är att Sanat Kumaras avsikter genomföres med framgång genom Hierarkins bemödande. Deras arbete är riktat på de framskridna tänkare inom mänskligheten som är förmögna att uppfatta Planen och penetrera ända till gränsen för hierarkiskt inflytande. Mästarna söker lärjungar inom världens intelligentsia, men De söker *icke* sådana bland dem som *efter sitt kynne* ingår i ockulta grupper och bland leden av de självbedragna hängivna som önskar samröre med någon Mästare. De söker sådana bland dem som intelligent älskar sina medmänniskor och som är fria från andlig äregirighet och självupphöjelse. De söker aldrig sådana bland dem som tjusas av föreställningen att Mästarna söker och älskar dem. Det förekommer att en människa egentligen saknar boklig kunskap om initiation men att hon – om hon älskar medmänniskorna och kan använda sitt intellekt till deras gagn – nog kommit initiationen närmare än de ockulta skolornas hängivna.

Dessa skolor har emellertid fyllt en väsentlig och viktig uppgift. De har gjort mänskligheten bekant med det allmänna begreppet initiation. De har därigenom uppställt ett eggande [430] mål, och de har följaktligen tjänat. Detta får icke glömmas. Det är egentligen icke individens fel att han förvrider och förvränger en sanning, som framställts för honom. Det är den ståndpunkt, han nått i evolutionen, som gör detta ofrånkomligt. Så snart en dylik ståndpunkt ges en förvrängd framställning, så att den ej vädjar till viljan att skrida framåt utan endast tjänar till att nära individens högmod och känslan av egen prestation, är den nödvändigtvis *icke* andlig.

I vår behandling av hela ämnet initiation vill jag bedja er att alltid hålla detta i minnet. Jag vill bedja er att söka det annorlunda artade och ej det vanliga sättet att betrakta detta mycket omtalade ämne. Jag vill bedja er att ifrågasätta allt som får er att personligen känna er vuxen initiationens fordringar och att söka det som leder er till att sätta in allt ni har av intuition och

andlig insikt. Jag vill bedja er att avvisa allt som får er att känna er vara en hängiven anhängare av någon Mästares individualitet och som får er att känna att ni ingår i evolutionsvågens förtrupp. Jag vill i denna undervisning ge er ett nytt sätt att se på initiationsprocesserna och sålunda en ny uppmuntran till konstruktivt bemödande och till sunda förnuftets sätt att förhålla sig till detta ämne. Mitt motiv för att göra detta gav jag er i den senaste undervisningen, när jag sade: ”När en mänsklig kris och en andlig kris sammanfaller, inträder ett särskilt viktigt skede, då det yppas ett tillfälle och en möjlighet att fatta beslut i allmänmänskliga angelägenheter. Härav framgår hur utomordentligt viktig den nu innevarande tiden är.” Jag föreslår därför att studera det problem initiationsprocessen utgör ur den synvinkel *penetration*, *polarisation* och *precipitation* erbjuder. De tre motsvarande begreppen är praktiskt användbara, om man rätt förstår dem. Jag ber er att begrunda dem med avseende på ert individuella sätt att nalkas Initiatorn. Det finns således två synvinklar, som behöver begrundas: den enskilde lärjungens och gruppens, och med gruppen menar vi den grupp, varav ni bör vara en oskiljaktig del (är ni det?). Låt oss alltså taga upp dessa ting till behandling och se vad vi kan lära av dem. Vad är det som penetrerar? Eller vad är det som ni såsom lärjungar söker penetrera? Var är ni polariserade? Och vad menar ni egentligen, när ni använder ordet ”polariserad”? Vad är det som har [431] precipiterats, när ni har lyckats med penetrationsprocesserna eller när ni uppnått ett visst mått av polarisation? Undervisningen rymmer inslag som är av vikt, annars arbetar ni utan intelligent uppfattning och använder ord utan mening.

Initiation är väsentligen en *penetration* in på områden av gudomlig medvetenhet, vilka icke ligger inom en människas normala medvetenhetsfält. Lärjungen åstadkommer denna initiationens *penetration* genom att meditera med reflektion, utveckla en tolkande andlig förståelse och använda det skolade, till urskillning förmögna intellektet. Detta medför med tiden att hans medvetenhet stadgas på det nya medvetenhetsfältet, så att han *polariserar* där och kan intelligent arbeta från det slags medvetenhet och medvetna vision han uppnått. När han förmår göra detta och är varse de nya energier, med vilka han nu kan arbeta, inträder han på den etapp, på vilken han kan *precipitera* dessa energier i det mänskliga tjänandets tre världar och sålunda bruka dem för den hierarkiska planens främjande. Dessa tre etapper av medveten aktivitet – *penetration*, *polarisation* och *precipitation* – är bestämda och insedda etapper i varje initiation med undantag för den första initiationen. Lärjungen ”tar himmelriket med storm” (såsom Skrifterna uttrycker det) och penetrerar därmed in på Initiatorns verksamhetsområde. Inom detta område för andligt och dynamiskt inflytande blir han polariserad med resultat, som betingas av den särskilda initiation han genomgår. Därifrån fortsätter han med uppgiften att precipitera de energier han kontaktat och lär sig hur han skall göra dem tillgängliga i sitt arbete för mänskligheten.

Samtidigt ”polariserar” Initiatorn den ”penetrerande” lärjungens energier och ”precipiterar” dem genom dennes hölje enligt gudomlighetens Vilja eller Ändamål. Den etapp, på vilken lärjungen framvisar det subjektiva *faktum* att han är en invigd, kallas penetrationsetappen. Den etapp, på vilken han står ansikte mot ansikte med

1. Närvarons Ängel, [432]
2. Initiatorn,
3. De initierande Mästarna,

kallas polarisationsetappen. När initiationsprocessen sedan är fullbordad och ”han återgår dit, varifrån han kom för att genomföra Planen”, inträder precipitationsetappen. Således pågår samtidigt två aktiviteter eller processer, det vill säga den som Initiatorn genomför och den som den framtidskridande invigde svarar för.

Sedan en lärjunge väl inträtt på initiationernas väg, befinner han sig – från och med andra initiationen till och med nionde initiationen – på någon av dessa etapper. Antingen penetrerar han in på nya områden av gudomligt varsevara och penetrerar djupt in i Guds Tanke eller lär han sig leva och verka från en ståndpunkt därinom, han uppnått och vi kallar polarisation, eller

tjänar han till det yttersta av sin förmåga i det han precipiterar de energier som skall möjliggöra Gudsrikets manifestation i fysiska världen.

Varje invigd är själv en polariserad punkt av precipiterad energi. Varje invigd verkar från en känd polarisationspunkt, och hans huvudsakliga uppgift består i att precipitera energi för att energisera, stimulera och skapa det som erfordras på något visst område för omedelbar gudomlig verksamhet. Esoterisk lydnad är i verkligheten förmågan att arbeta med dessa energier i förhållande till Planen, även om blott en ringa del av Planen är känd för den invigde. Han ingår i en stor energifördelande grupp. Av det nyss sagda inser ni därför att dessa tre ord, vilkas begrepp vi begrundat, är särskilt viktiga nyckelord i det hierarkiska programmet. En av de uppgifter, som åligger en Mästare i samband med Hans lärjungar, består i att hjälpa dem genom att åstadkomma verksam polarisation och därav följande andlig stadga. Penetrationsetappen måste lärjungen utföra ensam och utan hjälp. Under polarisationsprocessen får hans Ashrams Mästare hjälpa. Precipitationsetappen består av tre delar:

1. Den del, vari ett förhållande upprättas mellan den invigde-lärjungen [433] och Initiatorn. Initiatorn fokuserar de nya och förmodligen oinsedda energierna inom Sig och upprättar genom dessa ett andligt samband med den nye invigde.
2. Den del, vari de energier, som Initiatorn överför till den invigdes aura, precipiteras av denne. Denna del föregås av en kortvarig inledande fas, vari den invigde polariserar de energier han mottar i just det centrum som vid en bestämd initiation är särskilt aktivt. Vid andra initiationen och tredje initiationen fokuserar han dem i hjärtcentret. Efter tredje initiationen fokuseras de i hjässcentret, men de precipiteras och fördelas genom panncentret, ajacentret. Detta sistnämnda centrum är, såsom ni vet, själens redskap för riktande inom den av själen genomlysta personligheten.
3. Senare finner han att han till precipitationspunkt kan använda vilket centrum som helst, allt enligt vad det arbete eller den tjänst han skall utföra fordrar. En framskriden invigd arbetar emellertid från en polarisationspunkt inom själva Hierarkin, varvid han fördelar och precipiterar energierna genom något därtill lämpligt centrum. När invigda arbetar med de undermänniska rikena, använder de centren under diafragman mer än de invigda gör som arbetar i mänskligheten.

Den förste Initiatorn är, såsom ni vet, Själens, Närvarons Ängel, och penetrationsetappen omfattar den långa evolutionscykel, inom vilken Själens söker upprätta kontakt med och kontroll över personligheten. Polarisationsetappen omfattar den cykel, vari Själens kontroll stadgas och medvetet införas över den trefaldiga lägre människan. Precipitationsetappen förstås för vad den väsentligen är först när den andliga triadens energier kan föras genom antahkarana in i den av själen genomlysta personligheten. Vi har således:

1. Evolutionens väg . . . Penetrationsetappen.[434]
2. Lärjungaskapets väg . Polarisationsetappen.
3. Initiationernas väg . . Precipitationsetappen.

Dessa etapper framställs i dramatisk form under initiationsprocessen eller -insikten. Såsom ofta sagts er, handlar allt detta om bruket av energi och avser hela perioden för den skolning som energins fördelning förutsätter.

Initiation är i själva verket en process, vari den invigde undervisas om hur han arbetar med energi, hur han använder de skapande, attraherande och dynamiska energierna i enlighet med den hierarkiska Planen för att åvägabringa det planetariska ändamålets precipitation på manifestationens yttre fält. Ni säger måhända att det är föga nytt i detta, som jag nu omtalar för er, och detta är i viss mån sant, men icke helt och hållet.

Bruket av de tre begrepp, jag sökt utreda för er, inför emellertid en utomordentligt djup esoterisk uppfattning av de dolda mysterierna och av de andliga verkligheterna: uppfattningen av

ett mål, mot vilket penetrationen måste göras; av ett nytt medvetenhetsområde, på vilket den invigde måste stadgas och polariseras; och resultatet – det dynamiska bruket av dittills okända energier. Dessa göres tillgängliga för den invigde, *emedan* han är invigd och måste fortsätta, så att han genomför så mycket av den hierarkiska Planen som uppenbarats honom alltifrån den *uppenbaresepunkt* han uppnått. De tre begreppen omfattar allt detta, och de tre motsvarande orden förmedlar i sin korthet de största andliga sanningar. De förmedlar en ökande förnimmelse av evigt livsuttryck, evig verksamhet och evig rörelse. Den invigde upptäcker sig vara en energipunkt i en ocean av energier – energier, som riktas av en grupp Levande Väsen, som verkar på grundvalen av bevisad odödlighet och som – tack vare Sitt livsuttryck – kan vara precipiterande energicentra enligt den gudomliga planen och det gudomliga Ändamålet.

Ordet "uppenbarelse" är ett ord, som den kristna kyrkans och de övriga stora världsreligionernas mystiker ofta missbrukat. Deras bruk av ordet är vanligen av självisk art, och det hit hörande begreppet handlar om att uppenbarelsen är den belöning mystikern rättmätigt erhåller för sin kamp och sitt djupa sökande efter Gud. Det handlar om att detta sökande krönes med att Gud plötsligt uppenbaras [435] för honom, att Ängeln plötsligt talar, att hans sökande plötsligt synes vara över och att belöningen i uppenbarelsens form beskäres honom. Detta förfarande och skeende har i århundraden varit den vanliga formen, och hela tiden har föreställningen om Gud transcendent behärskat det religiösa tänkandet. Men den beskärda uppenbarelsen hör i verkligheten (ända fram till sjätte initiationen) samman med Gud immanent, med Gud i formen, med Gud i människohjärtat och med den beslöjade och dolda högsta Verklighet som ligger till grund för hela tillvaron och som för alltid är självmedveten medvetenhet. Uppenbarelsen är ett penetrationens framtidskridande in i Honom, i Vilken vi lever och rör oss och är till: först in i Hans Intellekt, sedan in i Hans Hjärta och slutligen in i Hans Ändamål.

Uppenbarelsens verktyg för de två första initiationerna är Själén, varför första initiationen (alldeles riktigt) sägs vara uttrycket för människans egen inre gudomlighet. Detta är grunden till att dessa två första initiationer betraktas såsom "initiationer på tröskeln". Det är här som man bör beakta det arbete Kristus utför eller Den utför, Vilken i innevarande cykel är Hierarkins Chef, som samarbetar med den invigdes Själ i Själens värld, mentalvärlden. Intellektets Son frigöres, och de högre initiationerna blir då möjliga. Därefter kan den invigde steg för steg möta den Ende Initiatörns ansikte mot ansikte och kan honom beskäras uppenbarelse av världssjälén, den planetariska medvetenheten – av det som Själén eller den individuella medvetenheten är en oskiljaktig del.

Efter sjätte initiationen, avgörandets initiation, börjar uppenbarelsen omriktas från den kosmiska fysiska världen till de i egentlig mening kosmiska världarna. Då växer en utvecklad visdom avseende Gud transcendent. Den invigde äger nu kunskap om Gud immanent inom den planetariska sfären och kan nu till kunskapen lägga visdom och lära sig att riktigt och med förståelse tolka det som uppenbaras honom steg för steg, alltmedan han visar att han är invigd. Efter sjätte initiationen börjar den invigde genom sin projicerade andliga medvetenhet penetrera in i kosmiska världar, där han kommer i beröring med dessförinnan oanade uppenbarelsor. Det jag vill få er att förstå kan måhända bäst uttryckas med följande ord, hämtade ur *Den Gamla Kommentaren*: [436]

"Det ljus, som skiner inom människans hjärta, upptäcker ljuset, och i dessa förenade ljus kommer uppenbarelsen. Det ljus som skiner inom själarnas heliga hierarki upptäcker dessa två uppenbarade ljus, och de uppenbarar ett tredje – uppenbarelsen av de högre tillstånd av vara som döljer och höljer ett *ljus*, som icke skapats inom planeten. De fyra ljusen uppenbarar ett högsta ljus, ett ljus som kommer från avstånd utom människans räckvidd. Likväl har alla dessa ljus uppenbarats, emedan ett ljus har brunnit – oföränderligt, tryggt – inom människohjärtat."

Hela ämnet uppenbarelse är ljusets uppenbarelse, och detta innebär många olika tolkningar av ordet "ljus". Det avser upptäckten av de upplysta områden av vara som annars förblir okända och därför dolda. Vi alstrar ljus, vi brukar ljus, vi upptäcker större ljus, som tjänar till att uppenbara den Okände Guden för oss. Det är det ledande ljuset inom oss, som med tiden uppenbarar de starkare skinande ljus som inleder uppenbarelseprocessen. Mina bröder, jag talar i symboler, såsom ni kan väl förstå.

Mycket av det mänskliga tänkandet om religion ägnas kunskapens ljus. Grunden därtill är att det första "stora belysta område", som den invigde kan fatta, är "Guds tankes krets", sådan denna uttrycker sig i den planetariska medvetenhetens levande, aktiva tillstånd. Det finns i initiationen ett moment, vari den invigde blir varse – på ett sätt jag ej kan eller ej får förklara för er – ljuset, sådant det strålade fram, när det föregående solsystemet fullbordades. Detta ljus ger vi det oegentliga namnet "intelligensens ljus". Det är i verkligheten det ljus som anima mundi utstrålar. I denna den invigdes upplevelse läggs till detta ljus själarnas rikes ljus. Vid en senare initiation förekommer en uppenbaresepunkt, där den invigde förnimmer och registrerar en bestämd uppenbarelse av "den gudomliga Avsiktens ljus", och detta sker på sådant sätt att den gudomliga tankens eller den gudomliga intelligensens ljus blir tillgängligt för denna ökade upplysning och insikt. När detta inträffar, uppnås ett tillstånd, vari intelligensen [437] och dennas olika faser, sådana han dittills erfarit dessa, sjunker ner under medvetenhetens tröskel och blir instinktiv, oförlorbar vana men icke längre någon viktigare sysselsättning. "Kärlekens ljus", som flödar ur Guds Hjärta (och vad gäller solsystemet ur Solens Hjärta), ersätter det ljus som dittills belyst hans väg. Vid denna uppenbaresepunkt (återigen i symboliska ordalag) upprättar han för första gången ett trefaldigt "belyst förhållande": en triangel bestående av den andliga triadens ljus, av ett ljus som strålar fram ur "Solens Hjärta" och av ett ljus som stadigt brinner från den kosmiska fysiska världen. När han penetrerat till de högre stadierna av initiationernas väg, har han skridit framåt in i ett ljus, som uppenbarats honom genom hans bruk av personlighetens trefaldiga ljus och själens trefaldiga ljus, vilka (i förening) utgör två stora ljus. När han åter skrider framåt, förenar han med dessa ljus den andliga triadens trefaldiga ljus, och alla dess ljus i förening uppenbarar ett ljus och flera ljus, som är utomplanetariska.

Det nyss gjorda klarläggandet, om än symboliskt, är mycket lärorikt men kan rätt förstås endast av den som begriper grundförutsättningen att "ljus är substans" och "substans är energi". Jag har här sökt att i för er begripliga ord uttrycka något av det som sägs i *Regler för lärjungar*, en framställning, som den invigde får tillgå, medan han skrider vägen framåt och kommer till det avgörande stadium, där "han inser uppenbarelsen". Jag vill bedja er att noga tänka på dessa tre ord, emedan de avser uppfattandet av några sanningar, som det finns en tendens att glömma. Till exempel sanningen att uppenbarelse är uppenbarelsen av det *som alltid är närvarande*. Det är egentligen icke uppenbarelsen av något nytt och dittills okänt. För att säga detta på enklast möjliga vis: den invigde upptäcker att han kan förnimma mer än han någonsin visste finnas eller vara förnimbart men att han förnimmer endast något som alltid funnits. Han upptäcker att begränsningen ligger i honom själv och att han vandrar uppenbarelsens väg genom att upptäcka och överge sin egen personliga eller rättare sagt individuella begränsning.

Nästa ting som skall ihågkommas är att dessa begränsningar [438] har han förkastat under den stimulans han erhållit av invigningens stav, som Initiatorn använder. Jag vill bedja er minnas att denna stav är den stav för stimulerande ljus som Initiatorn projicerar med all dess ljusbärande energi på det centrum som vid en viss inkarnation särskilt uppmärksammas. Jag vill säga något även om en annan uppenbaresepunkt på initiationernas väg. Den inträffar när det ljus, den invigde alstrat eller mottagit, projiceras på det förflutna och det undermedvetna (såsom psykologerna oegentligt kallar det) uppenbaras för honom. Detta undermedvetna sätter honom i samband med alla de fyra naturrikena. Detta är en av de tidigaste faserna och föregår det penetrerande, fokuserade ljusets omriktande på utomplanetariska medvetenhetsområden. Den utgör en grundläggande uppenbarelse och har beskaflenheten av en "sammanfattande

penetrationspunkt”.

Mina bröder, jag strävar efter att – så långt jag förmår – meddela er någon undervisning om de uppenbarelsepunkter, som Christos kommer att möjliggöra för mänskligheten att begripa, och söka ge er någon förståelse av hur det kunskapsljus, som hör planeten till, är beskaffat och vad det kärleksljus, som springer ur solen, har för egenskaper. Detta ingår i den undervisning Han kommer att göra något klarare för mänskligheten.

Mer om detta kan jag icke säga er. Det var dock nödvändigt för mig att tala om dessa ting, även om de för er framstår blott såsom symboler och liknelser. De hjälper er till en riktigare uppskattning av initiation.

I de planetariska och kosmiska processerna är den enskilde invigdes förvärv och framåtskridande av ringa vikt i det gudomliga livets väldiga plan. Kan ni begripa något av det jag menar, när jag säger att initiation är en planetarisk aktivitet, byggd på Planetlogos’ liv och den ståndpunkt i andligt förvärv Sanat Kumara uppnått? Detta förvärv lyfter den invigde in i sig allt mer vidgande sfärer av ”ljusbärande medvetenhet”, och detta förmår honom att icke allenast välkomna ljusets uppenbarelsen utan även bli ett Ljusets Verktyg.

Detta är djupa mysterier, och ni kan ej förvänta er att fullt förstå dem. Många liv av kamp, tjänande och [439] framåtskridande ligger framför er, men uppenbarelsen är fullgod ersättning för allt den invigde måste utstå, allt medan han övervinner begränsningen. Målet för hela denna process har, vad den planetariska mänskligheten beträffar, sammanfattats i den femte uppenbarelsepunktens ord: ”När de sju Strålarnas ljus blandas med den sjunde Strålens, då kan det översvinneliga ljuset bli känt.”

Alice A. Bailey, *Discipleship in the New Age, Volume Two*, sidorna 243–439.

Svenska översättningens titel: *Lärjungaskap i den nya tidsåldern*, volym två.

Översatt av Lars Adelskog

Copyright © Lars Adelskog 2025.

Noter

I detta avsnitt av vår översättning har inom hakparenteser, [], angivits de ställen i texten, där i engelska originalet en ny sida börjar och denna sidas nummer; detta på grund av att texten numera återkommande hänvisar till sådant som förut sagts och på vilken sida det sades.

Sidan 1

”Ni har således att beakta ert individuella gensvar på de krav er egen själ ställer och ert kollektiva gensvar på det kollektiva behovet.”

Med ”er egen själ” kan inte avses något annat än individen egen begynnande andrajags-medvetenhet, först och främst kausalmedvetenhet, således inte någon annan individ, ty dylikt skulle strida mot frihetslagen.

Det är den invigde i er, Kristus i er, som nu är kallad till detta kollektiva tjänande, och utstrålningen i dag av Kristi ande, närvarande i alla lärjungars hjärtan,

Med ”den invigde i er, Kristus i er” avses, liksom i det närmaste föregående citatet, icke någon annan individ, utan lärjungarnas egen begynnande essentialmedvetenhet, 46-medvetenhet.

Sidan 2

”Må de tankar min själ skapar nå och uppmuntra dem.”

Med ”min själ” menas individens egen kausalmedvetenhet.

”utövande chelaer” betyder utövande lärjungar.

”och detta genom Logens erkännande av hans löfte till sin egen själ”. Med den egna själen avses i detta fall Augoeides. Augoeides är alltid den förste läraren.

”de befriade själarnas grupp” – planethierarkin avses.

Sidan 3

”inåt för Hierarkin och uppåt för monaden” – med ”monaden” menas i A.A.B.:s skrifter, liksom allmänt i teosofin, tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1) eller tredjetriadens förvaltare, Protogonos.

”Den tredje formeln har att göra med vissa förändringar i jagets lotusblomma.” Med jagets lotusblomma (engelska: the egoic lotus) avses kausalhöljets centrum, bestående av först nio och mot slutet av sin utveckling tolv delar, liknade vid lotusblommans kronblad.

Med ”ädelstenen i lotusblomman” avses andratriaden. Denna är kausalcentrets innersta del och utgör kausalhöljets högsta förbindelse icke endast med andratriaden utan genom denna även med tredjetriaden.

Rörande de formler och symboler D.K. meddelar i denna undervisning om initiation lämnas i dessa noter inga förklaringar, utan de förklaringar, D.K. själv valt att lämna, må anses tillräckliga, ty det hör till förberedelserna för initiation att initianderna själva, med den egna intuitionens hjälp, når fram till den rätta innebörden.

Sidan 6

”Jag vill påminna er om att detta icke avser människan i det hon vandrar livets väg och därvid dras mellan motsatserna i begärens värld, utan själen i det den står vid mittpunkten mellan monaden och personligheten och bereder sig för den Stora Avsägelsen – en avsägelse, som personligheten möjliggör – och att försvinna och därvid lämnar de två (personligheten och monaden) fullständigt förenade. Det är människan, såsom själen, som i full dagsmedvetenhet genomgår initiationen. Härav den vikt som läggs vid kontakt med själen, när människan är antagen till lärjunge på prov och genomgår lärjungaskapets tidiga stadier.”

Här har A.A.B. rört samman uppgifter om dels fjärde initiationen, vari monaden blir ett essentialjag (46-jag), dels om femte initiationen, vari monaden blir ett superessentialjag (45-jag), ty ”den stora avsägelsen” avser fjärde initiationen och monadens definitiva centrering i andratriaden – ”själen” i A.A.B.:s terminologi – medan ”själens”, det vill säga andratriadens, försvinnande avser femte initiationen (A.A.B.: ”himmelsfärden”) och monadens definitiva centrering i tredjetriaden (dennas 45-atom). Emellertid är det långt ifrån alla 45-jag, som vid centrandet i tredjetriaden låter upplösa andratriaden för att behålla endast förstatriaden (A.A.B.: ”personligheten”).

”Det gamla är förgånget; se, något nytt har kommit!” Bibeln, Paulus’ andra brev till korintierna, 5:17.

”Guds tanke”.

Kausalvärldens medvetenhet avses.

”så utvecklar den *invigde* lärjungen en inställning till livsprocesserna och världshändelserna som (nödvändigtvis) bygger på karaktären, tolkas i meningens värld,”

Med ”meningens värld” menas mentalvärlden.

Sidan 7

”Emotionalkroppen vållar den invigde lärjungen intet hinder utan erbjuder ett medel för lätt kontakt med Hierarkin. Detta beror på att emotionalkroppen och buddhimedvetenheten på detta stadium blir allt närmare förbundna. De utgör väsentligen två motsatser, som till sist smälter samman.”

Den invigde kontrollerar det emotionala (48) med det essentiala (”buddhimedvetenheten”, 46), så att det emotionala till sist blir endast en klar spegel för det essentiala. Tekniskt kan detta så beskrivas att 46-atomerna i 48-atomerna aktiveras och styr dessas medvetenhetsyttringar (atomer av alla högre slag ingår i atomer av lägre slag), så att de aldrig uttrycker något som strider mot livslagarna.

”Då försvinner emotionalkroppen, liksom själskroppen gör det på ett senare utvecklingsstadium.” Med ”själskroppen” menas kausalhöljet, som monaden vid fjärde initiationen lämnar att upplösas.

Sidan 8

”Jag är vid denna tid i färd med att föra den gängse undervisningen om initiation ett steg framåt och med att söka visa att denna egentligen icke är en process, vari själen förenas med personligheten (ehuru denna förening måste vara ett första steg), utan en process, vari personligheten integreras med monaden, en process som genomföres på grund av att en inrättning med själen redan erhållits. Initiationen är i själva verket den väsentliga och ofrånkomliga process som består i att manifestationens primära trefald förvandlas till den grundläggande dualiteten andemateria.”

Det här sagda avser monadens bruk av sina tre triader: ”personligheten” = förstatriaden, ”själen” = andratriaden, ”monaden” = tredjetriaden. Somliga tredjejag, alltså monader som centrat sig i tredjetriaden, har undvarat andratriaden men behållit förstatriaden.

De romerska soldaternas delning av Jesu kläder.

”Då nu krigsmännen hade korsfäst Jesus, togo de hans kläder och delade dem i fyra delar, en del åt var krigsman. Också livklädnaden togo de. Men livklädnaden hade inga sömmar utan var vävd i ett stycke, uppifrån och alltigenom.” Bibeln, Evangelium enligt Johannes, 19:23.

Sidan 10

”Dessa sex förhållanden är *icke* sex initiationer utan är sex medvetenhetsexpansioner, som inträffar mellan de större initiationerna.”

De större initiationerna, även kallade planetariska initiationer, avser förvärvet av atommedvetenhet i 49, 48, 47, etc.. De nämnda ”sex medvetenhetsexpansioner, som inträffar mellan de större initiationerna” avser bemästrandet av de under varje atommedvetenhet hörande sex molekylarmedvetenheterna, räknade nerifrån upp (för tredje initiationen således 47:7, 47:6, 47:5 etc.).

Sidan 11

”arbeta utan bundenhet”, såsom Gitan uttrycker det. Med ”Gitan” menas Bhagavad-Gita, och i detta verk närmast kapitel 2, vers 47: ”Till handling allena äger du rätt, till handlingens frukter ej någonsin; må ej handlingens frukter egga din håg, må du ej vara bunden vid överksamhet”. (Min översättning. L.A.)

”Materien är redskapet för själens manifestation på detta plan av tillvaro, och själen är på ett högre plan redskapet för andens manifestation, och dessa tre äro en treenighet, vars sammanfattning är livet, som genomgår dem alla.” Detta citat ur *Den Hemliga Lära*n återfinns i svenska

upplagans Del I, på sidan 76.

Sidan 13

”såsom fattiga, medan vi dock göra många rika” Bibeln, Paulus’ andra brev till korintierna, 6:10.

Sidan 14

Med ”soleld” menas andratriadens energier (45:4, 46:1, 47:1), med ”blixeld” tredjetriadens energier (43:4, 44:1, 45:1). ”Gnideld”, ”soleld” och ”blixeld” – på engelska ”fire by friction”, ”solar fire” och ”electric fire” – var termer, som H.P. Blavatsky använde om de tre triadernas energier.

Sidan 17

”chelans uppvaknande” – chela betyder ”lärjunge”. (Nyindiskt ord.)

Sidan 18

”det konkreta, lägre mentala” – det mentala i trängre mening, alltså icke innefattande det kausala, avses: 47:4-7.

”verksam liv i fenomenvärlden i dag” – med ”fenomenvärlden” menas fysiska världen.

Sidan 19

”om en riktig relation mellan det abstrakta och det konkreta tänkandets respektive områden” – ”det konkreta tänkandet” avser, såsom redan sagts, det mentala i trängre mening, 47:4-7; ”det abstrakta tänkandet” avser kausalmedvetenheten, 47:1-3.

Sidorna 20-21

”Det är denna formel, som – vid tredje initiationen – frambringar förklaringen,” Förklaringen såsom gnostisk symbol avses; annat namn på densamma: transfigurationen. Se Laurencys *De vises sten* 2.33.4; *Livskunskap Ett* 2.7.20, 3.3.3 och 3.3.4; *Människans väg* 5.45.15, 7.19.9 och 7.19.10. Bibeln: Matteus 17:1-8, Markus 9:2-13, Lukas 9:28-36. I Bibelns skildringar av detta föreligger skillnader mellan svenska officiella bibelöversättningar av äldre och yngre datum. I den yngsta översättningen, den av år 2000, brukas icke orden ”förklaring” eller ”förklaras”; där står att ”Jesus förvandlades” och att detta skedde på ”härlighetens berg”. I äldre svenska bibelöversättningar (de av år 1917 och 1703) står att ”Jesus förklarades”, det vill säga att hans gestalt och även hans klädnad blev lysande, och att detta skedde på ”förklaringsberget”: ”Och vardt förklarad för dem; och hans ansigte sken som solen, och hans kläder voro hvit som ett ljus”, såsom det står i bibelöversättningen av år 1703. Orden ”förklara” och ”förklaring”, såsom de brukas i detta sammanhang, skall alltså icke förstås i den vanliga betydelsen av att förklara, utreda, förtydliga något för någon.

Sidan 21

”Den invigde verkar från sin plats på denna inre sida. På initiationsprocessens tidiga stadier arbetar han i *meningens värld*. Efter tredje initiationen arbetar han medvetet i *orsakernas värld*, tills han är framskriden nog att arbeta i *varats värld*.”

”Meningens värld” betyder mentalvärlden (47:4-7), ”orsakernas värld” kausalvärlden (47:1-3, det latinska ordet *causa* betyder orsak), ”varats värld” essentialvärlden (46).

Sidan 21

”Dzyans stanser” eller Dzyans symboler, utförligt behandlade av H.P. Blavatsky i *Den Hemliga Läran*. Se *Kunskapen om verkligheten* 3.3.31, *Människans väg* 8.25.3, *Livskunskap Tre* 2.21.10.

Sidan 22

”han anträder den högre evolutionens väg”.

Det mål, som uppsatts för medvetenhetsevolutionen inom vårt sjuklot, är bland annat att nuvarande människomonader före sjuklotets avveckling efter den sjunde eonen skall ha blivit 45-jag. De människomonader, som dessförinnan når utöver detta kollektiva mål, sägs därmed anträda den högre evolutionens väg, som alltså begynner med förvärvet av 44-medvetenhet.

”Enligt denna offrandets lag måste Sanat Kumara (för att uttrycka tanken esoteriskt) ’vända den Centrala Andliga Solen ryggen’ ...”

Med ”den centrala andliga solen” avses dels solen i värld 43, dels solen i världarna 29–35. Undantagsvis har en esoterisk symbol eller ett symboliskt uttryck bara en betydelse.

”intill Dagen var med oss” – ”dagen var med oss” är ett esoteriskt uttryck, som avser den större aktivitetsperiodens, manvantarans, avslutning inför den omedelbart därefter följande passivitetsperioden, pralayan. Uttrycket, som används i den gammalegyptiska *De dödas bok*, utreds av H.P. Blavatsky i *Den Hemliga Läran*.

Sidan 23

”återvändandets väg” betyder evolutionen.

Sidan 24

”Denna väg leder människan *bort* från den kosmiska fysiska världen till den kosmiska [292] emotionala världen.”

Med ”kosmiska fysiska världen” menas världarna 43–49 och med ”kosmiska emotionala världen” (engelska originalet säger ”cosmic astral plane”) menas världarna 36–42.

Sidan 25

”Jag har annorstädes inskräpt hos er att monadens tillstånd av vara intet har att göra med det som vi kallar medvetenhet.”

Med ”monaden” menas tredjetriaden och monaden såsom centrad i denna. I stället för att förneka medvetenhetens universella existens är det enklare säga att medvetenheten yttrar sig radikalt annorlunda i var och en av de 49 atomvärldar som utgör kosmos.

”det andliga ögats ändamål och sätt att arbeta i intuitionens ljus” – essentialmedvetenheten (46) avses.

”människans fenomenvärld i de [293] tre världarna eller ens själens värld” – ”de tre världarna” är fysiska världen, emotionalvärlden och mentalvärlden, ”människans fenomenvärld i de tre världarna” är fysiska världen och ”själens värld” är kausalvärlden.

”vilka endast invigda över tredje graden kan begrunda”.

Med tredje gradens invigda menas kausaljag.

Sidan 26

”Detta kommer att innefatta studium av människans konstitution och dennas lägre och högre tredelade naturs förhållande till gudomens tre aspekter.”

Människans konstitutions lägre och högre tredelade natur avser de tre triaderna. ”Gudomens tre aspekter” är de tre livsaspekterna – viljan (rörelsen, kraften), medvetenheten och materien. I var och en av de tre triaderna är den högsta enheten (43:4, 45:4 och 47:4) särskilt uttryck för

vilje-, rörelse- eller kraftaspekten, den mellersta enheten (44:1, 46:1 och 48:1) särskilt uttryck för medvetenhetsaspekten och den lägsta enheten (45:1, 47:1 och 49:1) särskilt uttryck för materiaspekten.

”Ni märker att jag alltmer och med er alla framhåller människans väsentliga tvåfald och icke hennes tillfälliga trefald.” Med ”människans trefald” menas människomonadens tre triader (47:4, 48:1, 49:1; 45:4, 46:1, 47:1; 43:4, 44:1, 45:1). Av dessa tre triader är i monadens medvetenhets- och viljeexpansion i de högre solsystemvärldarna endast förstatriaden (47:4, 48:1, 49:1) och tredjetriaden (43:4, 44:1, 45:1) oundgängliga. Såsom fulländat 45-jag och därmed begynnande tredjejag (monaden centrad i tredjetriaden, i dennas 45-atom), kan monaden undvara andratriaden. Den ”väsentliga tvåfalden” avser alltså förstatriaden och tredjetriaden. Se vidare *Ljusteknikens grunder*, 7.26.10 och 7.26.12.

Sidan 31

”deras inträde i orsakernas värld och deras utträde ur verkningarnas värld”.

Med ”orsakernas värld” menas kausalvärlden (47:1-3), med ”verkningarnas värld” menas de tre lägsta världarna (47:4–49:7) såsom en enhet betraktade.

Sidan 31

”ett av de sinnen som är nya vad avser erfarenhet och experiment men som ligger potentiellt hos varje människa.” – Engelska originaltexten säger ”... ligger latent hos varje människa.” A.A.B. sammanblandar ofta orden ”latent” och ”potentiell”. ”Latent” avser rätteligen allt sådant, som en gång varit mer eller mindre dagsmedvetet men sedan sjunkit ner i det undermedvetna; således det ojämförligt mesta av i det förflutna gjorda erfarenheter. ”Potentiell” avser hittills ännu icke förverkligade möjligheter. ”Latent” avser således det förflutna, ”potentiell” det framtida.

Sidan 32

”liksom den gjorde för Saulus av Tarsus i den bibliska berättelsen”.

Den bibliska berättelsen ifråga finns att läsa i Apostlagärningarna, 9:e kapitlet.

Sidan 34

”Allteftersom människosläktet når en högre grad av renhet i de tre världarna, kommer detta rena öde att bli i motsvarande mån verksamt.”

”De tre världarna” är, såsom tidigare sagts, de tre lägsta världarna – fysiska världen, emotionalvärlden och mentalvärlden.

Sidan 35

”den invigde – som är i färd med att mottaga uppenbarelse – arbetar utom tid och rum, såsom ni förstår dessa.”

På många ställen i de under Alice A. Baileys namn utgivna böckerna talas om tillstånd i överfysiska världar såsom varande ”utom tid och rum” eller b”ortom tid och rum” utan begränsning eller precisering av ”tid och rum”. Pytagoreiska hylozoiken klargör att tid och rum finns i alla världar men är olika i alla världar; annorlunda uttryckt: tid och rum i fysiska världen skiljer sig från tid och rum i emotionalvärlden, tid och rum i mentalvärlden skiljer sig från tid och rum i emotionalvärlden och så vidare. Uttalandet ”arbetar utom tid och rum, såsom ni förstår dessa” – med andra ord ”... såsom ni fysiska människor i fysiska världen förstår dessa” – är en välkommen precisering. Om tid och rum icke funnes i överfysiska världar, vore i dessa världar ingen förändring och därför heller ingen medvetenhetsutveckling möjlig, eftersom all förändring, medvetenhetsutvecklingen inräknad, sker i tid och även i rum, eftersom den förutsätter

existensen av monader och dessas höljen, och monaderna finns någonstans – alltså i något rum – och deras höljen har utsträckning i något rum.

”Ni inser således att den invigde lär sig att från intellektets rike penetrera in i det rena förnuftets rike, och att han där polariserar sig och precipiterar sanningen.” ”Intellektets rike” (engelska: the realm of mind) avser kausal-mentalvärlden (47), såsom en helhet betraktad; ”det rena förnuftets rike” betyder essentialvärlden (46).

”Han har genom livet i de tre världarna lärt sig att penetrera in i intellektets värld, och det lägre, konkreta intellektet har blivit hans verktyg, som integrerar hans personlighet,”

”de tre världarna” är mentalvärlden, emotionalvärlden och fysiska världen, alltså 47:4–49:7; ”det lägre, konkreta intellektet” (the lower, concrete mind) är det mentala (47:4-7) till skillnad från det kausala, ”det högre intellektet” (the higher mind).

”Han har genom meditation lärt sig att kontakta själen, Intellektets Son, Som är han själv, och har i tiden identifierat sig med denna själ. Han blir i själva verket själen ...”

Med ”själen, Intellektets Son” menas Augoeides, som emellertid icke är identisk med människomonaden utan är en självständig individ och monad, tillhörande devaevolutionen. Augoeides kan i sin medvetenhet identifiera sig med människomonadens medvetenhet, men den motsatta processen, att människomonaden i sin medvetenhet identifierar sig med Augoeides’ medvetenhet är icke möjlig annat än i en mycket begränsad mening – på högsta mänskliga utvecklingsstadium, det fulländade kausaljagets, endast 47:2,3 och 46:5-6. Men Augoeides är medveten i hela 46:1-7 och har dessutom åtminstone delvis 45-medvetenhet. Högre medvetenhet kan identifiera sig med lägre men icke lägre med högre.

Laurency kommenterar detta yttrande av A.A.B.:

”Man måste veta, vad det är fråga om för att begripa och icke missförstå en sådan esoterisk sats som följande: ’He has learnt to make contact with the soul, the Son of Mind, Who is himself and has in time identified himself with the soul; he becomes the soul in fact.’ Enligt vanlig logik skulle det innebära, att därmed avses en individ (monad), som är två individer (monader), alltså rena absurditeten. Undra på att oinvigda, som komma över dylik gnostisk litteratur och ska försöka tolka esoteriska symboler och paradoxer, leverera idel gallimatias, såsom fallet var med de livsokunniga teologerna vid de olika kyrkomötena.” *Människans väg*, 9.162.2

Sidan 41

”kandidater till avgörandets initiation nu är långt fler än i något tidigare skede av planetens historia”. ”Avgörandets initiation” är den sjätte initiationen, varigenom monadens förvandling från 45-jag till 44-jag bekräftas. Det avgörande, monaden därvid måste träffa, är det definitiva valet av en av de sju kosmiska vägar som öppnar sig för monaden såsom 43-jag i och för dess fortsatta expansion i de kosmiska världarna från och med värld 42.

”Tillsammans ser de ’Stjärnan stråla fram’.”

Stjärnans framstrålning är tecknet på Planethärskares närvaro och godkännande av initiationen i det fall denna icke förrättas av Honom Själ.

”Detta kommer att sätta Världens Herre i stånd att bli härskare över en helig planet, vilket hittills icke varit fallet. Vår Jord kan nu bli en helig planet, om alla de rätta förutsättningarna uppfylls.”

”Endast sju planeter i vårt solsystem äro aktiva i vår tid. De kallas de sju ’heliga’ planeterna, emedan deras emotionala världs aktivitet är attraherande, hatet är okänd företeelse och ingen svart loge existerar på dem.” Laurency, *Livskunskap Tre* 17.2.14.

Sidan 42

”Det finns intet hemligt, som icke skall komma till kännedom,”

Detta anspelar på bibelordet i Markus 4:22 (eller Lukas 8:17): ”Ty intet är fördolt, utom för att det skall bliva uppenbarat; ej heller har något blivit undangömt, utom för att det skall komma i dagen.”

Sidan 43

”min styrka är styrkan av tio män, ty mitt hjärta är rent”. Citatet är hämtat ur dikten *Sir Galahad* av lord Alfred Tennyson.

Sidan 46

”Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda”. Bibeln, Matteusevangeliet 7:1.

”som framställts i boken *Lärjungaskap i den nya tidsåldern*” – första volymen av detta verk avses.

”de är alla i sitt personlighetsliv avgjort inriktade mot den andliga världen” – med ”den andliga världen” avses andratriadens världar (45:4–47:3) såsom en helhet betraktade.

”Mästarnas företag att ersätta den individuella initiationens mödosamma förfarande med grupp-initiation visar sig framgångsrikt, även om det fortfarande befinner sig på experimentstadiet.” Detta synes motsäga det som sades på sidan 27: ”Denna gruppmetod, denna gruppavsikt, denna ’gruppens tysta förtegenhet och högt uttalade insikt’ och denna gruppens hängivenhet och vision hör icke längre till experimentstadiet.”

Motsägelsen undanröjes med insikten om att olika etappmål i detta företags genomförande beaktas på de två anförda ställena. Exempelvis omfattade gruppinitiationen, när detta skrevs, endast de två första initiationerna, medan de högre fortsatt var individuella.

”Även de ’cykler av intresse’ eller de perioder, under vilka Mästarna noga ger akt på mänsklighetens *kvalitetsaspekt*, påskyndas.” Med ”kvalitetsaspekt” menas medvetenhetsaspekten. A.A.B. brukar på flera ställen i sina böcker de tre termerna ”liv – kvalitet – sken” (på engelska: ”life – quality – appearance”) för de tre verklighetsaspekterna vilja (kraft, rörelse) – medvetenhet – materia.

Sidan 47

”Vad ont vi göra överlever oss, vad gott vi göra läggs med våra ben i graven”.

William Shakespeare, *Julius Caesar*, akt 3, scen 2, i C. A. Hagbergs översättning från 1851, här reviderad till bättre överensstämmelse med engelska originaltexten.

”Denna utsaga gäller första initiationen och andra initiationen. De högre initiationerna kommer att genomgåas individuellt eller i grupper om högst tre initiander.”

Engelska originalet säger här faktiskt ”the second and the third initiations”, alltså andra och tredje initiationerna, en uppenbar felskrivning, som i vår översättning är rättad. Den riktiga uppgiften ger A.A.B. själv i den ännu ej översatta Del X av denna avdelning, *Undervisning om initiation*.

Sidan 48

”För aspiranten, antingen hans mål är lärjungaskapets väg eller någon av de sju vägar som leder bort från den planetariska tillvaro han känner,”

Aspirantskap av två mycket olika slag menas; i förra fallet lärjungaskap inom planeten och solsystemet, i senare fallet lärjungaskap i den "kosmiska karriären" bortom solsystemvärldarna.

"Det inför nya och andliga orsaker, vilka i sin tur magnetiskt driver den invigde framåt,"
Med "andliga orsaker" menas orsaker härrörande från andratriadens (45:4, 46:1, 47:1) världar, till skillnad från sådana orsaker, som driver människorna på lägre stadier, orsaker härrörande från förstatriadens (47:4, 48:1, 49:1) världar, alltså mentala, emotionala och fysiska orsaker.

"Men Mästaren står fri, utrustad med kristusmedvetandet."

Med "kristusmedvetandet" menas essentialmedvetenheten, 46-medvetenheten. Mästaren eller 45-jaget har utöver 46-medvetenheten även 45-medvetenheten fullt utvecklad. Men redan 46-medvetenheten ger alltså den åsyftade friheten.

Sidan 49

"såsom den frigör den invigde icke endast från den kosmiska fysiska världen utan även från den kosmiska emotionala världen."

Med "kosmiska fysiska världen" avses atomvärldarna 43–49 och med "kosmiska emotionala världen" (engelska originalet säger här "cosmic astral plane") avses atomvärldarna 36–42.

Sidan 52

"Detta innebär tänkande som genomföres på alltigenom abstrakta nivåer och således innefattar tänkande, som är fritt från själens betingning eller från det lägre mentalas [348] kristalliseringar. Det är väsentligen i triaden utfört tänkande och registreras i hjärnan först när antahkarana i någon mån är utbyggt och det finns en viss direkt förbindelse från den andliga triaden till hjärnan hos personligheten."

Högsta slags kausalmedvetenhet avses, medvetenhet i andratriadens mentalatom (47:1), oberoende av kausalhöljet ("fritt från själens betingning") och givetvis fritt från mentalthöljet och dess medvetenhet ("det lägre mentalas kristalliseringar"). Detta slags medvetenhet är möjligt först för essentialjaget (46-jaget), icke för kausaljaget.

Sidan 59

"när hela det överfysiska arbetet har utförts på möjlighetens grund" – engelska originalets "all the subjective work", "hela det subjektiva arbetet", har här översatts med "hela det överfysiska arbetet". Arbetet i emotional, mental och ännu högre verklighet är för lärjungar icke nödvändigtvis subjektivt utan är det endast för de lärjungar av lägre grad, vilka ännu icke förvärvat objektiv medvetenhet i emotionalvärlden, mentalvärlden och kausalvärlden.

Sidan 65

"Initiation genomgås alltid på medvetenhetsnivåer högre [373] än de mentala,"

Med "mental" menar A.A.B. ibland det mentala i trängre mening, det vill säga kausal-mentalvärldens (47) fyra lägre aggregationstillstånd (molekylarslagen 47:4-7) och dithörande medvetenhet och vilja, ibland hela kausal-mentalvärlden (47:1-7), alltså innefattande även de tre högre aggregationstillstånden (molekylarslagen 47:2,3 och atomslaget 47:1) med motsvarande medvetenhet och vilja. Det är alltså icke utan vidare givet att "högre än det mentala" betyder högre än 47:4-7; det kan lika gärna betyda högre än även det kausala (47:1-3), alltså att initiation genomgås i lägst det essentiala (46). Intressant nog kan denna dubbeltydighet vara avsiktlig, enär fordringarna för lärjungaskap och initiation skärptes år 1925 i samband med att planethierarkin flyttade från kausalvärlden till essentialvärlden, så att "medvetenhetsnivåer högre än de mentala" betyder "lägst kausala" (det vill säga åtminstone 47:3) vad avser förhållandena före år 1925 och "lägst essentiala" (åtminstone 46:7) vad avser förhållandena efter år 1925. Faktum är att första initiationen numera förutsätter av initianden

åtminstone någon grad av medvetenhet i 46:7, andra initiationen på motsvarande sätt någon grad av medvetenhet i 46:6 och tredje initiationen någon grad av medvetenhet i 46:5. Givetvis måste initianden dessförinnan ha aktiverat högsta mentalmedvetenhet i trängre mening (47:4) och till betydande del även kausalmedvetenheten (47:3 för första initiationen och 47:2 för andra initiationen). Se för övrigt Laurencys *Livskunskap Ett* 3.3.3 (uppsatsen *Gnostiska symboler*, kapitel 3, stycke 3).

”Många av Mästarna arbetar utan någon grovfysisk eller ens eterisk mekanism, utan brukar något som kunde kallas ’en projektionspunkt’ inom ashramen.”

Engelska originaltexten lyder här “many of the Masters work through no physical or etheric mechanism whatsoever,” vilket ordagrant betyder ”många av Mästarna arbetar utan någon som helst fysisk eller eterisk mekanism,” Återkommande brukar A.A.B. ordet ”physical”, ”fysisk”, att avse enbart det grovfysiska, alltså fysiska materiens tre lägsta aggregationstillstånd (gasformiga, flytande och fasta, 49:5-7), utan att beakta att fysiska materiens fyra högre aggregationstillstånd, de fyra etrarna, 49:1-4, givetvis är lika mycket fysiska som de tre lägre aggregationstillstånden. Det enda logiskt försvarliga är att, såsom Laurency gör, kalla de tre lägre fysiska aggregationstillstånden ”grovfysiska” och det fyra högre ”fysisk-eteriska”. Alla sju solsystemvärldarna (43–49) är analogt sammansatta, var och en av dessa sju har sju aggregationstillstånd: tre lägre (grövre) molekylarslag (5-7), tre högre (finare) molekylarslag (2-4) och atomslaget (1) såsom det högsta (finaste – de atomer som är byggnadsmaterialet till denna världs hela molekyln materia av sex allt lägre slag, 2-7). Innebörden av det A.A.B. här säger är att somliga av 45-jagen (”Mästarna”) arbetar, utrustade med såväl grovfysiskt (49:5-7) som fysiskt-eteriskt (49:1-4) hölje, andra med intet annat fysiskt hölje än ett eteriskt (49:1-4) och åter andra utan något fysiskt hölje över huvud taget (49:1-7).

Sidan 67

”Denna vilja kan fullt utföra sitt verk först när viljans tre [378] aspekter – såsom exemplifierade i den andliga triadens tre punkter – alla använts i tur och ordning.”

Med ”den andliga triadens tre punkter” menas andratriadens tre enheter (45:4, 46:1, 47:1) jämte de tre slag av medvetenhet och vilja dessa tre är bärare av.

”Han inser att han måste intelligent verka för emotionalvärldens avskiljande från den gudomliga skapelsens sex världar.”

Med ”den gudomliga skapelsens sex världar” avses de sex av de sju solsystemvärldarna 43–49 som erhålles, när emotionalvärlden (48) räknas bort. Berättelsen i Bibelns Gamla testamente om att gud skapade ”himmel och jord” på sex dagar och sedan vilade på den sjunde är judarnas förvrängning av detta esoteriska faktum. Den ”gudomliga skapelsens sex världar” blev i deras förvanskade framställning ”de sex skapelsedagarna”.

”tills antahkarana skapats och den andliga triaden och personligheten sålunda förbundits.”

Med den ”andliga triaden” menas, såsom tidigare sagts, andratriaden (45:4, 46:1, 47:1) Med ”personligheten” menas här förstatriaden (47:4, 48:1, 49:1), icke, såsom på andra ställen hos A.A.B., den inkarnerande, mindre delen av kausalhöljet, förstatriadens hölje. Läsaren göres uppmärksam på denna begreppssammanblandning, som hos A.A.B. icke är tillfällig utan återkommer på flera ställen i hennes böcker. Se *Ljusteknikens grunder, del sju* för fler exempel och grundligare utredning.

Sidan 68

”Det är bruket av triadens tre energiyttringar i dessas förening och syntes, som gör det arbete, tjänarna i världen utför, effektivt.”

Med "triaden" menas här andratriaden.

"Begreppet *substans* löper genom allt som här givits."

Ordet "substans" betyder här detsamma som ordet "materia". Äldre tiders filosofer undvek att bruka ordet "materia", sade i stället "substans", eftersom en förvrängd moraluppfattning förknippade materien med det onda och anden med det goda. För att slippa anklagas för att stå i förbund med ondskans makter och kanske hamna på bålet väjde man alltså från bruket av ordet "materia".

Sidan 69

"Han integreras sakta i mänsklighetens själva hjärta. Detta sätter honom i förbindelse med Hierarkins Hjärta och – genom Hierarkin – kan energierna från Solens Hjärta nå honom."

"Mänskligheten", det vill säga de i medvetenhetsutvecklingen mest framskridna människo-monaderna, bildar kollektivt ett planetariskt centrum, motsvarande den mänskliga individens strupcentrum. Planethierarkin är på motsvarande sätt vår planets hjärtcentrum och planet-regeringen hjässcentret. För närmare utredning av dessa planetariska förhållanden se boken *Eterhöljet*, dennas avdelning *Tio: Eterhöljet i planetariska sammanhang*. Se även *Föreläsningar i högre sociologi*, andra serien; dessa föreläsningar finns publicerade på vår systemhemsida veidos.nu.

Sidan 71

"Planetlogos verkar – så vitt hans manifestation, Jorden, angår – från den kosmiska mentalvärlden. För att skapa en materievärld riktar Han Sin tanke från det som kan betraktas såsom de konkreta delarna av den kosmiska mentalvärlden. Hela förfarandet handlar om precipitation, konsolidering och instrålning."

Med "Planetlogos" menas egentligen det planetariska kollektivväsendet, bestående lägst av monader, som i evolutionen nått 46-jagets stadium. Det är således oriktigt att betrakta planetlogos såsom en individ, en enda monad, även om planethärs karen såsom individ är den mest framskridna medlemmen av detta kollektiv. Missvisande är även att framställa planetens materievärldar såsom skapelser av "planetlogos" i denna individuella bemärkelse, ty vår nuvarande planethärs kare, Sanat Kumara, anlände till vår planet för omkring 22 miljoner år sedan, och förvisso existerade vår planets olika världar då sedan mycket länge.

Med "den kosmiska mentalvärlden" menas de sju atomvärldarna 29–35, med "de konkreta delarna av den kosmiska mentalvärlden" menas de fyra atomvärldarna 32–35.

"Frigörelsens tema (som ligger till grund för alla initiationsprocesser) ligger dolt i Sanat Kumaras karmiska ansvarsåtaganden. Steg för steg, initiation för initiation, når den invigde fram till förståelse av frigörelsen. Först lär han sig att åstadkomma sin trefaldiga personlighets frigörelse."

Ordet "frigöra" och dess avledningar, "frigörande" och "frigörelse" får här återge engelska originalets ord "redeem", "redemptive" och "redemption", som betyder "återköpa" eller "återlösa" och motsvarande avledningar, "återköp" eller "återlösning". Detta är termer som hör till den från verklighetskunskapen betraktad totalt urspårade kristna teologin, enligt vilken mänskligheten genom syndafallet hade blivit djävulens egendom och kunde återköpas ur denne potentats klor endast genom Kristi försoningsdöd på korset. I stället för att kasta hela denna teologi i den mentala soptunna, där den rätteligen hör hemma, utgick A.A.B. i sin framställning från den i försöket att ge den en annan tolkning för sin tids esoterikstuderande. Nyare generationer av esoterikstuderande, som föds och växer upp i den nya vattumanstidsåldern, torde stå allt mer främmande för teologiska resonemang, som bygger på de religioner som uppstod under Fiskarnas tidsålder.

”Vi veta ju, att ännu i denna stund hela skapelsen samfällt suckar och vändas. Ty skapelsens trängtan sträcker sig efter Guds barns uppenbarelse.” Bibeln, Romarbrevet 8:22 och 23.

”Paulus åsyftar här det planetariska ändamålet och Guds barns bestämda hävdande av att de – emedan de genomfört substansens, materiens och formens frigörelse och sålunda genom sin egen förklarade personlighet bevisat denna frigörelses möjlighet – bör belönas med att till sist få manifesteras såsom uttryck för gudomligheten.”

Ordet ”förklarad” i uttrycket ”förklarad personlighet” skall icke förstås i den vanliga innebörden utan i den teologiska särskilda betydelse som har med ”Kristi förklaring” att göra och därmed enligt den gnostiska symboliken med tredje initiationen, genom vilken människan blir kausaljag. ”Förklarad personlighet” betyder därmed kausaljagets fulla kontroll över förstatriaden och dennas höljen.

Sidan 76

”i Honom är det, som vi leva och röra oss och äro till” Bibeln, Apostlagärningarna 17:28.

Sidan 81

”Och se, då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned,” Bibeln, Matteusevangeliet 27:51. Även: ”Då rämnade förlåten i templet i två stycken, uppifrån och ända ned.” Markusevangeliet 15:38. ”Och förlåten i templet rämnade mitt itu.” Lukasevangeliet 23:45.

Sidan 85

”Han inser att han måste själv finna den antydning (som hans egen uppsättning strålar döljer men även uppenbarar) som låter honom ersätta det lägre mentalas många komplexiteter med det rena förnuftet.”

Sidan 88

”Målet för de två första initiationerna är att sätta den invigde i stånd att leva i meningens värld. Målet för de därefter följande fyra initiationerna – fram till och med sjätte initiationen, avgörandets initiation – är att sätta honom i stånd att leva i betydelsevärlden.”

”Betydelsevärlden” är manifestalvärlden, värld 43. ”Meningens värld” är, såsom tidigare sagts, mentalvärlden i trängre mening, 47:4-7, alltså utan den högre delen, kausalvärlden (47:1-3). Vad gäller tredje initiationen, är värld 43 ett mycket avlägset mål. Denna initiations närmaste mål är att sätta den invigde i stånd att leva i essentialvärlden (46). Fjärde initiationens och femte initiationens närmaste mål är att sätta den invigde i stånd att leva fullt ut i respektive superessentialvärlden (värld 45) och submanifestalvärlden (värld 44). Först sjätte initiationen, som gör monaden till submanifestaljag, 44-jag, har till närmaste mål att sätta den invigde i stånd att leva i manifestalvärlden (värld 43), ”betydelsevärlden”.

Sidan 89

”Den invigde begriper faktum att han får ett område för tjänande som vidgats och vidgas och som han har utrustning och åtminstone potentiell kapacitet för.”

Originalen säger ”...latent capacity”, alltså ”latent kapacitet”. Men det handlar icke om något som den invigde tidigare haft aktuellt och som sedan blivit latent, utan om något som han tidigare haft endast såsom potentiellt och som nu skall aktualiseras. Därav ”potentiell kapacitet” i vår svenska översättning. Läsaren torde uppmärksamma att A.A.B. återkommande sammanblandar potentialitetens och latensens begrepp. Potentialiteten avser det övermedvetna, latensen det undermedvetna.

Sidan 89

”Såsom människa styrdes och bestämdes lärjungen av hushållningens kosmiska lag jämte dennas olika underordnade lagar, som verkar och bestämmer i den mänskliga evolutionens tre världar. Denna lag är den grundläggande lagen för naturen och för den naturliga, i utveckling stadda människan. Efter första initiationen lyder hon under attraktionens lag, som bär och brukar kärlekens energi, och även om hushållningens lag då upphävs, behåller den en vanestyrd kontroll över det vanebundna i formhöljerna, vilka nu brukas enligt attraktionslagen. Denna lag verkar inom människans medvetenhet och även inom de former som tjänar Hierarkin. Denna attraktionens lag är vad gäller själen en särskilt viktig lag.

Senare, efter fjärde initiationen, står lärjungen [423] i ökande grad under syntesens lag, som är den främsta lagen för anden i universum.”

Med hushållningens lag (engelska: the law of economy) menas de lagar som styr handhavandet av förstatriadens (47:4, 48:1, 49:1) energier, med attraktionens lag (the law of attraction) menas på analogt sätt de lagar som styr handhavandet av andratriadens (45:4, 46:1, 47:1) energier och med syntesens lag menas de lagar som styr handhavandet av tredjetriadens (43:4, 44:1, 45:1) energier.

Sidan 90

”Var och en av de fem uppenbarelsepunkterna anger för den invigde: förfarande, ställe och mål.” Detta sades på sidan 373.

”En dylik manifestation sker ofrånkomligen i tider av planetomfattande kris, när sjunde strålen är aktiv och vårdagjämningspunkten är i Vattumannens konstellation. En dylik förening av förhållanden sker nu, ty sjunde strålen är raskt i färd med att manifesteras och vårdagjämningspunkten är i Vattumannen, ty Vattumannens tidsålder är i sin första begynnelse.”

I engelska originalet till denna text står på två ställen ”the Sun is in Aquarius”, alltså att solen är i Vattumannen, en ledsam felskrivning, som beror på A.A.B.:s missuppfattning av sakförhållandet. Solen befinner sig i var och en av de tolv zodiakkonstellationerna, däribland Vattumannen, under en månad varje år. A.A.B.:s felskrivning har i vår översättning rättats till ”vårdagjämningspunkten är i Vattumannens zodiakkonstellation”.

Sidan 91

”Den åkallelse, som nu stiger upp från mänskligheten till det höga ställe, där Kristus dväljes, är för närvarande fokuserad eller uppstår i känslornas värld. Därför finner vi i skrifterna ordet om att vid tidsålderns slut ’alla folkens *begär*’ skall komma.”

”Skrifterna” i fråga är den bok i Bibelns Gamla Testamente som tillskrivs profeten Haggai. I denna profetbok, i kapitel 2, vers 7 står i den gällande engelska bibelöversättningen: ”And I will shake all nations, and the desire of all nations shall come: and I will fill this house with glory, saith the Lord of hosts.” På svenska alltså: ”Och jag skall skaka alla nationer, och alla nationers begär skall komma; och jag skall fylla detta hus med härlighet, säger härskarornas Herre.” Somliga kristna teologer har tolkat ”alla nationers begär” (varvid ordet ”begär”, engelska ”desire”, skall uppfattas såsom singularis) såsom betydande ”den som alla nationer begär”, det vill säga den förväntade Kristus. Frågan är om grundtexten, antingen man anser denna vara det grekiska gamla testamentet, kallat Septuaginta, eller den motsvarande hebreiska texten, lämnar stöd åt den dylik tolkning.

Av svenska bibelöversättningar säger Gustaf V:s bibel, först utgiven 1917, på motsvarande ställe: ”och alla hednafolk skall jag komma att bäva, och så skola dyrbara håvor från alla hednafolk föras hit ; och jag skall fylla detta hus med härlighet, säger HERREN Sebaot (Haggai 2:8, med en mot engelska bibelöversättningen misstämmande versnumrering).

I den senaste svenska bibelöversättningen, Bibel 2000, lyder detta ställe: ”Jag skall skaka om alla folk, de skall komma hit med sina dyrbarheter, jag skall skänka härlighet åt detta hus, säger

Herren Sebaot.” Haggaj 2:8 (I denna bibelöversättning har Haggai blivit Haggaj i överensstämmelse med hebreiskan men i avvikelse från grekiskan.)

Med ”detta hus” menas judarnas tempel i Jerusalem och med ”Herren Sebaot” menas judarnas stamgud Jaho eller Jahu (”Sebaot” är hebreiska för ”härskaror” eller ”härskarors”, varför ”Herren Sebaot” närmast betyder ”härskarornas herre”). Ordbruket ”dyrbara håvor” respektive ”dyrbarheter” och utsagorna om att dessa ting av ”alla folk” eller ”alla hednafolk” skall föras till judatempel utesluter den tolkning, enligt vilken Kristus – eller någon enskild person över huvud taget – avses. Nej, innebörden är alldeles krass, vilket klart framgår av den omedelbart följande versen: ”Ty mitt är silvret och mitt är guld, säger Herren Sebaot” (Gustaf V:s bibel, Haggai 2:9) eller ”Mitt är silvret, mitt är guld. Så talar Herren Sebaot.” (Bibel 2000, Haggaj 2:9).

Gamla testamentets grekiska text, den så kallade Septuaginta, vilken enligt H.P. Blavatsky är originaltexten, säger på motsvarande ställe: καὶ συσσειώ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἥξει τὰ ἐκλεκτὰ πάντων τῶν ἐθνῶν, καὶ πλήσω τὸν οἶκον τοῦτον δόξης, λέγει Κύριος παντοκράτωρ. Alltså ”och jag skall skaka alla folken och alla folkens utvalda ting skall komma, och jag skall fylla detta hus med härlighet, säger den allsmäktige Herren.” Och icke heller denna grekiska urtext lämnar oss i tvivelsmål om vad är för slags utvalda ting, som skall komma från alla hednafolken till judarnas tempel, ty det klargöres i den närmast följande versen, Haggai 2:8: ἐμὸν τὸ ἀργύριον καὶ ἐμὸν τὸ χρυσίον, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, alltså ”Mitt är silvret och mitt är guld, säger den allsmäktige Herren.”

Denna felslagna tolkning av en gammaltestamentlig ”profetia” till att syfta på Kristi återuppträdande får skyllas på A.A.B. och hennes bakgrund som kristen missionär, icke på D.K.

”Den energi, som frambringar ordning och som på magiskt vis förenar ande och materia (den sjunde strålens energi) organiserar redan mänskliga angelägenheter, och dessa tre stora i tid och rum sammanfallande ... Resultatet blir att det bildas en direkt kanal för precipitation av ’översvinnligt ljus’ i de tre världarna och att detta ljus [427] huvudsakligen fokuseras i fysiska världen.”

”förenar ande och materia” betyder direkt överföring av energi från högsta solsystemvärlden, manifestalvärlden, värld 43 (”ande”), till lägsta solsystemvärlden, fysiska världen, värld 49 (”materia”). Med ”översvinnligt ljus” (engelska: light supernal) menas 43-energi.

Sidan 93

”Lärjungen ’tar himmelriket med storm’ (såsom Skrifterna uttrycker det)”. ”Skrifterna” ifråga är Bibelns Matteusevangelium 11:12, där det står: ”Och från Johannes Döparens dagar intill denna stund tränger himmelriket fram med storm, och människor storma fram och rycka det till sig.” Lukasevangeliet 16:16 säger något snarlikt: ”Lagen och profeterna hava haft sin tid intill Johannes. Sedan dess förkunnas evangelium om Guds rike, och var man vill storma dit in.”

Om hur dessa föregivna Jesus-ord rätteligen bör tolkas har teologerna aldrig kunnat enas, icke ens om huruvida evangeliernas Jesus uttrycker sitt gillande eller ogillande av detta framstormande in i himmelriket. Stället i Lukasevangeliet tyder på ogillande och förkastande, ty den följande versen (Lukas 16:17) lyder: ”Men snarare kunna himmel och jord förgås, än enda prick av lagen kan falla bort.”

Sidan 94

”Den förste Initiatorn är, såsom ni vet, Själens, Närvarons Ängel, och penetrationsetappen omfattar den långa evolutionscykel, inom vilken Själens söker upprätta kontakt med och kontroll över personligheten. Polarisationssetappen omfattar den cykel, vari Själens kontroll stadgas och medvetet införas över den trefaldiga lägre människan. Precipitationsetappen förstås för vad den

väsentligen är först när den andliga triadens energier kan föras genom antahkarana in i den av själen genomlysta personligheten.”

I detta textavsnitt används ordet ”Själen” i två vitt skilda betydelser. Med ”Själen, Närvarons Ängel” avses Augoeides, den monad tillhörande devaevolutionen som övervakar människomonadens evolution genom hela människoriket, människans ”skyddsängel”, om man så vill kalla detta väsen. I formuleringen ”Själen söker upprätta kontakt med och kontroll över personligheten” kan ”Själen” avse Augoeides endast vad gäller ”upprätta kontakt med personligheten”, det vill säga med människomonaden i förstatriaden, däremot icke vad gäller ”upprätta kontroll över personligheten”, ty det skulle strida mot frihetslagen; ingen monad får enligt lagen kontrollera någon annan monad, och Augoeides gör det naturligtvis icke heller. Vad som avses med att ”Själen söker upprätta ... kontroll över personligheten”, är att människomonaden, i den mån denna kan självmedvetet uppehålla sig i sitt kausalhölje och därmed vara ”själen”, därifrån söker upprätta kontroll över sin förstatriad och sina inkarnationshöljen. Dylik begreppssammanblandning rörande ”själen” (engelska: the Soul) eller ”det högre jaget” (engelska: the Ego) är tyvärr vanlig i A.A.B.:s skrifter. Närmare utreds denna fråga dels i uppsatsen *Några problem rörande människans medvetenhetsutveckling i Alice A. Baileys framställning och deras lösning enligt hylozoiken*, dels i *Ljusteknikens grunder, Del Sju*; båda skrifterna publicerade på denna hemsida.

Sidan 96

”Det är i verkligheten det ljus som anima mundi utstrålar”.

”Anima mundi” är latin för ”världssjäl”, men varken detta latinska uttryck eller motsvarande svenska ord gör klart vad som är det åsyftade begreppet. Något slags kollektivmedvetenhet tillhörande lägst kausalvärlden, får vi väl förmoda.

Lars Adelskog, mars 2026.